

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

17. BÖLÜM DÜELLO

“şk olsun Freya! Beni uyandırmadığına inanamıyorum,” dedim alelacele üstüme geçirdiğim kıyafetler yumağıyla cebelleşirken.

Freya kitapları kucagında hazır ve nazır bir şekilde beni bekliyor ve çokbilmiş laflarını hiç sakınmıyordu. “Tatlım, benim seni uyandır-mama gerek yok ki. Akademinin büyüğü çanı herkesi ders saatine göre uyandırıyor zaten.”

“O hâlde geri yatmama nasıl izin verirsin?”

“Normalde o büyü geri yatmayı da epey imkânsız kılıyor. Bravo doğrusu.”

Öfkeyle tısladım. “Derse geç kalacağım. Tanrım! Hem de büyü dersine. Harika bir ilk izlenim gerçekten.”

Freya söylememle hatırlamış gibi yataktan zıpladı ve kapıya doğru yürüdü. “İyi dedin. Sınıfta görüşürüz Erin.” Yürüdü ve gitti. *Ah bu kız ve ailesinden nasiplendiği başarı takıntısı!*

Arkasından bakakalmanın zaman kaybettireceğini bilmesem bunu yapardım. Onun yerine saçımı dizginlemeye çalışırken iyice çileden çıktım ve baştan savma bir atkuyruğu ile odadan ayrıldım. Arkamdan koşturan Bianco’ya bile sinirden bağıırıyordum.

Komik bir görüntü olmalıydı: *Başında sivri uçlu şapkası her an düşecek gibi sallanan, koştururken cübbesini ters giyinmiş ve öfkesini, dizinin boyunu bile aşmayan siyah kediden çıkararak bir genç kız.* Ancak kedilerin derse gelmesi zorunluydu. Onlar bizim refakatçilerimizdi ve varlıkları gücümüzü stabil tutuyordu. Tabii buna sürekli hırlayıp çevredeki cadılar korkutan panter ısırsık, iyi bir örnek olamazdı.

Bir de tüm bunlar yetmezmiş gibi şapka cinim Figi, yeterince sinirli başladığım sabahımı daha bir şenlendirmeye karar vermişti.

"O üstündekilerle insan içine çıkmayı mı düşünüyorsun cidden?"

"Pardon, şimdi de başıma moda eksper mi kesildin?"

"Sadece görüşümü dile getiriyordum."

"Fikrine ihtiyacım olursa ben danışırım, merak etme."

"Ah, emin ol etmiyorum." dedi her zamanki alaylı sesiyle.

O an onu başımdan çıkarıp atmamak ve üstünde tepinmemek için yoğun bir çaba göstermem gerekti. Bunun yerine katlanan öfkemi yürüyüşüme yönlendirdim.

Figi'yle ilişkimiz... Nasıl desem, pek çok yönden karmaşıktı. Derslerin başlamasıyla zihnimin en hassas köşelerinde rahatsız edecek uzunlukta bir esneme sesi eşliğinde belirivermişti. O günden öncesine kadar kafamdaki düşünceler bulamacının aslında ne kadar sessiz ve huzurlu olduğunu farketmiştim. Sanırım orası bir daha asla Figi'nin dediği gibi *boş* olmayacaktı. Ben sadece bize büyü konusunda yardımcı olacaklarını düşünürken hayatımın her anına; almak üzere olduğum kararlardan tut, aklımda gezinen en ufak bir fikre kadar her şeyi eleştiriyor ve çoğunlukla da, hatta en çok da, yargılıyordu. Ama bunun yanında artık asla yalnız kalmayacağım düşüncesi beni güvende hissettiriyordu.

Görüp görebileceğim en huysuz ruh hâline ve en bozuk ağızlardan birine sahipti. Sanki beynime hayata dair tüm sempatisini ve tahammül yetisini kaybetmiş bir ihtiyar hapsolmüştü. Fakat itiraf etmeliydim ki başımıza -artık sadece benim başımdan bahsedilemezdi- herhangi bir şey gelecek gibi olduğunda beni anında uyarıyor ve tehlike geçer geçmez iğneli bir dille aşağılamayı es geçmiyordu. Yine de sanırım beni sadece onun gibi kibirli bir şapka cini dizginleyebilirdi. Özellikle de hata yapma konusunda üstüme tanımazken.

Derse ucu ucuna, kapı tam kapanmak üzereyken yetiştim. Kapı bir kere kapandıktan sonra derse girmek imkânsızdı. Hayır, cidden, kapı geri açılmamak üzere büyülenmişti. Bu, bir ders için toplamda dört devamsızlık hakkı olan cadılar için çok dramatik bir andı ve şükür-

ler olsun, bugün ilk yüzleşmemi yaşamamıştım. Dersin profesörünün beni anında yakalayan ve hiç de hoş olmayan bir süzüşle yerimi almamı izleyen gözleri, bu başarımın bir artısı değildi. Neyse ki Pitsy bana yer tutmuştu.

Utançtan aşağıda tuttuğum başımı, önüme süzülen ve üstünde bir dizi isim bulunan saman kâğıdıyla geri kaldırdım. Bu, dersin asistanı ve kütüphanedeki istikrarlı büyü çalışmalarına birkaç kez denk gelmiş hoşsohbet bir araştırma görevlisi olan peri Miri'ydi. Yüreklendirici bir gülümsemeyle yoklama için olduğunu anladığım kâğıdı imzalamamı işaret ediyordu. Minnetle hemen yanındaki kaleme sarıldım ve şimdi konuşmaya başlamış profesöre kulak kabarttım.

"Ben Profesör İliza Bloodstone ve MGC 101 dersinizden sorumluyum. Asistanım Miri ile ilk döneminiz boyunca sizlerle olacağız. Yıl sonunda gireceğiniz bir jüride, cadı disiplinlerinden hangisine mensup olduğunuz kesin olarak belirlenecek ve türünüze göre özelleşmiş dersler almaya başlayacaksınız. MGC 101, temel büyü birikiminizi arttırmak üzerine bir derstir ve özen ister. Bir şeyi yanlış ya da yarım yamalak öğrenmeniz, ilerleyen aşamalarda işinizi epey zorlaştıracaktır." Güzel bir kadındı ve profesörlük makamına erişmiş herkes gibi o da otuzlarında gösteriyordu. Gençlik burada güç demekti. Bir Movea cadıydı. Saçları koyu kahve olmasına rağmen cübbesinin kadifesinden şapkasını süsleyen çiçeklere kadar morla bezenmişti. Sesinde onun onayını ve takdirini arzulatacak bir ciddiyet vardı. Sanki *beni asla tatmin edemeyeceksin. Ancak bunun için kıvranıp içindeki cevheri açığa çıkarma çabalarından yalnızca eğitimcilerle has bir zevk alacağım*, der gibiydi.

"Sınıfımda disiplinin yeri büyük. Not tutmanızı ve geçen derslerden herhangi bir büyüü sorduğumda açıp yapabilmeyi beklerim. Derse *erkenden* -burayı bana bakarak söylemişti- gelip hazırlıklarınızı tamamlamanızı önemle rica ediyorum. Ders dört saat blok olup iki saat teori iki saat uygulamalı şeklindedir. Ders anlatımı esnasında bir sorunuz olursa anında sorun. Uygulama esnasında benden teorik yardım alamazsınız çünkü..." diyordu. "Yanınızda altarlınızı getirmiş olmalısınız. -Hayır, getirmemişim- Bu ders için olmasa bile altar sizin olmazsa olmazlarınızdan biri. Altarlar, bir diğer deyişle sunak, büyülerinizi üstünde gerçekleştireceğiniz basit bir plakadır. Her başarılı büyü, üstüne işlenir ve zamanla altar bir nevi büyü güncesine dönüşür. Dö-

nem sonu altılarınızı bize büyü dosyanız olarak teslim edecek ve üzerinden notlandırılacaksınız. Bu notunuz da vize yerine geçecek.

Dersin müfredatıyla ilgili programı çıkışta asistanım size dağıtacak. Lütfen programa dikkat edin ve önemli tarihleri kaçırmayın. Artık elinizde bulunduğuna göre hepsinden sorumlu tutulacaksınız. Ayrıca ödevlerinizi zamanında yapın ve teslim edin. Emin olun düzenli çalıştığınızda dersten ve içeriğinden fazlasıyla keyif alacaksınız. Bu sizin büyüyle tanışma dersiniz. Unutmayın." Profesör derin bir nefes aldı. Yüzünün sert hatları anlık da olsa yumuşadı.

"Daha fazla uzatmadan, kitaplarınızın on ikinci sayfasını açın. *Büyü Evreniyle Etkileşim*."

Sınıfta sayfa hışırtıları tufanı yükselirken benim tek derdim midemin gurultusuydu. Dünkü akşam yemeği gibi sabah kahvaltısını da kaçırmış olmam boş mideme cehennem azabı yaşatan konyağa yardımcı olmuyordu. Sonra Profesör Bloodstone bir söz söyledi ki midem hepten burkuldu.

"Evet. Bakalım, kim *Büyü Öpücük*'ün ne olduğunu söyleyebilecek?"

"Öcüler tarafından doğumumuzda biz cadılara bahşedilen güç, değil mi?" dedi biri.

"Doğru ama sadece cadılara değil. Tüm büyüülü varlıklar hatta ölümlüler bile büyüyle öpülerek dünyaya gelirler."

"Ama insanlar büyü yapamaz ki," diye karşı çıktı biri.

"Söz alarak lütfen," diye ikaz eden profesör sürdürdü. "İnsanların da büyüü vardır ve pek tabii, onlar da büyü yapabilir. Fakat bizimkiler gibi mucizeler gerçekleştiremedikleri için bu hep yabana atılır. Aslında bir insanın büyüü yeteneğidir; zekâ, sanat, edebiyat, ses, atletizm. İnsan, bünyesinde çok az büyüye yer verebildiği için kendini ancak böyle dışa vurur. Ama hepsi *Büyü Öpücük*'ün bir sonucudur. Onları başkalarından ayırır, öne çıkarır." Yine sordu. "Peki, büyü dünyamıza nasıl gelir? Nereden gelir?"

"Büyü zaten her yerde, değil mi? Her şeyi doldurmuyor mu?" yanıtını verdi biri.

"Eğer büyü her yerdeyse nerede? Onu hissediyoruz ama onu solu-muyoruz, üstüne basmıyoruz; ona dokunmuyoruz." Sorusuna cevap

alamayınca kendi devam ettirdi. "Büyü, bizim içinde bulunduğumuzdan çok başka bir boyutta. Bu boyutla örtüşüyor ve böylelikle onu görebiliyor, hissedebiliyoruz ama ona ulaşmak için önce o boyuta ulaşmamız gerekiyor.

"Büyü Öpücük'ü veren öcüler aslında bahsettiğim boyutun elçilerinden birisi. İki evren arasında bir köprü kurmamıza yardımcı oluyor ve ikisini de dengede tutuyorlar. Öpücük bedenimize büyü değil, büyüyü bize bağlayan bir sabit nokta veriyor. Bu nedenle kullanabileceğimiz büyü miktarı kapasitemizle sınırlı kalırken, enerjimizi tükettikçe büyüülü boyuttan dahasını çekiyor, gücümüzü yeniliyoruz."

Çaktırmadan Pitsy'e baktım. Yerinde huysuzca kıpırdansa da bir şey demedi. Profesör Bloodstone hâlâ anlatmaya devam ediyordu.

"Biz İnce büyü kullanıcıları, parmak uçlarımızda da tıpkı Büyü Öpücük'ü gibi *röper noktaları*⁶⁴ bulundururuz. Bu noktalar Öpücük gibi büyüyü çekmek yerine iter ve bize büyüyü şekillendirme ve yönlendirme yetisi kazandırır. Masa Oyunları'nda, var olan büyüyü hissetmeye dair birçok oyun oynadınız ve eğer yeterince dikkatliyseniz bu konuda parmak uçlarınızın en hassas yerleriniz olduğunu fark etmiş olmalısınız. Şimdi nedenini biliyorsunuz." Her cadı bunun üzerine parmaklarını incelerken profesör güldü.

"Büyüyü parmaklarımızla şekillendiriyorsak onu nasıl açıp çıkaracağımıza gelelim şimdi de. Büyü usuldur. Sükûnetli yaklaşıldığında size uyar, hareketlerinizi taklit eder. Sert ve keskin hareketlerinizdeyse akışı kesilir ve kazandığı momentumla gerçek dünyayla arasında oluşturduğu zarımsı katmanı patlatıp dışarı fıskırır. Parmak uçları ne kadar yönlendirici etkiye sahipse tırnaklar da bir o kadar kesicidir." Aklıma Morgana'nın önümdeki havayı çimdikleyerek açığa çıkardığı enerji demeti geldi. Diana'nın göğsüme daldırıp Ejderin Kalbi'ni çıkaran parmaklarını... Şimdi taşlar yerli yerine oturuyordu. "Bu nedenle..." diye sürdürdü profesör. "Sizden tırnaklarınızı uzatmanızı rica edeceğim. Kullanacağınız tekniğe uygun açıyı ve uzunluğu kendiniz belirleyeceksiniz ama öncesinde, bırakın *pençeleriniz* açığa çıksın güzellerim. Onları kediler saklar, cadılar değil."

Tırnaklarını uzatmanı isteyen bir okul mu? Eski lisemde kapıda tırnak kontrolü yapan Bayan B. kesinlikle burada yapamazdı.

⁶⁴ Referans noktaları.

Haftanın geri kalanı ve sonraki bir iki hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Tüm dersler, ödevler ve yepyeni cadı çevresi girdabına çekilmiş, günleri, saatleri hepten kaybetmiştim. Düşüncelerim ve şüphelerim durulmuş, tıpkı kendime dikte ettiğim gibi basit bir cadı ve öğrenci oluvermiştim. Mutluydum ve keyfim yerindeydi. Bir genç kız için bunun ne demek olduğunu bilirsiniz: *Şimdi açık olup başıma bela almanın tam sırasıydı!*

Neyse ki Savaşçılar Birliğinin düelloları yoldaydı. Son günlerde herkes bunu konuşuyordu. Sonunda okuldan dışarı adım atmanın ve hem başka okullardan birileriyle hem de bizzat Birliğin yakışıklı oğlanlarıyla kaynaşmanın tam sırasıydı ve biz cadılar da süslenmiş püslenmiş, en güzel ve en kışkırtıcı giysilerimizi kuşanmış, Adalet Arenası'nın -oraya böyle deniyordu- yolunu tutmuştuk.

Arena, devasa büyüklükteydi. Tıpkı gladyatörlerin ortalığı kan gölüne döndürdüğü o kolezyumlar kadar hem de. Ortasında bir kırınca gibi kalmış savaşçıların o kadar alana ihtiyacı olup olmadığı sorgulanırdı. Amfi nizamıyla düzenlenmiş sıralara, yan yana dizilmiş şekilde oturuyorduk. Sadece cadılar ve periler değil, etkinliğe epey bir büyülu yaratık davet edilmişti: Kurt adamlar, periler, nimfalar, satirler, okçular, büyücüler ve bir de...

Onları ilk görüşüm olmasa da bu kadar fazlasını ilk defa gördüğüm *vampirler*... Bizden olabildiğince uzak tarafa yerleştirilmişlerdi. Fiona'nın dediğine göre henüz öğrenci evresindeki bir vampirle yaklaşmak akıl kârı değildi. Susuzluklarını adamakıllı kontrol edebilmeleri yıllar alıyordu. Gözlerim aralarında gidip gelirken gri saçlı ve leylak gözlü birini bulmaya çalışıyordu. Ama kıstaslarım yeterince ayırt edici değildi.

Öncelikle hepsi zaten platin, beyaz, gri ya da - azınlık bir kesim - siyah saçlıydı. Gözleriyse albinoların taktığı o kırmızı gözlüklerle korunduğundan bırak renklerini yüz hatlarını bile çıkarmak mümkün değildi. Günün ilerleyen saatleri olsa da güneş hâlâ yukarıdaydı. Bu, onları sandığım gibi yakıp küle çevirmiyordu ama feci bir şekilde rahatsız ediyordu. Burada bu saatte olmaktan hoşnutsuz olsalar da siyah, Viktorya Dönemi şemsiyelerini açıp altına sinmişlerdi ve tüm bunlara

sırf nezaketen katlanıyorlardı. Nezaket, bu dünyada önemli bir yere sahipti.

Aradığım kişiyi bulamadım. Heyecandan değil de içimi aniden kaplayan korkudan bakınıyordum zaten. Taş üstümdeydi. Onu, bir onur nişanesi gibi her an yanımda taşımak zorundaydım. Ama beni güçlü hissettirmekten çok zorla dayatılan ödemesini hatırlatıyordu; ismini aldıklarını ve önünde sonunda benim için geleceklerini.

Düellolar başlamadan önce birkaç uçan ziyaretçimiz oldu. Fiona'yla yan yana oturduğumuz andan beri onlara davetiye çıkarmış olmuştuk zaten. Sorun değildi. Neşeleri bana iyi geliyordu. Critza sanki kaç yıllık dostu Fiona değil de benmişim gibi ilk beni kucakladı. "Merhaba güzeller güzeli." Sanki mucizevi bir şekilde kanatlarımın çıkmasını ve uçmamı bekliyormuş gibi yine beni yukarı doğru çekiştiriyordu. Kollarının kapanından kurtulduğumda bırakmadığı ellerimi okşadı ve hâlimi hatırlımı sordu. "Alışabildin mi okuluna? Büyüyle aran nasıl? Dersler? Sağlığın?"

Sorularına sevecenlikle yanıt vermeye çalıştım. Gözleri uzun uzun benimkileri izlese de sesimi çıkarmadım ve dostane ya da değil, sıcaklığına sıcaklıkla karşılık verdim. İlk karşılaşmamızda biraz afallamış ve rahatsız olmuştum, kabul, ama ben cinsel kimlik ve yönelimlere ön yargıyla bakan biri değildim. Nasıl ki bir erkek bana ilgili davranınca geri çeviriyorsam niyetini o yönde belli ederse onu da reddedebilirdim. Büyütmenin bir anlamı yoktu.

Diğerlerinin peri kızlarla rahatça kaynaştığını söyleyebilirdim. Bir tek Freya hafiften çekiniyor gibiydi, o kadar. Çoğunlukla ruhsuz ifadesini koruyan Serene bile heyecanlanmış görünüyordu. Kısa bir sohbetin ardından yerlerimizi almamız gerektiğini belirten boru sesi geldi. Onlara veda edip düellonun başlamasını beklemeyle koyulduk.

Tedirginlikle avuçlarımı birbirine sürttüm. Onu son görüşümden bu yana bayağı bir zaman geçse de İlan'ı merak ediyordum. İlk çarpışacaklar arasında değildi. Belki de Savaşçılar Birliği daha en başından bir olay çıkmasını istememişti. Hepsinin ona hâlâ bu gözle baktığına emindim; *olay*. Yeni gelenlerin çoğu bilmeseydi geçen yıl burada olan herkes, onun karşılaşmasını iple çekiyordu. *Yine bir şey olacak mıydı? Katil çocuk bir can daha alacak mıydı?* Sanki bir kukla ya da sirk hay-

vanı gibi onun için korkutucu ve sarsıcı olan tüm bu yaşantılara şov gözüyle bakıyor, içten içe tekrarlanmasını istiyorlardı. Fiona böyle konuşulduğunu kendi kulaklarıyla duyduğundan bahsetmişti.

Düellonun pek çok resmi merasimi vardı. Öyle ki daha başlamadan içim bayılmış, boş düşüncelerle dalıp gitmiştim. Karşımda yeri göğü inleyen bir ses patladığında ilgim arenaya geri çekilmiş, gözlerim şaşkınlıkla ardına kadar açılmıştı. Hazırlıksız yakalandığım için sadece platformun iki ayırı ucunda kendilerini güç bela durdurmuş ve bir kedi gibi gerinmiş savaşçıları görebildim. Gerisini idrak edememişim.

Hiç beklemeden tekrar hazırlandılar ve şimdi, başından beri izlediğim için sesin kaynağına da şahit oldum. İki savaşçı maratona başlayacak koşucular gibi konumlarını aldı. Daha sıçramadan çehrelerinde rüzgârdan halkalar oluşmuştu. Sonra bir anda yine, sanki gök yanlırmış gibi ses şakladı ve ileri atıldılar. Öylesine bir hızla ki bu, algıma sadece başladıkları ve bittikleri nokta takılmıştı. Bu sefer çarpıştılar ve ilkenden daha büyük bir gürültü koptu. Aynı zamanda beraberlerinde getirdikleri hava akımları karşılaştı ve arenanın dışına taşıp sıralarda oturan bizleri, şapkamızı tutmak zorunda bırakarak bir esintiye dönüştü. Hiç zaman kaybetmeyip geri sıçradılar ve tekrar çarpışmaya hazırlandılar.

Ağzım bir karış açık bir şekilde Fiona'ya döndüm. Heyecanla izlediği düellodan gözlerini ayırıp bana baktı. *Ne sandın*, dercesine gülümsemi ve ilgisini tekrardan karşısına verdi.

Cadıların gücünü ve kudretini o kadar övüyorlar ve üstünlüğümüzü o kadar çok tekrarlıyorlardı ki sadece talim yaparken izlediğim savaşçıları hor görmeye başlamıştım. Bir an için bile olsa onların büyüden yoksun, sadece birbiriyle bir dövüşe tutuşmuş genç adamlar olduğuna inanmış ve yanılmıştım. Ne demişti Critza; *Kaba büyü*. Kaba olduğu kadar da ihtişamlıydı. Arenayı kullanışlarından neden bu kadar büyük bir alana ihtiyaçları olduğunu daha net anlayabiliyordum.

Sadece bu kadar da değildi. Hepsinin kendine ait silahları olduğu hatta bu silahların metalinin cinsi ve adını birleştirerek yeni soyadları aldıklarını biliyordum. Örneğin, Silverscythe gümüş tırpan demekti. Ian'ın kullandığı silah da buydu işte; gümüş bir tırpan. Başta gümüşün silah için kullanışlı olmadığını düşünmüştüm. *Ama büyü varken sert*

metallere ihtiyacın olduğunu kim söylemiş? Silahları sadece çarpmak için değil, ardında bıraktıkları macunumsu tabaka için de kullanıyorlardı. Ian'ın öfkeyle savurduğu sopanın arkasında bıraktığı iz gibi her savaşçının silahları, ardında sertleşip kırımadığın takdirde önünü tıka-yan keskin ve camı bir maddeye dönüşüyordu; tapkı *Tomb*⁶⁵ filminde motorların arkasında bıraktığı o neon izler gibi.

Dövüşenlerden birinin kılıcı, bir diğerinin hançerleri vardı. Hançerli olanının yakın dövüğe uygun olduğunu, kılıcın onu uzaktan rahatça deşebileceğini düşünürdünüz. Oysa savaşçı, hançerleri öyle usta bir kıvraklıkta kullanıyordu ki ardında bıraktığı krom izleriyle hem kendini hem rakibini bir ağ gibi sarıyordu. Keskin izleri parçalamaktan kılıç dövüşçüsünün ona vurmaya şansı dahi olmuyordu. Ama diğeri el çabukluğuyla hançerini alttan alttan ona saplıyor, tenini deşmeyen bıçak, savaşçının ortaya çıkan haresini titrek bir floresan lambasına benzetiyordu.

Bu hare bir tür kalkandı ve ona Shi deniyordu. Shiler savaşçının yegâne korumasıydı. Normalde etkisini azaltabileceği sayısız ölümcül darbe vardı. Ama düello zamanları seviyesi düşürülüyor ve karşılaşmaları bu sayede en fazla beşer dakikaya indiriyorlardı. Bir düellonun bitmesi için ikiliden birisi ya pes etmeli ya da ikisinden birinin Shi'yi kırılıp savaşçıyı savunmasız bırakmalıydı. O aşamadan sonra dövüşmeye izin yoktu. Düellolar ölümüne bir maç değildi.

Daha baştan aldığı sık darbelerden dolayı kılıç dövüşçüsü mağlup oldu ve sıra bir sonraki karşılaşmaya geçti ve bir sonrakine. Kimileri soluksuz izlenen dövüşlere dönüşürken kimileri birbirini tekrar eden sıkıcı karşılaşmalar oluyordu. Bazıları o kadar hızlılardı ki takip etmek neredeyse imkânsızdı. Arenanın bir ucundan başlayıp öbür ucuna kadar seke seke savaşmayı sürdürüyorlardı. Birkaç ayrı karşılaşmada ise silahların ardında bıraktığı izden dolayı dövüğe dair pek bir şey görünmüyordu.

Sıradaki düelloda Fiona'nın ruh hâlinde ani bir değişim oldu. Onun kadar olurluna bırakan ve kurallardan korkmayan biri için fazla endişeliydi. Elimi öyle bir sıkımişti ki sanırsınız doğum sancısı çeki-

⁶⁵ Tion: *Legacy*, Walt Disney Pictures tarafından üretilen 2010 ABD yapımı bilim kurgu filmi. 1982 yapımı Tion filminin devamıdır.

yordu. Neredeyse gözlerini kırpmıstırmadan izlediği düelloya dikkatimi verdim. Uzun siyah saçları bir yele gibi ardından bağlanmış genç delikanlı, silah için ok ve yay tercih etmişti ama karşısındaki yarma tipli adam agresif bir yakın dövüşçüydü.

Gariptir ki uzun bir süre boyunca okçu savaşçı galip geliyor gibi göründü. Diğerinin silahının bıraktığı izleri daha tamamlanmadan vurup parçalıyor, hareketleri yarım kalan savaşçının savrulup sersemlemesine neden oluyordu. Sona doğru yaklaşırken yayını gerip aynı anda attığı ondan fazla ok, bir çember hattına dağılarak rakibinin etrafına kazık gibi saplandı ve onu içine hapsetti. Bu küçük kapan, beklenmedik bir hızla kırılıp içinden azman savaşçı atıldığında okçu saniyeler içinde yere devrilmişti.

Bunun üstüne siniri laçkalaşan Fiona, üst sırada küçümser nidalarla maçı izleyen iki Günişığı Okçusu'na ağza alınmayacak sözler söyledi. Bu haşın tavrının ince uzun oğlan için olduğunu anlamakta biraz geç kalmıştım ama yine de anlamıştım: *Fiona'nın kalbini kıran meşhur Joshua buydu*. Fiona onun mağlup olmasına sevinmedi. Ama üzülmedi de. Sadece başına bir şey gelmediğinden içi rahatlamıştı ve şimdi umursamıyor gibi davranıyordu.

"Yanına gitmek istersen anlarım," dedim fısıltıyla.

Omuz silkti. "Neden öyle bir şey yapayım?"

"Elimi bir süre daha kullanabileceğimi düşünmüyorum. Bilmem, neden öyle bir şey yapasın?"

"Beter olsun." Ardından ekledi. "Elin değil, o."

"Peki, sen nasıl diyorsan."

"Öyle diyorum." Daha fazla hakkında konuşmak istemediğini belli edercesine oturuş yönünü değiştirdi. Ben de irdelemedim.

O kadar fazla dövüş vardı ki ara verme gereği duymuşlardı. Bahçede yaz hasadından ufak bir şarap tadımı oldu. Kimileri sıralara elinde kadehlerle döndü. Ama ben karnımdaki kasılmalar yüzünden bırakın şarabı, midemle haşır neşir olacak herhangi bir sıvının düşüncesine bile katlanamıyordum.

Dönüş yolunda kuytu bir köşeye üşüşmüş ve düellolar için oynanan bahislerin karşılıklarını alan öğrenci sürüsüne denk geldim. Diğer-

lerindeki çocuksu heyecana karşı seksi ve sakin bir pozla iki parmağı arasına sıkıştırdığı kartı, ağzına düşecek gibi duran genç erkeğe uzatan Morgana'yı gördüm. Saçlarını ona daha çok gittiğini düşündüğüm siyaha çevirmiş, uçlarında hâlâ göz kırpan buz mavisi tutamlar bırakmıştı.

Avucuna üç gümüş sikke bırakılırken göz göze geldik. Uzuri'den haberlerimi almış olsa da bir anlığına şaşırды. Beni baştan aşağı süzdü. Hoş bir süzüş değildi bu. Küçümseme doluydu. Sonra sanki sadece onun anlayabileceği bir espri varmış gibi güldü. Uzuri gibi bana sataşmaya yeltenmedi bile.

Ne kadar tenine işlemediğini söylersen söyle, başkalarının üstten bakması sinir bozucu olduğu kadar da yaralayıcı bir durumdu. Elimde olmadan üstümü başımı kontrol etmek zorunda kalmıştım ve şimdi az öncekinden daha kötü hissediyordum.

Yolun kalanını kendime mi ona mı olduğunu bilmediğim bir öfkeyle yürüdüm.

Aradan sonraki ilk maç, beklediğim maç; Ian'ın karşılaşmasıydı. Arenanın girişinde durmuş, gerginliğini atmak için kollarını sallıyor, ağırlıksızmış gibi duran tırpanı tek elinde bir pervane gibi döndürüyordu. Ondan boyca kısa ama geniş rakibi ise mızrak dövüşçüsüydü. Bu çok da yakın dövüş olacağı benzemiyordu. Rakibin çekingenliği, daha arenaya girmeden kendini gösteriyordu. Ian'ın karşısına çıkacak birini bulmalarının da kolay olmadığını farkındaydım. Kim bir önceki düellosunda rakibini öldürmüş birini karşısına almak isterdi ki? Bu sefer belli başlı önlemler alınmış olmalıydı. Belki de korkmaya bile gerek yoktu.

Düello başladığında antrenmandan bu yana yalnızca haftalar geçmiş olmasına rağmen Ian'daki akılalmaz gelişme fark ediliyordu. Onun cüssesinde birinin yeterince kıvrak olamayacağını iddia eden antrenörünü dinlemiş olmalıydı. Kaslarını esnekleştirip sıkılaştırmıştı. Kilo vermiş gibi görünmesinin sebebi buydu. Kaybettiği ağırlığı şimdi rahatça kaçıp sıyrılabilmesini sağlıyordu. Önceki gibi hiç saldırmıyor da değildi ama vuruşlarında tüm potansiyelini kullanmadığını anlayabiliyordum.

Rakibi ona göre o kadar yavaş kalıyordu ki öncesinde hızlarından dolayı göremediğimi düşünüp aslında gördüğüm birçok şeyi fark etmeye başlamıştım. Ayaklarının silik akışın altında zemini dövüşünü, rüzgârın gösterdiği direnci ve teninin hızın şiddetiyle dalgalanışını. Ama lan'ı yakalamak imkânsızdı. Bir arkasındaydı bir önünde. Gözümü her kırışımında üç farklı yer değiştirebilirdi ve ben bunları kaçırması olabiliyordum.

Gergin olduğunu anlamama rağmen o kadar rahat görünüyordu ki onunla hiç karşılaşmamış olanlar bu rahatlığa inanabiliirdi. Mızrak üstüne gelirken, hiç zorlanmadan sıçradı. Beli ve kafası bir jimnastikçi gibi geriye bükülürken darbeyi ucu ucuna sıyırmıştı. Tersten baktığı sıralarda benimle birlikte yüzlerce seyirci varken nasıl olduysa gözleri benimkileri buldu. Bir filmde ağır çekim sahnelerin olması mantıklıydı. Bu efekti vermekte bir şey yoktu. Ama gerçek hayatta zaman kavramının yitip gitmesi alışık olduğum bir şey değildi, hem de bu kadar sık bir şekilde. Ama işte ona bakıyordum. Gözlerindeki sert ve kontrollü ifadenin eriyip yumuşadığını hissediyordum ve anın etkisinden çıkarırken bana göz kırptığını görür gibi oldum. Eğer öyleyse... *Tanrım, erime sırası bendeydi!*

Ama tüm bu serseri karizmanın ve öz güvenin silinmesi an meselesiydi. Sonlara doğru rakibi yoruldu, evet, ama lan daha beter yoruldu. Böylesi bir hızı o kadar süreliğine korumak zaten imkânsızdı. Şimdi rakip savaşçı önceki gibi sadece dürtmüyor, mızrağıyla kuvvetli darbeler indiriyordu. Lan'ın Shi'si görünüyor ve iç geçirir gibi titreyip geri kayboluyordu. Antrenmanlarda şahit olduğumuz dövüş tekrar başa sarmıştı sanki. Hırpalanıyor, büyük bir çaba sarf ediyor ama saldırmasına izin verecek boşlukları değerlendirmiyor, aksine kendini daha da tüketecek şekillerde kaçmaya çalışıyordu. Nefessiz kalmıştı. Kriz geçirdiği hâlde ayakta kalmaya niyetli bir hastaya benziyordu.

Rakibi üstünlüğü kazanınca güç sarhoşu olmuş, âdeta kendinden geçmişti. Hiç acımıyor, üsteledikçe üsteliyordu. Karşısındaki gencin geçmiş düelloda yaşadığı olayı tamamen unutmuşa benziyordu. Oysa ben metanetini korumaya çalışan lan'ın da bir sınırı olduğunu biliyordum. Eşiğe doğru yavaşça kaydağını görür gibiydim.

Daha haklı çıkamazdım.

Bardağı taşıran son darbe, lan'ı arenanın diğer ucuna savuran olmuştu. Yerden kaldırdığı toz bulutları, o daha doğrulmadan hareketlenmeye ve bir akımla sürüklenmeye başlamıştı. Geçen dövüşte ne olmuştu ya da tekrarlanmaması için ne gibi bir önlem alınmıştı, bilmiyordum ama bunun ilklerden bir başkası olduğunu herkesin yüzündeki şaşkınlıktan anlayabiliyordum. Dizlerine eğilmiş sakinleşmeye çalışan genç savaşçının merkezinde olduğu bir hava akıntısı, tüm arenayı etkisi altına alıyordu. Gün batımının turuncu ışıkları solup gökyüzüne dolan bulutlarla gölgelenirken, hava bir anda katlarca soğumuş gibiydi.

Bunu o yapıyordu.

Korku, seyircilerden önce mızrak dövüşçüsünü buldu. Geriledi ama sıkıca tuttuğu mızrağı bırakıp pes etmedi. Dizlerini kırarak savunma pozisyonu aldı ve bekledi. Neyi? Ölümünü mü? *Abrmak*, zangır zangır titrerken hâlâ durup savaşılmaya çalışıyordu.

lan dimdik bir şekilde doğrulmuş, tırpanını savurmaya hazır bir şekilde tutuyordu. Gözünü âdeta kin bürümüştü. Kararlı adımlarla ilerlerken rüzgâr çevresinde kırbaçlar gibi şaklıyor, korkunç bir fırtına bastırmak üzereymiş gibi gök gürlüyordu. Her gürlenmenin, adımlarıyla eş zamanlı olduğunu fark etmem zamanımı aldı. Kâbusumu hatırladım. Adımları yeri göğü inleten, gri kasırgalardan oluşan o canavarı. Onun gümüş gözlerine sahipti ama bakmadığım yanları yıkıcı ve korkutucuydu. Hiddetini tüm benliğimde hissetmiştim. Sonraları onu hep olduğu gibi normal bir insan bedeninde görmüştüm rüyalarımdaya; girdiklerinde ve girmesine izin verdiklerimde ama aralarındaki bağlantıyı asla kuramamıştım. Şimdiye kadar.

Yüzündeki öfke ve hıncı gördüm; sonrasında acının silik izini ve içten içe verdiği zorlu mücadeleyi. Kendisiyle bir savaşa tutuşmuş gibiydi. Kontrolü elden gitmek üzere olsa da gücünün son kırıntısıyla karanlığa karşı koyuyordu. Ortada hâlâ bir bağlantı olduğu yoktu. lan bir canavar değildi. Canavarlar tereddüt etmezdi, öldürürdü.

Sanki duymuştu. Bana baktı. Ezbere biliyormuş gibi tam olduğum yere... Bu kadar uzaktan onu nasıl gördüğümü bilmesem de gözlerindeki gri koyulmuştu. Benim inancıma her şeyden çok muhtaç gibiydi. Ona istediğini verdim çünkü inanıyordum. Yapmayacağına adım kadar emindim. Ama yine de rakibine geri döndüğünde nefesimi tutmama engel olamadım.

Adımları yavaşlasa da silahı savuracak kolu geriye doğru esnedi ve pazıları şişti. Saldırsa öldüreceğini sadece o değil, herkes biliyordu. Gerçekleri idrak etmeye başlamış rakibi bile kaçmak için fırsat kolluyordu.

Saldırsa öldürürdü.

Öldürürdü.

...

Saldırmadı.

Silahı ondan olabildiğince uzağa, tekrar ulaşamayacağı bir yere gitmesi için sağ yanına fırlattı ve dudaklarından tek bir söz döküldü. Aynı film, bir kez daha döndü. "Pes." *Bu bir pes değildi.* Asıl içindeki mücadelede pes etmeyip galip çıktığının bir göstergesiydi ve bu sefer antrenmandaki hayal kırıklığından çok, bir rahatlama etkisi bırakmıştı herkeste.

Ama Ian bunu anlamıyordu. Bu kadar acı çekerken anlayamaması normaldi. Bir süre yerinde durup sakinliğini korumaya çabaladı. Kontrolünün de sınırları vardı. Daha fazla tutamadı ve koşmaya başladı. İlk başta normal bir koşuyla taş zemini dövdü, sonra ardında kırık parke-lerden bir iz bırakarak sıçradı ve arenadan çok, çok uzaklara gitti.

Onu yakalayabilirmiş gibi elim arkasından uzandı. Hâlâ anın etkisinde olan kalabalıktan birinin bile dikkatini çekmedi bu hareketim.

Fiona'ya sorduğum sorunun aynısından kendime bahşettim;

Yanına gitmek istersen anlarım.

İstiyorum.

Hişimla doğrulduğumda Fiona elimi tutmaya çalıştı. "Erin, ne-reye?" Yakalayamadı. Buna izin vermediğim gibi cevap da vermeden amfinin merdivenlerini tırmanmaya başladım. Acelem vardı ve nereye gittiğim belliydi: *Yanına.*

18. BÖLÜM

SEVGİLİ BAYAN HANDERSON

*There is a swelling storm
And I'm caught up in the middle of it all
And it takes control of the person that I thought
I was The boy I used to know*⁶⁶

Dean Lewis - Waves

nu sonunda okulun ıssız teraslarından birinde bulabildim.

"İlan!" diye seslendim korkuluklara dayanmış güçlükle nefes alıyormuş gibi görünen genç savaşıya. Sesim uzun süre kullanmadığım için çatlak olmanın aksine pürüzsüzdü. Hatta daha önce hiç olmadığı kadar netti.

Gerildi. Bunu çıplak sırtındaki kasların bir kilit mekanizması gibi yer değiştirışinden anlayabiliyordum. Bana dönüp bakmadı. Ben de öylece omuz silkip gidecek değildim. Buraya onun için gelmişim ve kendine ördüğü duvarların içine kimseyi almadığını çoktan biliyordum. Yüzündeki sert çizgiler, gözlerindeki donuk parlıta ya da sesindeki kontrollü tını mesafesini kolayca ele veriyordu zaten.

Ama ben zorla girip ona yardım etmeyi kafaya koymuştum. *Ne haddine Erin? Sen kimsin ki? Değil mi?* Aynı sorular, bir kez daha kafamda yankılanıyordu. Hepsine sırt çevirmeye hazırdım. Çünkü şimdi bir cevabım vardı.

Ona yardım etmek bana da yarıyordu; ortak noktalarımız olduğunu görmek, öyle karanlık öyle kuytu köşelerde saklanmış sırlara onunla birlikte ulaşmak... İçimdeki yalnızlığı kapamamı sağlıyordu. Duygusal

⁶⁶ (İng.) Kabaran bir fırtına var ve ben tüm bunların ortasında kalakaldım. Ve o olduğumu sandığım kişinin kontrolünü ele geçiriyor. Tanıdığım o küçük çocuğun...

bir boşluk değildi bahsettiğim. Bu zamana kadar farklı hissetmişim; eğreti. Uyumsuz yanlarımı sık sık dış dünyadan sakınır olmuştum. Büyünün güzel haberiyle artık ait olduğum yeri bulacağıma inanmışım. Bunlar da iyiydi, güzeldi ama cadılarla da tam anlamıyla kaynaşamıyordum. Bir şey hâlâ eksikti.

Eksik olan oydu. Ondaki isimlendiremediğim bir şey...

Söz konusu o olunca iki ayrı zaman içinde yaşıyor gibiydim. Geçirdiğimiz sayılı an olmuştu. Ama onunla değilken sürekli aklımın bir köşesindeydi. Uykularımda ise *hep* yanımdaydı. Artık kabuslarımdan eskisi kadar korkmuyordum. Hatta bazen Bayan Çınar'ın verdiği rüya kurusuna elimi bile sürmeden yatıyordum. Onu görmek için arka plandaki korkunç çığlıklar ve yaratıklara katlanıyordum. *Onu görmenin* benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordum.

Yanına gittim. Korkuluğa kaburgalarımın altından yaslanarak görüş açısına girene kadar eğilmek zorunda kaldım. Ona dokunmaya korkuyordum. Yüksek gerilim hattı gibi görünüyordu. Tek bir temasta elektrikler havada uçacak gibiydi. Gözlerini yakaladığımda kızarmış olduklarını fark ettim. Ağlıyor olamazdı, değil mi? Ortada bir yaş yoktu, o kadar süre tutabilecek kadar kendini *erkekler ağlamaz* sözüne inandırmış olmalıydı. Onu bilmem ama bu laf başta banaydı. Az önce ağlamış olmasına neredeyse bir skandal gözüyle bakan ben değil miydim?

Ağlamıyordu. Her zaman yaptığı gibi kendini tutuyordu. Ama göz pınarları dolmuş ve kızarıklığa sebep olan batmalar çoktan başlamış gibiydi. Kaçmasından çok, insanların habis beklentisi ve hayal kırıklıkları, derinlere sakladığı kalbine tıpkı cam kırıkları gibi saplanmıştı belli ki. Acı çekiyordu.

Bunları boş vermesini söylemek istiyordum. Ama umursadığını da görebiliyordum. Kendimi yerine koyduğumda ben de umursayacağımı fark ediyordum.

"Seni merak ettim," dedim ondan çok benim gırtlığım düğümlenmiş bir şekilde.

"Merak edecek bir şey yok," dedi yüzünü öte yana çevirirken. Kısa bir süreliğine kendini toparlamaya çalışıp geri döndü. Sesi, biraz çatla-

miş olmasını saymazsak her zamanki sesi gibiydi.

"Buna inanmıyorum," dedim.

"Seni inandırmak gibi bir gayem yok."

"**Bu çocuğu sevdim,**" diye hemen atladı sevgili şapka cinim.

"**Kapa çeneni Figil**" dedim kafamın içinde öfkeyle. Tekrar kendi meseleme döndüm. "Acı çekiyorsun lan. Oysa bugün olanlar için yalnızca gurur duymalısın."

Kaba bir ses çıkardı ve korkuluğa eğilip dirseklerini dayadı.

Aldırmadım. "Orada yaptığın ya da yapmadığın şey ne kadar güçlü olduğunu gösterir. Büyük bir irade sınavı verdin. Ve doğru olanı yaptın. Anlasana. Sen kazandın."

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedi tiksintiyle. "Ne doğrusundan bahsediyorsun? Yenildim ben! Ne zaferi?"

"Kendine bunu yapma. Lütfen. İkimiz de bundan çok fazlası olduğunu biliyoruz."

"Fazlası falan yok. Pes ettim!" Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Cığerlerini yırtarcasına haykırdı. Ormana, hışırdayan yapraklara ve uçuşan kuşlara bağırıyordu. "Pes ettim çünkü ben zavallı bir KORKAĞIM!"

"**Uuu, hem de haşın,**" diye yine başladı Figi alayla.

Şapkamın ucuna çaktırmadan bir fiske attım. "**FIGİ!**" Kafanızda sizi çileden çıkarmaya kendini adanmış bir baş belası varsa işiniz gerçekten zordu. Lan'a baktım. Ne demişti? Hah, korkak. *Derin nefes al Erin, derin derin nefesler.* "Cidden böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Ya ne düşüneceğim?" Kaşları hâlâ çatıktı.

"Bugün gördüklerimden sonra şunu söyleyebilirim: Sen belki de tanıdığım en cesur insanlardan birisin."

Komik bir şey varmış gibi gülmeye başladı. Benden çok kendiyle alay ediyordu bu sahte kahkahalarla. Sonunda durabildiğinde başını salladı. "Sen hayal âleminde yaşıyorsun."

"Niye kendine bunu yapıyorsun? Neyden kaçyorsun?" dedim çaresizlikle. Bugün çok ulaşılmazdı. Kendini yerin bin kat dibindeki mahzenlere kapatmıştı sanki ve gitgide canım sıkılıyordu.

"Ben sadece yalnız kalmak istiyorum. Sen gelene kadar da bunu yapıyordum: Kafa dinliyordum." Terasların önünde uzanan manzaraya dönerek yokmuşum gibi davranmaya çalıştı. "Şimdi müsaadenle..."

"Müsaade etmiyorum. Seni yalnız bırakmayacağım," dedim inatla. *Seni yalnız bırakmam kendimi yalnız bırakmam demek. Bunu yapmayacağım.*

İnanmadığını belli edercesine güldü ve omuz silkti. "Keyfin bilir." Sonra da yanımdan geçip yürümeye başladı.

Peşinden koşturdum. "Size kibar davranmanız öğretilmiyor muydu bu okulda? Ayağına kadar gelmişken beni böylesine tersleyip gitmen hoş değil."

Öfkeli birini daha da öfkeliendirmek mantıklı değildi. Durdu ve yerinde yay gibi gerilip bir süre bekledi. Ardından botları üstünde dönüp önümde reverans yaptı. Yüzünde alay, sesinde bariz bir kinayeyle, "Ah, üzgünüm hanımefendi. Notlarken kanaat notu da kullanacaksınız ve-rin o güzel elinize bir buse kondurayım," dedi.

Figi kahkahalarla gülmeye başladı. "**Bravo Erin, onu rahatlatmaya gelmişken yargılayan gerçekten çok tutarlı bir davranış (!).**"

"Kafa mı bıraktın?"

"Olmayan bir şeyi..." Şapkayı çıkardığım gibi yana savurdum. Bunu o kadar uzun zamandır yapmak istiyordum ki zaten. Saçlarım sırtımda bir yele gibi savrulurken az öncenin öfkesinin sesime yansımamasına özen gösterdim. "Öyle demek istemedim. Üzgünüm. Sadece yardım etmek istiyorum."

"Bana yardım edemezsin," dedi üstüme doğru bir adım atarak. Takip eden cümlelerini öyle bir vurguyla söyledi ki her birinin içinde yatan sitemi ve en çok da çaresizliği iliklerime kadar hissettim. "İçimde fink atan şeytanları söküp atamazsın! Onu bir an için öldürmek istediğim gerçeğini söylemezsin! Ve sen küçük hanım, derinlerimdeki bu fırtınayı..." Başını salladı. "Dindiremezsin."

Gözlerindeki hiddetle geri adım atacak oldum. Gururum bu kadar ayaklar altına alınmışken, belki de çekip gitmeliydim. Ama kulaklarımda imdat çığlıkları yankılanırken sözlerinin hiçbir manası yoktu benim için. Yardım için can çekiyordu. "Doğru. Bu dediklerinin hiç-

birini yapamam. Ama sen bana baktın lan. O bahsettiğin şeytanların pençesine düşmüşken yardım için bana sığındın."

Ağzını açtı ama inkâr edemedi. Edemezdi. Bunu ikimiz de çok iyi biliyorduk. "Ben..." dedi ağır ağır. "Oraya bakmam gerekiyormuş gibi hissettim."

"Ben de sana inandım. Yapmayacağına inandım."

"İnandın," diye mırıldandı. İfadesi yumuşadı. Gardını indirmede, düşürdü. Sadece taşımak ona çok ağır geldi ve bıraktı. Yüzünde de en az beden dilindeki kadar takatsiz bir ifade vardı şimdi. Sanki kendini kollarına bırakıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Tanrı biliyor ya yapsa karşı koymazdım.

"Sende garip bir şeyler var. Bende de," dedim çaresizce. Bunu bu kadar zorlaştırmasına gerek yoktu.

"Ne demeye çalışıyorsun?" Şimdi ya ilgileniyordu ya da ilgilendiğini göstermekten çekinmiyordu.

"Sana yardım etmek istiyorum çünkü ben de kaybolmuş gibi hissediyorum."

Yaklaştı. "Kayıp mısın peki?"

"Senin yanındayken değil," diyebildim titrek bir nefes eşliğinde

"Sürekli karşıma çıkıyorsun. Nereye baksam seni görüyorum ve sen gittiğinde ben, afallıyorum."

Sayıllı karşılaşmalarımıza *sürekli* denemeyeceğini söyleyecekken o devam etti. Beni şok içinde bırakarak devam etti. "Yansımalarda sen varsın. Geceleri senin çığlıklarına uyanıyor ama uyandığımda kendimi yatağımda değil senin yanında buluyorum. Senin rüyalarında. Çok korkuyorsun. Her gece korkuyorsun. Yatmadan önce endişeni hissediyorum. Kalbinin gümbürtüsünü işitiyorum. Seni sakinleştirene kadar ben, düzgün nefes bile alamıyorum."

"Sen miydin?" dedim afallamış bir şekilde. "Rüyalarıma gelip beni teskin eden gerçekten de sen miydin?"

İnanmıyordum. Tüm bu zaman boyunca ona yardım edenin, aşıl-maz duvarlarının arkasına sızmaya çalışanın ben olduğumu sanırken aslında onun bana geldiğini, sayısız gece yanı başımda durup beni

kâbuslarımdan koruduğunu öğrenmiştim. O şefkat, o merhamet ona aitti. Rüyalarımda kendi kendime yorduğum bir yansıması değildi.

"Bu ne?" dedi lan iç geçirirken. "Bu aramızdaki şey ne? Neden sen? Neden ben?"

"Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum."

"Ama *bir şey* var. Sadece ben hissediyor olamam," dedi tereddütle. "Sana dokunduğum her zaman..."

"*Bir şey* oluyor," diye tamamladım nefesimi tutarak.

Pekâlâ, kabul etmeliyim. Bunun her ne kadar karşılıklı olduğuna inanıyor olsam da teyit edildiğinde şaşırma engel olamamıştım. İçten içe sadece benim kuruntum olmasını beklemiştim. Ama gel gör ki hayal kurmuyordum. Bir şeyler gerçekten de oluyordu.

"Deneyelim," diyen lan aramızdaki kısa mesafeyi de tüketti ve karılabilecek bir nesneymiş gibi ağır ağır elini kaldırdı. Avucunu bana döndürdü ve bekledi. Üstüme diktığı grilerinin çevresinde gümüş hareler dönmeye başlamıştı.

Ondan daha hızlı olmaksızın elimi kaldırdım ve avucumu onun soluk ayasına bastırdım. Tuttuğum nefesi şimdi bırakamıyordum. Olacakları beklerken tüm yalınlığıyla, onun serin eline temas etmenin heyecanı ile bile mest oluyordum.

Bakışmamız derinleşir ve saniyeler birbiri ucuna ilmeklenip dakikalara tamamlanırken hiçbir şeyin olmayacağına, bunun sadece birbirimize dokunmak için uydurduğumuz saçma bir bahane gibi görüneceğine inanmaya başlamıştım. Ama birden, o *bir şey* olmaya başladı.

Zamanın tipik kayganlık hissiyle sarmalanırken her şey yavaşladı. Duruldu. Bulunduğumuz o an bir girdaba kalıp yok oldu. Sonsuz bir karanlığın içindeydik şimdi. Ve kıvılcımlar bir yağmur gibi üstümüze yağmaya başladı. Hava tutuştu. Alev aldı. Harlandı. Daha da kudurdu. Yükseldi. Yükseldi. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Ateş lan'ın yüzünü ve gözlerini yutmak üzereydi ve Tanrım, sıcaklık katlanılmazdı.

Yanıyorum. Yanıyoruz!

Elimi acıdan kasılmış bir yüzle kendime çektiğimde sıcaklık ve zihnimde yankılanan çığlıklarım bir tokat gibi kesildi. Akşamın solgun

mavi ışığı, turuncunun yerini aldı ve içinde bulunduğumuz an tüm ağırlığıyla üstüme çöktü. Fakat garip bir şey vardı. İlan'ın yüzündeki afallamanın yanında acı yoktu. Yanmanın verdiği o ızdırabın silik emaresi yoktu.

"Ne hissettin?" dedi şaşkınlıkla.

"Ateş," diyebildim soluklanmayı şimdi akıl ederek. "Sana ne zaman dokunsam ateşler içinde yanıyorum."

İlan huzursuzca geriledi. "Sana acı veren bir şeye belki de bana dokunmamalısın. Yanımda olmamalısın."

Tekrar kaçmasına izin vermeden ona yürüdüm. "Ama yanındayım. Ben yanmayı seçiyorum. O kaybolmuşluk hissi bundan daha beter yakıyor."

"Ben böyle güzel, böyle kutsal bir şey hissederken senin can çekişmen doğru değil. Bunu kabul edemem."

"O güzel, kutsal olan şey ne? Sen ne hissediyorsun İlan?"

Konuşmadan önce biraz durup düşündü. "İlk defa tüm benliğimle, tüm kalbimle bir yere ait hissediyorum Erin." Bu, adımı onun ağzından ilk duyuşumdu. Onun ağzından daha çok sevmiştim. Ve ardına dizdiği kelimeleri daha çok sevecektim.

"Evinmişsin gibi hissediyorum."

İKSİR MALZEMELERİNİN SAKLANMASINDA DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN HUSUSLAR:

İksir, kimyası gereği en ufak bir miktar ya da malzeme değişikliğinde farklı tepkiler verebilir. Bu nedenle iksir hazırlayıcıları için malzemelerin muhafaza ediliş şekli önem arz eder.

İksir malzemeleri, organik materyallerden oluştuğundan bozunuma ve değişime açıktır. Göze asla güvenilmemeli, malzemeler etiketlenerek içeriği belirtilmelidir. Kullanıma başlangıç tarihi de not edilmelidir ki ömrünü bitirmiş olanlar rahatlıkla yenileriyle değiştirilebilsin. Tarihi geçmiş malzemeler ölümcül sonuçlar verebilir.

Bir malzeme düzeni oluşturulması da önerilir. Kurulan sistem, şematik bir gösterimle kâğıda geçirilip iksir çantasına iğnelenmelidir. Bu sayede çürümüş ya da eksik malzemeler rahatlıkla fark edebilir.

Son olarak titizlik en önemlisidir. Kullanımdan sonra tüm materyaller özenle temizlenmelidir. Malzemelerin biriyle tepkimelelerinden, iksir artıklarının korozyonlarından kaçınılmalıdır. İksir yapım talimatlarına tümüyle uyulması şarttır.

Fokur fokur kaynayan kazanlar, kesme tahtasını döven ritmik bıçak sesi, havanda öğütülen bitki kuruları... Hayır, bir mutfakta değilsiniz. Aro'nun İksir Laboratuvarına hoş geldiniz!

Tıpkı annemin geçen yıl beni doğum günümde götürdüğü *cupcake workshop*unda gibi hissediyordum kendimi. Tek fark, burası daha büyüleyiciydi. Seranın hemen yanında, tüm o botanik ihtişamdan payını almasa da yeşil ışıltısıyla aydınlanan geniş bir sınıftı. Kocaman masaları ve ahşap tezgâhları üstünde kazanların altı yanıyordu, öğrenciler karışımları pürdikkat karıştırıyordu. Yanlış tek bir malzeme ya da ani bir hareketle iksir, zehirli dumanlar salmaya başlayabilir ya da daha kötüsü patlayabilirdi. Sanırım beni derse daha çok bağlayan tam da bu tehlike faktörüydü. Kesinlikle dersin eğitmeninin, erkek ve daha can alıcısı bir Sentor⁶⁷ olmasından değil(!).

Bir at anatomisine yaraşır kaslı göğsü ve onu kaplayan yeşil dövmeleriyle fazlasıyla ilgi çekiciydi ve öğretmenine abayı yakmaya müsait kızlara davetiye çıkarıyordu, evet. Fakat ben daha çok onun tanrısal kökeni olmasından kaynaklı, engin yapısına hayrandım. Gözlerinde daha önce Tethys'te, Müdire'de, hatta Diana'da gördüğüme benzer bir derinlik vardı. Onun ufacık bir övgüsüyle önemli bir iş başarmışım hissine kapılıyordum.

Dersin sonlarına doğru her zaman yaptığı gibi nallarının taş zeminde çıkardığı aksak sesle yanımıza geldi ve kazanlarda kaynayan iksirleri kontrol etti. Son zamanlarda varlığından en az Pitsy kadar etkilenmeye başladığım Serene, sıra arkadaşımı ve Tanrım, bu kız iksir konusunda umutsuzdu. Her zamanki dalgınlığı ve ilgisizliği hiçbir talimatı doğru düzgün yerine getirememesiyle sonuçlanıyordu. Bir de kazanda pişen her şeyin tadına bakma gibi bir huyu vardı. Menüde pek iştah açıcı şeyler olduğu söylenemezdi ve daha korkuncu, son malzemeye değin zehir etkisi gösteren karışımlar onu durdurmuyor, aksine daha büyük bir kepçe aramasına yol açıyordu.

"Her zamanki gibi şahane Handerson. Senin elin iyice açıldı artık!" dedi Aro, iksirime göz gezdirdikten sonra.

Gülümseyerek karşılık verdim ve sıranın Serene'ye gelmesini bekledim. Dersin en eğlenceli anı olabilirdi benim için. "Söylesenize Bayan Heddohantä, hamam böceği bacaklarının masanızda işi ne?"

67 Yunan mitolojisinde yarı at yarı insan olan yaratıklardır.

"Huh, onları atıstırıyordum," diye karşılık verdi Serene. "İster misiniz? En güzellerini sona sakladım."

Aro yüzünü buruşturmakla yetindi. Duyduğum kadarıyla bir ata yaraşır şekilde yalnızca yonca ve çayır otu yiyordu. *İşte ben organlık diye buna derim!*

Zavallı at profesörümüz, işin içinden nasıl çıkılabileceğini anlamak için dakikalarca malzemelerle uğraştı. Ama nafile. Olabilecek en kibar şekilde Serene'ye bir sonraki derse erken gelmesini söyledi ve yanımızdan ayrıldı.

Sonrasında artık rutinleşmiş toparlanma ve temizleme işine başladım. Malzemelerin eski yerini bulmaya çalışmak gibi bir oyun türetmiştim kendi kendime. Bunu keşfeden Serene de düzenimi değiştirerek aklımı karıştırmayı kendine görev bellemişti. Tanrım, nerede benim hamam böceği bacaklarını? *Serene!*

Siyah önlüğüm çekiştirildiğinde iksirimden örnek tüp almayı yeni bitirmiştim. "Hanımefendi! Hanımefendi aşağı lütfen." Bu insana ait olamayacak sesi tanıyordum; postacı cinleri.

Tezgâhın altına kafamı uzattığımda yüzüme doğrultulmuş bir mektupla karşılaştım. Benden basit bir imza alan cin, bisikletine yürüdü ve öncesine benzer bir şekilde kayboldu. Boyu o kadar kısaydı ki kimse fark etmiş gibi durmuyordu. Mektubu merakla evirip çevirirken üstünde adımı gördüm. Gönderen kısmında bir şey yoktu. Üstündeki mührüyse sadece basit bir gül deseniydi.

Kâğıda ulaştığımda ilk isim imzayı kontrol etmek oldu. İnci gibi el yazısının sahibi, kalbimi anında hızlandırmaya yetecek biriydi: Ian Silverscythe. Sabırsızlıkla satırlara daldım. Onun sözlerine, benim için seçtiği kelimelere...

Sevgili Bayan Handerson, diye başlıyordu. Bu bile normalde olsa yüzümü acıtacak bir gülümseme kondurmuştu yüzüme. Resmiyeti sadece isimle kalmıyordu. Tüm mektup sizli bizli yazılmıştı. Oysa bu, mesafeli ya da samimiyezsiz bir his uyandırmaktan çok içinde okuduğumuz okulların ve yaşadığımız bu hayatın hakkını verecek bir otantiklik ve değer katmıştı yazısına.

Sevgili Bayan Handerson,

Bu mektubu yazarken neler düşünüyordum, inanın bilmiyorum. Sanırım endişeleniyorum. Son görüşmemizden bu yana ya hiç uyumuyorsunuz ya da beni rüyalarınızdan kapı dışarı ettiniz. Bunu hak edecek ne yaptım? Ne olur söyleyin bana. Ayrıldığımızda her şey yolunda gidiyor gibiydi. Hâlâ unutabilmiş değilim. Hâlâ etkisindeyim.

Ancak geceleri o tanıdık yoldaşlığınız olmayınca kendimi bir tuhaf hissettim. Eksik. Evet, doğru kelime bu. Ve tedirgin. Sizden bana bulaşan tedirginlikle alakası yok bunun ve doğrusunu söylemek gerekirse kendisini hiç sevmemiş.

Yanıtınızı sabırsızlıkla bekliyorum. Uykumuzu da öyle.

Ian Silverscythe

Okumayı bitirince kâğıdı sevinçle göğsüme bastırdım. İçim içme sığmıyordu. Sanırım hiçbir şey beni bundan daha düşünülmüş hissettiremezdi. Ham bir ilgiden doğmuştu bu mektup. Sivazlayıp rahatlatmak isterken havada asılı kalan bir el kadar ürkek... Ama her şeyden önce gerçektir. Ian dışı kapalıydı. Kendini korumak için duvarlar örmemiş, duvarlara dönüşmüştü. Oysa içinde uysal ve duygusal bir çocuk vardı. Bu sertliği, kendine serseri bir karizmayı yakıştırdığından ya da duygularını açmaktan korktuğundan değildi. Bir kabuktu ve kırıldığına açığa çıkan şey gerçektir.

Kalan işimi de çarçabuk yapıp odama koşturdum. Bir an önce sessiz ve odaklanabileceğim bir yere kavuşmak, ona hemen bir cevap ulaştırmak istiyordum. Sanki telefonu çalınca sonuncu çalışına kadar açmayan, burnu havada kızlara nispet yapar gibi bir saniye bile kaybetmeden karşılık vermek istiyordum mektubuna.

Nasıl yazacağım konusunda kafa patlattım bir süre. Bu şekilde çok mu resmiydi? Ya benim daha iyi bir önerim var mıydı? Sonunda onun izinden gitmeye ve başlattığı dansa ayak uydurmaya karar verdim. Bunu yapabilecek kadar Kafka okumuştum.

Bay Silverscythe,

Mektubunuz elime ulaşınca çok şaşırdım. Bir o kadar da sevindim. Beni düşünüyor olmanız gururumu okşadı. Ben de sizi düşünüyordum. Hatta paniklelemenize neden olan rüya kesintisi bu sebeptendir.

Biraz da utançla söylemeliyim ki aslında kâbuslarımı önlemesi için kullanabileceğim rüya kurusuna tüm bu zaman boyunca erişimim vardı. Fakat son zamanlarda bana bu kâbuslarda eşlik eden gri gözler için bilakis isteyerek ilişiz dalıyordum uykularıma. Şimdi o rüyalara gelenin bizzat siz olduğunu öğrenince yaptığımın şımarıklıktan başka bir şey olmadığını anladım ve sizi bu görevinizden azat etmek istedim. Rüya kurusuna geri döndüm. Korkmanızı gerektirecek herhangi bir durum yok anlayacağınız.

Bu arada mektup güzel bir fikirmiş. Lütfen arkası kesilmesin.

Sevgilerimle,

Erin H.

•

Yazarken kalem kendi kendine yazdı, kelimeler benim yerime konuştu ve ben bu akışa mâni olmadım. Aklımdan gerçekte ne geçiyorsa onu aktardım ve farkında olmadan çoktan mührünü damgalamış ve parmak uçlarıma buladığım afroz tozlarıyla o an artuk neredeyse oraya yollamıştım.

Böylelikle heyecanımın ve sabırsızlığımın dineceğini sanmıştım. Fakat mektup parmaklarım arasında kaybolur kaybolmaz devam mektubunu beklemeye koyuldum. Doyumsuz bir kız çocuğu gibi daha ilkinin sindirmeme izin vermeden yenisini istedim işte. Komik olanı, basit bir Yansıma Yanılsama büyüğü ile karşılıklı konuşuyor olabilirdik ama bunda heyecan, ruh neredeydi. E-mailler, whatsapp sohbetleri ve dmlerle kirlenmeseydi tüm bu iletişim, basit bir mektuplaşma belki de bu kadar etkileyemezdi beni. Böyle değerli gelmezdi belki. *Hayır gelirdi.* Değerliydi çünkü. Ve bir şey değerliyse bunu hissettirmesi kaçınılmazdır.

Mektup ertesi gün, sabahın erken saatlerinde geldi. Belli ki posta saatlerine takıldığı içindi. Alışmaya başlayabileceğim bir şekilde başlıyordu yine.

Sevgili Bayan Handerson,

Size nasıl ulaşacağımı bilemedim. Mektup fikri bir anda doğdu. Böyle anlık, acizce bir kararın hoşunuza gitmesi benim için büyük bir mutluluk. Aslına bakarsanız kalemim ve sürekli kaçındığım ama pek başarılı olamadığım mürekkep damlalarıyla kendimi daha iyi ifade edebiliyorum size karşı. O amansız bakışlarınız karşısında afallamamak elde değil.

Öncelikle siz ne görevinden bahsediyorsunuz? Böyle bir görev varsa eğer en güzel görevlerden biridir ancak. Ve yaptığınızın şımarıklıkla alakası olmadığını bilin. Asıl tüm okuduklarıma rağmen hâlâ beni rüyalarınıza almanızı istemem şımarıklıktır. Ne talihsizsiniz! Bu anamızdaki ne umutsuz... Varlığım size ızdıraptan başka bir şey değil. Bana dokununca yanıyorsunuz. Beni görmek için korkunç kâbuslara göğüs geriyorsunuz. Hep katlanıyorsunuz Erin. Bu beni çok üzüyor. Sizi kendimden sakınmak istiyorum. Hak ettiğiniz bu acı değil. Bu uygun bir bedel değil.

Mektubunuzda "gri gözler" tanımını kullanmışsınız. Gözlerimin ve renginin sizin için bir anlam ifade ettiğini bilmiyordum. Ben gözlerinize bakınca renk değil, ateş görüyorum. Eğer içinizi rahatlatacaksa söyleyeyim; bakışlarınız ateşten beter yakıyor. Öyle güçlüler ki...

O hâlde son olarak size iyi uykular diliyorum. İlaçlarınızı sakın ihmal etmeyiniz.

Silvercycthe

Sevgili Ian,

Bana son mektubunuzdaki gibi isimle hitap edin lütfen. Sizi bizi bırakamıyorsak bile adımı okuyayım kaleminizden.

Size önce de söyledim, gerekirse bin kez daha söylerim: Ben katlanmayı seçiyorum. Zor değil inanın. Beni aciz bir duruma düşürmüyor. Hiçbir şeye boyun eğmiyorum ya da kendimden vazgeçmiyorum. En çok da kendim olduğum için yürüyorum ateşlere. Rica ediyorum, kendinizi bu konuda kasmayın. Dediklerinizde ciddi iseniz kâbuslarıma kaldığımız yerden devam edebiliriz. Hem kim bilir? Belki bize bir şey anlatmaya çalışıyorlardır.

Ve gözleriniz... Beni ilk gözlerinizle vurdunuz. Gri gözlerle. Ateşimi fırtınanızla kıyaslamayın. Siz galip çıkarsınız.

Erin

*

Mektuplaşmayı sürdürdük. Ardı ardına geldiler gittiler. Gün içerisinde belki de sayısız kez yazdık birbirimize. Yüzümü tüy kalemle gıcıklayarak daha çok düşledim onu. Her kelime somutlaştı. Hepsi yaşandı bir şekilde, kâğıt üstünde bile olsa. Daha önce başkasıyla hiç paylaşmadığım bir şeye dönüştü. Çok özel. İkimize ait. Turunulabilecek bir şey.

Ben de kapıldım ona. İçtim arkasında bıraktığı kızıl izi.⁶⁸ Kana kana içtim.

Boynumu ovuşturarak yürüyordum. Lanet olası Cadı Kahkahası İlkeleri dersinden sonra hep böyle oluyordu. Üstüne sıcak çay ve kaç bardak su içmeme rağmen saatlerce kahkaha atmaktan boğazım ağrıyordu. Basit bir kahkahanın kaç farklı türü olduğuna inanamazdınız. Bir de işin içine ritmi ve melodisi karışınca kendimi tam teşekkülü bir şan dersinde bulmuştum.

Diğer kızlardan hiçbiri dersi almıyordu. Bir tek Serene -tam adamı ya- derse heves etmiş ve benimle seçmelere katılmıştı. Onu izlemek neredeyse fiziksel bir acı vermişti. Oysa Serene'ye göre sorun kendinde değil, dersin hocası Daniela *Snezhnaya Rozarova*'daydı.⁶⁹ Şöyle anlatıyordu: *Ben güldüğümde su isteyip istemediğimi sordu ama teklifini geri çevirsem dahi her kahkahamdan sonra ısrar etti. Kadının birkaç tahtası eksik. Sınıfından çıkabildiğim için kendimi şanslı sanıyorum.* Öte yandan ben pug polaroitlerinden sebep, bu dersi almaya mahkûmdum. Snezhnaya Rozarova, benimle özel olarak ilgileniyor ve bu gülünç özelliğimi kontrol altına almam için çaba harcıyordu.

Son zamanlarda her fırsat bulduğumda yaptığım gibi yine kitaplarımı sırtlamış, yeni favori gizli noktam Güney Yakası koridorlarının yolunu tutmuştum. Burası şatonun daha çok misafirlerini ağırladığı

⁶⁸ Karakter Tethys'in şarkısı Yıldızların Yangını'na gönderme yapıyor. (Y.N.)

⁶⁹ (Rus.) Kargülü

lojmanların olduğu ve yılın bu zamanlarında inin cinin top oynadığı bir yeriydi. Sessizliğe ek olarak bir de muazzam manzarası ve yüksek ama dar pencerelerinin tam benim içine sığmamı sağlayan derin nişleri vardı. Oraya sınıyor, gün ışığı ve sık sık yenilenmediğinden cılız ışık yayan gaz lambalarının elverdiğince okumaya gömülüyordum. Üstelik lan'a en güzel mektuplarımı hep o küçük izole köşemde yazardım.

O gün için de farklı planlarım yoktu. Birkaç saatlik yokluğumu kimse fark etmezdi. Ancak yolun yarısında bir kapı vurulma sesi duydum. Etrafıma bakındım ama koridorun bu tarafında hiç kapı yoktu. Büyünün sınır tanımayacağını bildiğimden, taş duvara sokulup gizemli bir geçit veyahut benzeri bir şey aradım ama nafiye, bulamadım. Kapı ısrarla çalıyor ve garip bir şekilde sarsılmaları duvarda değil, bacağıma sürtünen büzgülü çantamda hissediyordum. Çantamı karıştırınca ankesörlü bir telefon gibi titreyen pirinç kapı kolunu buldum. Bu Fiona'nın hediyesi olan dolaptı. Henüz odam bana yettiği için kullanma gereği duymamış hatta böyle bir şeye sahip olduğumu bile unutmuştum.

Kapı kolunu aldım ve zangırdaması hiç yardımcı olmasa da yuvasını bulup oturttum. Tokmağı döndürüp havayı bir pasta dilimi kesercesine açtım. İşte şimdi kapıyı ısrarla çalan her kimse karşımdaydı. Dolabın galaktik yapısı onun da tüm bedenine yayılmış gibiydi. Teni mor ve mavi cümbüşüydü ve her yanında nebularlar süzülüyordu. Simsiyah saçları yıldızlarla bezenmişti ve çekingenliğini sezdiricesine yüzünün yarısını kapatıyordu. Beni görünce hızla geri çekildi ve üstünü saran yarı saydam kumaş dalgalandı.

"Evet," dedim onu süzmekle işim bitince. "Kime bakmıştınız?"

Sesimden irkilmiş gibi bir daha, bu sefer hafifçe geriledi ve kısık sesle ama bir o kadar da düzgün bir diksiyonla konuştu. "Affedersiniz. Ben bu dolabın sahibine gelmiştim."

"Buyurun benim."

"Ben öyle geçerken gördüm de... Uhm şey... Ben acaba dolabınız için bir koruyucu canavar arıyor musunuz, diye merak etmiştim," diyebildi güç bela.

"Aslına bakarsan hiç düşünmemiştim," yanıtını verdim bu ani ve bir o kadar da tuhaf soruya. "Bir canavara neden ihtiyacım olduğunu bilmiyorum ya da neyi kimden koruyacağımı."

"Şu anda dolabınıza elini kolunu sallayan girebilir. Misal ben. İçeri-
si biraz talan edilmiş gibi duruyordu ve gelip araklanacak bir şey kalmış
mı diye bakmak istedim."

Kafamı dolaptan içeri uzattım ve hâlâ aynı yerde duran, katiyen
kaldırılmamış ve üstünden rezil çürük kokuları yayılan sofraya ve nere-
den indiği belirsiz salıncağa baktım. "Hayır. Talan edildiği yok. Bırak-
tığımız gibi," dedim hafif bir utançla.

Uh, diye bir şaşkınlık nidası çıkardı kız. "Ben üzgünüm. Sadece
bir tahmindir. Ama bu daha sonra bir hırsızın girmeyeceği anlamına
gelmiyor."

"Eh, tabii. Kapımı bu kadar kolay çalabildiysen..." dedim karar-
sızlıkla.

"Ödememi kitap üstünden alırım," diye doğrudan pazarlığa baş-
ladı.

"Kitap mı?"

"Ah evet, bayaaaağı bir kitap." İç geçirdi. "Etrafta kimsecikler yok-
ken bir tek okumak, yaşamayı katlanılır kılıyor."

"Bir dakika, bir dakika. Seni işe alacağımı söylemedim," diye dur-
durdum onu. "Kusura bakma ama eğer bir koruyucu arayacak olsam
ilk tercihim sen olmazdın."

"Erken konuşuyorsun. Beni canavar formumda görmedin."

"Göster o hâlde," diye onu dışarıya buyur ettim.

Başını iki yana salladı. "Beni sahibim adımla çağırmadığı sürece bu
boyuttan dışarı çıkamam."

"Ben de içeride büyü yapıp herhangi bir tehlikeye karşı kendimi
koruyamam," dedim. Öğrendiğim başka bir şeyse dolapların bulundu-
ğu boyutta büyü, tahmin edilemez ve çok tehlikeliydi.

"O hâlde bana güvenmen gerekecek," dedi tatlılıkla gülümserken.

"Sence Figi?" dedim yukarı, şapkama bakarak. "Sence ona güven-
meli miyim?"

"Nereden bilebilirim aptal kız? Sen bu işi hâlâ anlamadın. Ben
yalnızca sana bildiğin şeyleri hatırlatmakla yükümlüyüm. Yaptı-

ğım şey bu. Hafızan olmak. Bir kâhin değilim,” diye söylenmeye başladı.

“Senden kâhin olmanı değil fikir beyan etmeni istiyorum. Hani en haddine düşmezken hiç esirgemediğin fikirlerinden.”

“Bakıyorum da laf sokamayayım diye olası tüm çıkış noktaları elemeye çalışıyorsun. Kusura bakma, aptallığın için yapabileceğin hiçbir şeyin ve benim hakaretlerimden kurtuluşun yok.”

“Vıdı vıdıyı kes de söyle hadi. Ona güvenmeli miyim?”

“O büyü Erin. Büyü âleminin bir elçisi ve büyüye güven olmaz.”

Bu yeterliydi. İçeri girmeyecektim. Normalde olsa Fiona'yı çağırarak ve onu def edene dek içeri *girmeyecektim*. Ama tam o sırada, koridorda aceleci adımların ve hararetle bir tartışmanın ortasındaki Müdire'nin sesi gelmeye başladı. Ne dendiğini tam olarak duyamıyordum ama keskin algılarımla sözcüklerin arasından *Erin Handerson*’u; kendi ismimi seçebilmişim. Hiç düşünmeden içeri atladım ve kapıyı arkamdan çekip görülemeyecek bir açıyla aralık bıraktım. Müdire *Créatrice du Feu*’ye güvenmiyordum ve hakkımda söyleyecekleri varsa onu dinlemem gerekiyordu. Mümkünse haberi olmadan.

Ağzını açıp konuşacak gibi olan kızı, parmağımla susturdum ve aralığa eğilerek bir iki söz yakalamaya çalıştım. Müdire'nin yanında kim olduğunu göremiyordum ve sesi tanıdık değildi. “*Sana hemen olması lazım diyorum Sissaundra! Kız geldi. Bu o, biliyorum. O bunu yapabilir.*”

“*Daha çok erken, çok toy. Lütfen, henüz altından kalkamaz böyle bir şeyin.*” diyordu Müdire.

“*Ortada bir kehanet dönüyor. Tüm büyü âlemi huzursuz ve patlak verecek kıyameti bekliyor. Kurtuluşumuz o, anlasana!*”

“*Yeterince güçlü değil. Her şey onun omuzlarına yüklendiğinde çökecektir. Bize elimizdeki tek kozu da kaybettireceksin. Asıl sen anla,*” diye tısladı Müdire. Onun endişesi bana yayıldı. Titremeye başladım.

“*O hâlde hazırla onu. Kaderimiz onun elinde 'du Feu. Bunu da eline yüzüne bulaştırma,*” diye karşılık veren ses gitgide zayıflıyordu. Adımların silik gürültüsü, yerini tamamen sessizliğe bırakırken titrek bir soluk

verdim. Tanrım, neler oluyordu böyle? Bahsettikleri ben miydim? Ve şimdi de bir kehanet mi vardı ortada? Benimle tuhaf bir bağlantısı olan bir kehanet...

O bile bu kadar kaygılanıyorsa benim korkudan aklımı kaçırmam gerekiyordu. Sanırım bu gidişle o da olacaktı. Kendimi aptal bir hayalle inandırmıştım. Gerçekler tüm berraklığıyla ortaya döküldüğünde bile hiç olmamış, hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çalışmıştım. Ancak oluyordu işte. *Bir şeyler* oluyordu ve daha fazla yerimde oturup durursam kendimi korkunç bir felaketin ortasında bulacaktım.

"Tehlikedesin," dedi neredeyse arkamda olduğunu bile unuttuğum canavar kız. "Çok büyük bir tehlikedesin."

Öfkeyle geriye döndüm. "Öyleyim! Bunun için yapabileceğin bir şey var mı?" Cevap bile beklemeden kapıya yöneldim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sahiplen beni," dedi bir anda. "Dolabının koruyuculuğunu boş ver. Bana bir isim ver ve sahiplen beni."

"Sana söyledim zaten. Senin gibi küçük, cılız ve utangaç bir kızı ne yapayım ben!" diye patlayıverdim.

Bana, bunu sen istedin, dercesine bakıp geriye sıçradı ve... Dönüştü. Gözlerim dehşetle büyüdü. Gördüklerimi kelimelere dökemezdim. Devasaydı ve sadece varlığı bile âdeta bir kükremeydi. Geceleri çocukların dolabına saklanan canavarlardan bahsetmediğimizi böylelikle anlamış oldum. Canavar, eski formuna geri dönmüştü ve gözünün önüne gelen saçlarıyla kızaran yüzünü daha çok örtmeye çalıştı.

Nutkum tutulmuştu. Sözcükleri kullanabileceğimden emin değildim. Ona nasıl isim verecektim? Ya da verecek miydim? Ama bir anda oldu. O konuşamayacağını anladı ve sözcükleri ağzından kendi elleriyle çekti çıkardı. Uzandı ve dudaklarına dudaklarını kapadı. Öpmek değildi bu. Sesimle sesini bağladı. O andan sonra sözlerimiz bir oldu ve boş dolabın içinde yankı yaptı.

"Sen benim öfkeli yanımsı."

"Ben senin öfkeli anımsı."

"Korkumun savaş narası."

"Korkunun kanlı yankısı."

"Sakla beni ardına. Al düşmanı karşına."

"Senin önün, düşmanın karşısında."

"Saralondé!"

"Saralondé."

"Bir bakışın zihinleri dağıtmaya..."

"Bir kükremem hepsini kaçırmaya..."

"Saralondé!"

"Saralondé."

"Koruyucu."

"Sahip."

19. BÖLÜM

ATEŞLE DANS

Dans... Kimileri için ne de anlamsız bir hareket. Bazıları içinse biraz ürpertici. Ellerinden tutulur, omuzlarından iteklenirken aniden bastıran bir inatla kendini geri çeker ve "*Ben dans edemem ki!*" der çoğu insan. Benim için asla böyle olmamıştı. Müziğe karşı inanılmaz bir kulak hassasiyetim vardı ve ritmi anlayan, hareketleri de kolay çıkarırdı. Sırf bu yüzden Amigo Kızlar takımında hızla yükselmiş, yardımcı kaptan olmuştum ya. Fakat sonrasında yaşadığım saçma dramalar nedeniyle benim için amigoluk sayfası kapanmış ve nasıl olduysa o sayfa, son anda dansa olan sempatimi de yutuvermişti. Neredeyse bir yılı aşkın ben de o "*Ben dans edemem ki!*" sözünün arkasına sığınıyordum. Aslına bakarsanız belki de artık edemiyordum. Hiç denememiş-tim ve bu belirsizlik beni öldüresiye korkutuyordu. Çünkü burada söz konusu olan bir baloydu ve balolarda dans edilirdi.

Bu dans öyle sıradan bir dans değildi. Törensel bir anlatımı vardı ve aşırı ciddiye alınıyordu. Bu yüzden balodan önce derslere başlanması uygun görülmüştü. Kendimi onca insanın gözü önünde, pırıl pırıl el-biselerle rezil etmektense burada test etmiştim böylelikle. Paslanmıştım paslanmasına ama o kadar da fena sayılmazdım. Sadece hiç alışık olmadığım türde bir müzik, hiç duymadığım hareketlerle karşı karşıyaydım ve bu da yeterince kötüydü. Çok fazla tema, çok sayıda seremoni vardı. Tuhahftır ki çetrefilli büyü formüllerini akılda tutmaktan daha zordu.

Bu konudaki gerginliğim, kaval-yemin yeni eğlencesi olup çıkmıştı. Mektuplaşmalarımız son günlerde daha da sıklaşırken dansın bende-ki göz korkutuculuğunu alay konusu hâline getiriyordu. Yazılarındaki aşırı resmi tavır, bu sayede biraz olsun kırılmıştı. Başlarda kibarlığı faz-lasıyla hoşuma gitse de böylesi daha iyiydi. Bazen sanki onun sözlerini değil de alıntılardan oluşmuş bir derlemeyi okuyormuşum gibi geli-yordu bana.

Sanki zamanla daha çok kendisi olmayı öğreniyordu, daha samimi. Benim için yürümeyi öğrenen bir çocuğu izlemek gibiydi. Onu böyle kaskatı hâle kim ve ne getirmişti, hiç bilmiyordum ve kesinlikle olmayı başardığı kişiyi değiştirmeye çalışmıyordum. Bu, ilişkilerdeki o klasik karşı tarafı eğip bükme çabası değildi. Bazı yanları büyütülmemiş, öksüz bırakılmıştı. Onları açığa çıkarmaya, yetiştirmeye hevesliydi. Benim varlığımın sadece onu yüreklendiriyordu.

İlan'la sözleşmemiz bayağı bir hızlı gerçekleşmişti evet, ama en hızlısı biz değildik. Hazırlıklı cadılar, düelloları bir fırsat olarak kullanmış ve daha hava kararmaya başlamadan kollarına kimi takacaklarını herkese duyurmuşlardı. Fiona durumu biraz umutsuz olan Freya'ya endişelenmemesini, baloda onu dansa kaldıracak fazlasıyla boş kavalyenin bulunacağını söylemişti. *Perilerden bahsediyordu.*

Balo günü gelip çatığında herkes aşırı heyecanlıydı. Tüm dersler iptal edilmiş, hazırlıklar düünden başlamıştı. Bir gecede bakım ve makyaj büyüleri repertuarım epey genişleyivermişti. Kıyafetimi Gwen'in balo gibi görkemli etkinliklerden çok, resmi günler için hazırladığı elbiseler arasından seçmek zorunda kalmıştım. Diğerleri gibi silik bir tasarımı olsa da rengiyle öne çıkan bordo kadife bir tuvaletti. Günün ilerleyen saatlerinde Fiona simsiyah, altın kurdeleli bir kutuyla çıkageldiğinde neredeyse her şeyim tamamdı. Freya'ya saçlarını dizginlemesinde yardımcı oluyordum.

"Gwen'in Büyülü Makaslarından sana bir son dakika sürprizi!" dedi Fiona cıvı cıvı bir heyecanla kutuyu kucığıma iterken.

Bir kutuya bir Fiona'ya baktım. "Bana mı?"

"Seni unuttuğumuzu düşünmedin, değil mi?"

"Beni hatırlamanız mı gerekiyordu ki?"

"Tabii ki şapşal. Sen artık ailedensin," dedi güleç bir suratla ve kutuyu bir kez daha itti.

Fiona'nın bu sahiplenici yapısında hafif bir ürkütücülük olsa da çokça içtenlik ve sevgi vardı. Gülümsememe karşı koyamadım. "İkiniz de benim için yeterince şey yaptınız zaten. Bu artık *çoka* girer."

Başını salladı. "Gwen ne der bilirsin: Modada fazla diye bir şey yoktur, sadece az vardır ve tatlım, ne kadar çok olursa olsun..."

"Hep azdır," diye tamamladım. Evet, bu söz kesinlikle bir Vogue sayısından alıntıydı.

"Açmayacak mısın?" dedi bir sonrakinde kutuyu ağzıma çarpacağı-nı belli eden bir sabırsızlıkla.

Sonunda merakımı örselemeyi bıraktım ve kutuya atıldım. Kapağın altından altın simli yine siyah kâğıtlar çıktı ve onları da çekince... Kırmızı. Kıp kırmızıydı. Öyle parlak bir kırmızıydı ki hem de birkaç saniyeden çok bakınca gözlerimi acıtmıştı. "Bu..." dedim elim kumaş üstünde gezinirken.

"Fazla iddialı," dedi arkadan başını uzatmış Freya.

"Bence Erin taşıyabilir," diye meydan okudu Fiona ve elbiseyi kaldırmama yardım etti. İnce ince dantellerle işlenmiş bir iç korsesi ve hayatımda gördüğüm tüm kabarık etekleri gölgede bırakacak bir eteği vardı. Ben bunu giydiğimde bırak dans etmeyi lan bir metre yakınımı yaklaşılamazdı. "Kumaşları alev dokumasındanmış Erin," diye bilgilendirdi Fiona, katman katman akışan şifonlar üstünde ellerini gezdirirken.

"Ne! Alev dokuması mı?" Harika, Freya'nın sesini yine tizleştirmeyi başarmıştık. "Gwen'in butiğine kaç kez girdim. Bana bir kere olsun böyle bir şeyin üstünde çalıştığından bahsetmedi."

"Sır gibi saklıyordu. Erin'i gördüğünde ilham geldiğini ve sonunda elbiseyi bitirebildiğini söyledi bana," diyen Fiona, bana döndü. "Bu yüzden senin giymeni istiyor Erin. Bu elbisenin vitrini olmanı istiyor."

"Olurum olmasına da... Alev dokuması tam olarak ne? Nesi var bu kadar büyütülecek?" dedim her zamanki bitmeyen sorularımla.

Fiona'ya izin vermeden Freya anlatmaya başladı. "Alev dokuması her büyülü terzinin hayali gibi bir şeydir. Bir tür moda simyası olarak da düşünebilirsin. Ateşi dokuyup kumaş hâline getirirler ve rivayete göre hız kumaşı tekrar özgürleştirip alev formuna sokar. Düşünsene Erin, dans ederken alev alacaksınız!"

Emin ol Freya, bunu elbise elime geçmeden önce de düşünüyordum.

Elbiseyi kutuda görmek başkaydı, üstünde görmek bambaşka. Nefesim kesilmişti: Ciddiyim, korse yüzünden pek nefes alabildiğim söylenemezdi. Zaten kırılğan olan belim, şimdi bir de hemen bitiminden fışkıran kumaşlar şalesinin yanında kıldan ince kalmıştı. Bir de eldivenler vardı. "*Hazar korseler ve balo elbiseleri havada uçupurken prensesçilik oynamalım.*" diyen türden eldivenler değildi bunlar. Siyah transparan bir kumaş üstüne yine sık dantel işlemlerden oluşan, dirsek üstü kışkırtıcı eldivenlerdi. İtiraf etmeliyim; onları kutuda ilk gördüğümde cüce cinler için tasarlanmamış bir fantezi çorap sanmıştım.

Şimdi tüm bunlar üstümdeyken eğer cadıların bir prensesi olacaksa ancak böyle olabilir diye düşünüyordum. Ancak sivri uçlu şapkam bu *cadı-prenses-balo* görünüşümle hiç mi hiç uyuşmuyordu. Aynanın karşısında şapkamı evirip çeviriyor, bir şekilde olurunu bulmaya çalışıyordum ki... Figi daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve hapsirdi. Aynı anda kafa derime sivri uçlu bir şey batmıştı. Şaşkınlıkla şapkayı kaldırıırken altındaki altın saç iğnesini bulmayı hiç beklememiştim. Figi ilk bölünmesini gerçekleştirmişti ve bu bir şapka değildi.

Cadı kültüründe şapka olmazsa olmazdı. Saygınlık göstergesiydi. Böyle öğretilmişti. Gel gör ki üç kız saçına girip salık bir topuz yapmaya ve sık iğnelerden oluşan tarağı ona tutturmaya çalışıyorduk.

Domino taşları misali olan şapkama takmayı planladığım ejderha broşum, masanın üstünden hareketlendi ve uçuşa geçti. Uzayan kanatları boynuma sarılıp bir gerdanlık gibi korsenin dikleştirdiği göğüslerime doğru kıvrıldı. İşte iyilik perim Fiona yanı başımda, beni kalesinde bekleyen katil prensime ve baloya böyle hazırlanmıştım.

Eldivenler -elime taktıklarım değil, Fiona'yla kışlaya ilk gelişimize sebep olan cadı uşakları- harika iş çıkarmıştı. Kışla gerçekten de şahane görünüyordu. Tüm o kaba saba taş kütleleri narin işlemler ve süslerle bezenmiş, büyük avlusuna kurulan masaların üstü çiçekler ve kristallerle doldurulmuştu. Gökyüzüne doğru saçılan, sıçrayan, burgular yapan; artık beni bu tabiri kullanmaktan bıktırarak şekilde *büyülü* bir ışıklandırma oluşturulmuştu. Yıldızlar ya üstümüze yağıyor ya da biz onları özgür bırakıyoruz gibiydi.

Balo kalabalıktı. Uçuşan peri kanatları, rengârenk kumaş katmanları ve ışığı tıpkı birer ayna gibi yansıtan savaşçıların açık göğüslerin-

den oluşan bir havuzdu âdeta. İçine bir karışım boğulacak, kimseyi bulamayacak gibi hissediyordum. Herkes elbiseleri, kavalileri ve yaklaşılan dans seremonisi hakkında ayrı konuşmalara dalmıştı. Uğultuya dönüşen sohbet dalgalarının bir o bir bu yana savurduğu zihnim, onu gördüğümde sıcacık bir kucaklanma hissiyle yatıştı. İşte oradaydı. Sütunlardan birine yaslanmış çevresine kayıtsız bir şekilde hayran olunası vücudunu sergiliyordu. Simsiyah pelerini tenine ürkekçe sarılmış, ufak bir esintide bile omuzlarını çıplak bırakmaya hazır görünüyordu.

Gözlerimiz hayali bir *klık* sesi eşliğinde kenetlendiğinde yüzünde bir tebessüm oluştu. Silkindi ve kaslarının yapmaya hazır olduğu şeyi yapmasına; kalıplı ve gösterişli duruşunu sağlamasına izin verdi. Ona doğru ilerlemeye başlarken aynını yaptı.

Elimde içmesem bile her daim bulundurmanın "*Bir şey alır mıydınız?*" sorularına karşı en iyi çözüm olduğunu öğrendiğim şarap kadehiyle bu göz korkutucu insan girdabına karışmaya hazırlandım. Ama tam o sırada lan'ın dikkatini bir şey çekti ve elbette aniden baktığı yöne seken gözlerimle benim de. Astroloji denslerinde her ne kadar çizimdeki beceriksizliğimi konuşursam da bir yıldız haritası çıkarır gibi baktığı kişinin kim olduğunu ve aramızda oluşturduğumuz tehlikeli üçgeni şıp diye gördüm.

Uzuri, yemyeşil taşlarla ısk saçan elbisesi ve bir şekilde seksi olduğunu zorla kabullendiğim o kendinden emin duruşuyla lan'a doğru ilerliyordu. İşvesi Müdire'ye taş çıkarır nitelikteydi. Zehirliydi ve zehrinin sarhoş edebileceğini de kanıtlamaya hazır duruyordu.

İkisinin arasında ne gibi bir münasebet olduğunu bilmiyordum. İşin aslı, öğrenmek gibi bir niyetim de yoktu. Sadece o çirkin pençelerini kavaliyemin üzerinden çekmesini ve kaçırarak ya da aşağılayacak kimi varsa gidip onunla meşgul olmasını istiyordum; gecemi ve gri gözlerimi zehrinden uzak tutmayı da.

Her şey bir anda oldu. Neredeyse yanlışlık diyebileceğim türden bir anda. Elimdeki kadehi ve içindeki kırmızı sıvıyı dengede tutma derdime son verip tak diye yana çeviriverdim. Şarap yeri boyladı ve aynı anda, büyüden başka hiçbir şeyle açıklanamaz bir senkronizasyonla Uzuri'nin yanından geçen garson gencin elindeki tepsi tepetaklak oldu ve içleri içkilerle dolu bardaklar, kızın üstüne devrildi. *Oops.*

Kazaydı. Tatlı gelmişti ama kesinlikle kazaydı. Gerçekten. Öyle olmalıydı. Hani bazen öylesine giderken telefonu pat diye elinden bırakıverirsin. Atmaman gerektiğini bilirsin, atmayı düşünmemişsindir bile, neden düşünesin ki, ama az sonra yere eğilip ekrana bir şey oldu mu diye kontrol eden de yine sensindir. İşte öyle bir andı bu. Elimdeki kadehe çok içinde bakmaya derhâl son verip hiçbir şey olmamış gibi davranmaya dönmem gereken bir an.

Uzuri delirdi. Tabii ki delirecekti. O, garsona aniden bastıran vicdan azabıyla yumuşayıp bir sorun olmadığıyla ile karşıdakini teselli edecek biri değildi ki. Aksine çığlıklarıyla avluyu inletip tüm bakışları üstüne çekecek türden bir isteri krizine girecekti. Girdi de. Arkadaşları onu yerinden âdeta kazıyarak kaldırıp götürünce de geceyi sonlandırmış oldu.

Aniden hafifleyen göğsüme karşı vicdan azabı tüm ağırlığıyla üstüme çöktü. En az benim kadar, belki de benden fazla hazırlandığı gününü rezil etmiştim Uzuri'nin. *Hak etmişti*, deyip geçebilirdim. Ama buna kim karar veriyordu? Issız sokak aralarında kaçarmaya kalktığı ben mi? Yoksa dönemin başlamasından bu yana sataştığı sayısız cadı mı? Uzuri iflah olmaz bir zorbaydı ama bu, zorbalığa zorbalıkla karşılık vermeyi hiçbir şekilde haklı çıkarmıyordu. Dikenlerden ve katrandan oluşa da hayaller yine hayaldi. Kimse onların kırıklığıyla uğraşmak zorunda değildi.

Pişmandım ve lan'ın kollarının arasına ulaştığımda bile burukluğu tüm gece varlığını hissettirecekti. Ama pişmanlığımın sebebini unutmam zaman almadı. Dansın başlamasına kadar geçen o kısa sürede sesinin tınısını doya doya dinlerken, yüzünde oluşan gülümsemenin benim eserim olduğunu ve ona ne kadar yakıştığını düşünürken, mimiklerini mektuplarını her okuyuşumda gözümde canlandırabilmek için aklıma kazımaya çalışırken aklımda başka hiçbir şey yoktu. O vardı. Hep yetersiz zaman treninde yol alırken olabildiğince onunla olmak vardı.

"Çok... Güzelsin," diyebilirdi beni yakından gördüğünde. Ama söyleyişi, *çokun* arkasına sıralamak istediği sayısız sıfatı ve her birinin anlamını hissettirecek türdendi.

"Sen de öyle," demiş bulundum.

"Öyle mi? Ben de güzelim yani."

"Yakışıklıyı mı tercih ederdiniz Bay Silverscythe? Benim için güzelsin."

Bir kahkaha attı. Çenesini arkaya kayıştı, âdemelmasının yaptığı o hareket... *Ne demiştin ben!*

"Senin için güzel olmak güzel," dedi gözlerinde ısıltıyla.

Ve tatlı tarağı bu büyülü anı bozarak benimle konuşmaya karar verdi. **"Bazen çok bayıcı oluyorsunuz. Biliyorsun değil mi?"**

"Ben de seni seviyorum Figi."

"İy, tamam sus."

Takdim.

Dansçıların izleyici konumundakilere ve diğer çiftlere tanıtıldığı bölüme deniyordu. Kollar açık, parmak uçlarıyla tutunduğun eşinle Ay Kavisleri adını verdikleri, vals benzeri aşırı yavaş bir ısınma dansıydı. Dansın en önemli özelliği, eşinle bağının asla tamamen koparılmasıydı. Hafifçe salınıp partnerinin bedenini tavaf ederken bile teninde gezdirdiğin parmaklarını çekemezdin. Bizim içinse bu temas, silik bir karıncalanma ve kıvılcımın varla yok arası püskürtüsü demekti.

Hareketleri uygularken takdimin sadece seyircilere yapılmadığını, aslında kendini eşine; eşinin bedenine takdim ettiğini fark ediyordum. Sanki harareti bir dansa başlamadan önce tenindeki pürüzlere, süründüğü kokulara, vücut ısısına aşına olman için özellikle düzenlenmişti. Ancak hareketler çok eksikti. Yaklaşıyordun ama dokunacak kadar değil, kokluyordun ama sarhoş olmana yetecek türden değil. Boğazında gideremediğin bir düğümlenme gibiydi. Her an daha da katılaştı ve katlanılamaz gibi gelen...

Çarpışma.

Adı gibiydi. Bir çarpışmaydı. Hâlâ arzulanan aşk şarabını dudaka çalmıyordu. Bekletiyordu. Daha da susatıyordu. Tutkuyu çağırmadan öfkeyi sürüyordu önüne. *Savaş*, diyordu. *Alt et onu!*

Müziğin sakini tonu, anında sert davul vuruşlarıyla dağıldı. Vücutların dili değişti. Parmak uçları azat oldu ama bu sefer temas noktası

bileklere sıçradı. Eşler çarpıştı ve dönmeye başladı. Sanki kılıç dövüşleri gibi bilekler birbiri ardına yer değiştirdi. Etekler ve pelerinler, çiftler bir çekilir bir atılırken şaha kalktı. Döndü, süründü, uçtu. Hışırtıları müzikle yarışır hâle geldi.

Kalp atışlarını aniden hızlanmaya başlamıştı. İlan'ın yüzündeki şeytani hazzı gördüğümde kendi ifadem de ancak bu şekilde açıklanabileceğini fark ettim. Dövüşmek istiyordum; gücümü haykırmak ve galip gelmek. Onun maskülen hareketlerine dişil bir yırtıcılıkla karşılık veriyor, hırsımı özgürleştirip beni üstün kılmasını diliyordum.

Bedenlerimiz yandan birbirine yaklaşmış iki ayrı yana bakıyorduk. Kalbinin atışını hemen kendiminkinin yanında gümbür gümbür duyumsuyor ve tüm bu alt etme çabasının altında yatan arzuyu hatırlıyordum. *Kazanırsam onu seveceğim*, diyordum. *Ama önce izin ver kazanayım!*

Notalar beklenmedik bir hızla yön değiştirdi. Biz de iki fırlıdak gibi dönüp çapraz kollarımızı birbirimize yasladık. İkimiz de birbirimizden haşin, ikimiz de birbirimizden amansızdık. O titrek bir nefes verdi, bense *tısladım* ve bir anda tulumun yanık sesi, davulların yeri göğü inleyen son vuruşuyla kesildi. Nefes nefese birbirimize baktık. İkimiz de mağlup olmuştuk. Çünkü ortada bir üstünlük yoktu. Sadece sahip olduğumuz ya da olabileceğimiz bir şey vardı ve ona tutunmaktan başka çaresizdik.

Yek.

Müzik tekrar başladı. Kesilişinin verdiği yepyeni kimliğiyle yeniden çalındı. Lirik bir aşk tınısını vardı. Berraktı, kaygandı. Herkesi sarmaladı. Dans etmeyenler bile melodinin pençesine düştü. Her müzik aleti ağır ağır, acele etmeksizin şarkıya katıldı. Sesleri yükseldi. Müthiş bir harmoniyle iç içe geçti.

Bu ana kadar dansta çiftler iki ayrı taraftan oluşuyordu. Bedenlerin kendi iradesi, kendi söz hakları vardı. Ama şimdi... Yekvücut olmuştuk. Örkek bir adımla birbirimize yaklaşmış; sonra hırçınca, kaba denebilecek bir tutkuyla birbirimize sarmalanmıştık. Eldivenli elim pelerinin altından çıplak sırtına tutundu. O, kolunu belime doladı. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. Daha güçlü. O varken, bana tutunuyorken *benden* daha üstün bir şey oluyorduk: Biz.

Ateş parmaklarıyla ruhumu araladı ve yine, ona her dokunduğumda olduğu gibi dışarı süzüldü. Usul usul. Ancak bugün nazikti. Yakmadı, okşadı. İçimi ısıttı. Minnet ettirecek bir ısıydı bu. Sevgiydi.

Arş.

Aynı anda hareket ediyorduk artık. Bir onun, bir benim ayaklarımın üzerinde kayıyorduk zeminde. Sekiz rakamını taklit eden bir döngümüz vardı. Her uç noktada eteğim bacaklarımı da önüne katıp gidecek bir salınımla yükseliyor, yelpaze gibi açılıyor ve dönerek geri kapanıyordu. Kumaşı zamanla hafiflemeye, yerle olan bağımı koparmaya başlamıştı. Hızlanıyorduk. Hızlandıkça şifonlardan ateşlenmiş bir fitile benzer sesler çıkmaya ve eteğin üstünden kabarıp alev gibi dalgalanmaya başlıyordu. Cidden de oluyordu. Kumaşın dokuması özgür kalıyordu.

Etraftakilerden bir şaşkınlık nidası yükselmeye başladı. Hepsi birinin benzeri, aynı afallamış ama bir o kadar büyülenmiş bir şekilde... Bunun olacağını biliyor; alacağı tepkiler hakkında tahminlerde bulunuyordum ve gerçekleştiğinde, bıraktığı etkiye şahit olduğumda, yüzümdeki gülümsemenin genişlediğini hissedebiliyordum. Kafamı geriye sallandırıp kahkahalarımı ve mutluluğumu geceye haykırmak istiyordum. Tıpkı açığa çıkan ateş gibi hayatımda belki de ilk defa özgür hissediyordum.

Müzik hızlanıyordu ve lan güçlü kollarıyla beni ritmin peşi sıra sürüklüyordu. Kaçırdığım sayısız adımlara rağmen onun zemindeki net kayışı, beni döndürerek ve eteğimden daha güçlü cızırtılar çıkartarak götürmeye yetiyordu. Eteğin ısı gitgide yükseldi. Aşağıya bakamasam da turuncu bir ışıltı saçmaya başladı. En sonunda o kadar hafiflemiştim ki geriye ateşten başka bir şey kalmadığımı hissettim. Şimdi adımlar arası uçacakmışım gibi oluyordu. Fakat kavalıyem beni çekip başka bir tarafa yönlendirirken onun kollarının arasında; güvende olduğum yerde kalıyordum.

lan, tek ilgi ve odağı olan bana bakmaktan elbisedeki değişimi son anda fark edebildi. Bunun için büsbütün alevler içinde kalmamız gerekmişti. Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve ben daha da keyiflendim.

Müziğin kulakları sağır eden sesleri arasında, kendimi duyurmak için yüzümü kulağına doğru yanaştırdım. "Bu gece birlikte yanacağız

sevgilim.” Belki de sevgilim için daha çok erkendi ama o an, o sözlerin arasında tam zamanı gibi gelmişti.

İçten kahrkahası yüzümün üstünde inledi. Beni daha sıkı kucakladı ve yerde çizdiğimiz sekizin döngüsünü kırdı. “Yanalım. Hatta küle dönüşelim!” Bir anda diğer çiftlerin arasına dalmıştık. Kazandığımız hızla bir oradaydık, bir burada. Eteğim arkamda alevden bir çağlayan gibi dalgalanıyor, geçtiğimiz yerlere ateşten izler bırakıyordu.

Dans edenler geriye kaçışırken ortada kendimize açtığımız yeni alanda deviniyor, etrafımızda tüm bu karmaşa süregelirken biz sadece müzikle ve birbirine kenetlediğimiz gözlerimizle yapayalnız dans ediyorduk. Sadece ikimizdik; *birbirimiz*.

Bu sözler zihnimde bölük pörçük bir konuşma canlandırdı. Kâbusların rüyalarımına sızdığı anda bıraktığı o tuhaf endişe hissi her yanıma kaplamıştı anında.

“Bu dünya çok vahşi,” diyordu bir kadın sesi.

“Bu dünya acımasız,” diye doğruluyordu karşıdaki, tok sesle.

İlan’a daha sıkı tutundum. Kalbine odaklandım. Kalbine ve kulaklarımda gümbürdeyen nabzımıza. Duymamaya çalıştım. Bu anı bozmasını hiç istemeden ona, aramızdaki bu bağa tutundum.

“Sadece ikimiz.”

“Birbirimiz.”

Tedirginliğimi anlamış gibi beni daha yakınına çekti. Göğsünden yayılan andız ağacı kokusuyla içimi ferahlattı. Yüzümü oraya gömdüm. Oraya sığındım. Başım dönüyordu ve kulaklarımda yabancıların sözleri yankılanıyordu.

“Ateşle yıkayacağız toprağı.”

“Fırtına olup eseceğiz üstlerine.”

İkisi bir ağızdan konuştu. Sesleri birlikte dehşet saçıyordu; şu anla, şu saniyeyle bir alakası olmasa dahi korkmama engel olamadığım bir dehşet. Gözlerimi yumdum ve çığlık atmamak için dudaklarımı dişledim. Onlar benim yerime onu da yaptılar. Çığlık çığlığa öfkelerini haykırdılar.

*"KİYAMETİ GETİRECEĞİZ ONLARA AŞKIM. BİZE KİYAMET
ADINI VERDİLER DİYE!"*

20. BÖLÜM EJDER NEFESİ

Dans seremonisinin sonunda, müzik, dinlenmemize zaman tanımak istercesine biraz sustu. Sonra daha büyük bir gümbürtüyle, kalıbına sığmaz bir coşkuyla tekrar bizi içine aldı. Müzisyenler iki ayrı grup olup birbirleriyle atışmaya başladı. Eller havaya kalkarak, kahkahalar ve tezahüratlar ile şaklarken çiftler dağıldı ve seremoninin sonuncu kısmına; *Tokalaşmaya* geçildi.

Bu bölümde çoktan dans pistini hâkimiyetine almaya başlamış karmaşayı daha bir harlamamız gerekiyordu. Dans etmeyen kim varsa onlara uzanıp tokalaşmaya benzer bir hareketle sandalyesinden kaldırıyor ve müziğin içine, kaçmayacakları bir yere sürüklüyorduk. Tabii bu sırada müziğe uyarak dans etmemiz ve kalabalığın arasında sekerek ilerlerken, birini bırakıp bir diğerine tutunmamız gerekiyordu. Ortalık kol kola girmiş ve ordan oraya zıplayan, yeni boşta kalanlara atılan ve daha hiç dansa kaldırılmamışları ikna eden büyülü varlıklarla doluydu.

Eteğim hâlâ alev alev dalgalanmaktaydı ama benim yanmadığımı görenler kendilerinin de yanmayacağı kanaatine varıyor, artık eskisi kadar korkmuyorlardı. Kalabalığın arasında kendi yolumu bulmaya ve kızlara ulaşmaya çalışıyordum. Etekler aynı anda hoplayıp hemen sonrasında yere iniyor ve bu ritmik görüntü, saniyeler içinde herkesi etkisine alıyordu. Elimi kime attığımdan bihaber zıpladım ve zıplayarak onun yürümesine uçarken kimle eşleştiğimi fark ettim: Troy.

Muzip gülümsemesi yüzünden eksilmemişti; her hâliyle küçük, arlanmaz ve *en çok da* sapık bir erkek kardeşe benziyordu. Gözleri anında üzerimde kol gezerken, dili ağzına dolana dolana konuştu. "Bu gece yak-kıyorsun be güzelim."

"Troy, sen sarhoş musun?" diye kıkırdadım uzaklarda bir yerde bir pug polaroit bulutu bıraktığımdan habersiz.

"Hiç de bile. Gayet normalim." *Zilzurna sarhoştı.*

"Elbette öylesin."

"Bak seni tek görüyorum. Ama keşke iki görseydim. Bir ikizin ol-
saydı mesela," diye sayıkladı şapşal bir gülümsemeyle.

"Şansına küs. Ailem başka çocuk bile yapmamış."

"E tabii, bir şaheser yarattık, zirvede bırakalım demişlerdir."

Bir kahkaha daha attım. Sanırım ben de şarabı biraz fazla kaçırmış-
tım. "Övgülerinizle beni şımartıyorsunuz," diye resmi bir tavır takına-
sım geldi, tıpkı lan'la yaptığımız gibi.

"Tüm seksapaliten kayboldu yalnız şu an. Buruşmuş profesörleri-
mize benzedin."

Figi kafamda kıkırdamaya başladı. "**Bak senin çocuğun bir de öğret-
men fantezisi çıktı.**" Bu durumda çocuğun lan olduğunu anlamam
biraz zaman aldı ve anında yüzüm kızardı.

Hıncımı Troy'un beni tutan kolundan çıkardım ve yumruğumu
yapıştırdım. "Şapşal."

"Ah, acıttı!" diyerek omzunu ovuşturdu. "Bırak beni. Başka güzel
kızlara gideceğim ben."

Dolaylı yoldan da olsa aldığım iltifatı diğerlerinin arasına ekledim
ve gülümsedim. "Bırakayım da yere yapış."

"Sana sarhoş değilim dedim."

"Hı hı, değilsin. O yüzden kaç dakikadır tüm ağırlığın benim üs-
tümde."

"Ne güzel işte. Beni taşıyabilecek biri olsun, derdim hep."

Yine elimde olmadan kahkahalarımı serbest bıraktım. Bu dikkat-
sizliğim eminim şu an üstüne fotoğraflar yağan birkaç orman ruhunu
cıldırıyordu.

Öyle, diğerleri gibi eş değiştirmek yerine müziğin hızına ayak uy-
durarak dans eden ve Troy'un esprilerine başını sık sık geriye atıp kah-
kahalarla gülen ben, dışarıdan bunun nasıl görüldüğünü hiç tahmin
edememiştim. Bir anda lan yoktan var olmuş gibi belirdi ve beni ince
belimden kavrayarak yakaladı ama ne Troy beni bırakabilmişti ne de

ben onu bırakabilmişim o sırada. O nedenle komik bir üçlü şeklinde dönmeye devam etmek zorunda kaldık.

İlan'ın doğrudan benim yüzümü inceleyen gözleri kıskançlıkla büyümüş, ifadesi elinde olmadan sertleşmişti. *Nasıl yaparsın*, diyordu sanki. *O yoğun ve büyüleyici anı daha yeni yaşamışken nasıl benden başkasıyla böyle eğlenebilirsin?* Ama yüzümde ona karşı olan duygusallıktan en ufak bir iz göremeyince rahatladı. "Eşimi sadece kendine saklamak gibi bir planın mı var Troy?" dedi espiyle. Yalnızca benim ayıklığımda biri sözlerinin altında yatan tehditkâr tınıyı algılayabilirdi.

"Al şu kadını başımdan Silverscythe. Sarhoşsun diye tutturdu."

"Değil misin?"

Sen de mi? dercesine bir hareket yaptı. "Bakın size ayık olduğumu, aklımda kalan cebir bilgimi ortaya dökerek kanıtlayacağım." Sonra bize söz bırakmadan denklemler ve x bilinmeyenlerinden bahsetmeye koyuldu.

İlan onun kollarını bedenler yumağıımızdan ayırıp dans pistine doğru savurduğunda bir an için gerçekten düşecek sandım ama o, hâlâ bir partneri varmış gibi kolları açık, döne döne uzaklaştı. Bir yandan da çeşitli matematik formülleri sayıyordu.

Birbirimize bakıp bu sefer ikimiz birden güldük. "İlginç arkadaşların var," dedim tekrar dansımıza devam ederken. Müzik biraz yavaşlamıştı. Eteğim tekrardan kumaş formuna bürünüyordu.

"Ah öyle mi diyorsun? Biz dans ederken zıplayarak sana tezahürat yapan kızlar çok normaldi yani?"

"Ne yani? Zıplayarak dans eden bir Erin'e tezahürat yapabilecek çok insan var. Benim arkadaşım olduklarını nereden çıkardın?"

"Aralarından somurtkan olanı, önce yanındakileri sonra da bizi öldürecek gibi bakıyordu."

"Yanında geride bıraktığı leşleri kemirecek gibi duran bir panter de var mıydı?"

"Sanırım."

"Evet, benim arkadaşlarımdan bahsediyorsun," dedim kıkırdarak.

Kıskançlığı üzerine konuşmadık. Sinirlerimi bozacak baskıcı türden olsaydı kesinlikle konuşurduk. Oysa bunda hoşuma giden tatlı ve saf bir hâl vardı. Sanki ilk defa birine karşı böyle bir çekemezlik hissine kapılıyor ve buna en çok da kendisi şaşıyor gibiydi.

Daha doğru düzgün zaman geçiremeden kendimizi, dönen iki çiftin arasında bulduk ve ne olduğunu anlayamadan kulağımda sinek vızılısına benzer kanat çırpış sesi; koluma daha ince bir kol dolandı. "Tatlı cadımızı biraz ödünç alıyorum," dedi tanıdık bir ses ve kendimi bu sefer Critza'nın kollarında buldum.

Pırl pırl parlıyordu. Kocaman balo elbiseleri giymek yerine yine hafif kumaştan, mini elbise giyinmişti. Tahmin edileceği üzere açık turkuaz elbisesinden dizinin üstüne kadar dolanan sandaletinin kayışlarına kadar beyaz incilere bezenmişti. Saçlarında mercanlardan bir taç ve şakaklarına kayan denizyıldızları vardı. Gerçek bir peri kızıydı. Onlara bu ismi biz verdik, diyenlerse ahmaktı. Sonuna kadar hak ediyorlardı.

"Nefes kesici görünüyorsun Erin," dedi beni afallamış görünen lan'dan gitgide uzaklaştırırken.

Bugün de asılan asılanaydı. "Teşekkür ederim. Sen de öyle."

"Elbisene ayrı bayıldım. Hadi biraz da benim için yan," dedi ve beni hızla çekştirerek ivmemizi arttırdı. Sönmüş kumaşlar yeniden parçalanarak ateşe dönüştü.

"Biraz yavaş ol Critza. Bu topuklular beni öldürüyor," diye sızlandım.

"O hâlde senin ayaklarını yerden kesmeli," dedi işveyle ve kanatlarını daha hızlı çırpmaya başladı. Saniyeler içinde beni de kendisiyle beraber pistten kaldırmış, şimdi havada sarmallar çizerek döndürüyordu.

O cılız kollarının bu kadar güçlü olabileceğini kırk yıl düşünsem tahmin edemezdim. Resmen beni uçuruyordu. Ama bunu öyle usul, öyle fark ettirmeden yapıyordu ki dışarıdan gören bizi, pistte normal dans eden çiftlerden biri sanabilirdi.

"Zaten tüm gözleri üstüne çekmek gibi bir yeteneğin varken bu kadar güzellerine sahip olman haksızlık," dedi hülyalı hülyalı.

İnsanların gözlerime bu düşkünlüğü neydi peki? Kışkırtıcı birçok yanımda olduğunun farkındaydım ama gözlerim asla onlardan biri olmamıştı. Onun yerine, "Annem hep babamın gözlerini aldığı söyler," dedim.

"Annen şanslı kadınmış."

Yüzümü ekşittim. "Ne demezsin!"

"Seni özledim," deyiverdi durup dururken.

Gerildim. "Kanatları olan sensin. İstersen çıkıp gelebilirsin."

"Beni hiç çağırmadın."

"Bilmem, çağırmamı gerektirecek bir durum olmadı."

"Belki de çağırmamı gerektirecek bir durum yaratmalıydın," dedi meydan okurcasına.

"Rahatsız edilmeye bu kadar hevesli olduğumu bilseydim..."

"Artık biliyorsun," diye yapıştırdı hemen. Bana o kadar yaklaşmıştı ki göğüslerimiz birbirine sürtüyordu ve kafası çok yakındı. *Tanrım*, gitgide de yaklaşıyordu. Gelmek üzere olan öpücüğü yüzümü yana çevirerek savuşturdum ve havada olduğumuzu bilmeme rağmen onu kendimden ittim.

Critza beni direkt bırakıp düşmeme izin vermedi ama yavaş yavaş alçalırken tüm tavrının değiştiğini görebiliyordum. Üstelik bu utanç değil, sinirdi.

"Ben..." dedim onu elimden geldiğince kırmamaya çalışarak. "Bana olan ilgine karşılık veremem."

Critza korkutucu türden bir kahkaha attı. "Sana ilgim olduğunu kim söylemiş?"

Şaşkınlıkla ona baksam da üstelemedim. "Ben yanlış anladım o hâlde."

"Hem de nasıl," dedi mest olmuş bir hâlde. "Buraya sevgilimle geldim güzelim. Sana sadece arkadaşça yaklaşıyordum."

"Ah öyle mi?" dedim kesinlikle ikna olmayarak.

Critza benim de görebilmem için duruşumuzu değiştirdi ve ileride bir yerde kıskançlıktan sinir küpüne dönmüş ve en az benim kadar

ikna olmamış görünen savaşçı kıza el salladı. Normalde dışı savaşçı olmuyordu. En azından doğuştan. Genellikle Gwen'inkine benzer bir hiperaktifliği olan cadılar dersleri geçmekte fazla zorlanır ve sonunda okulu bırakmak zorunda kalırlardı. Savaşçılar Birliği onlar için ikinci bir şanstı. Fakat şöyle bir şey vardı ki bir cadı savaşçıya dönüşürse artık geri dönüşü olmazdı. Cadılık güçlerine sonsuza kadar veda ederdi.

"İmogen," diye tanıttı kız arkadaşını, uzaktan da olsa.

Doğrusunu söylemek gerekirse İmogen fazlasıyla çekici bir kızdı; benden daha çekici. Her şeyden önce savaşçılara has vahşi bir doğası vardı. Göğüslerini kapatan deri büstiyer ve saç örgülerini tepesinden büyük bir atkuyruğu toplamasının dışında, savaşçıların pelerinlerinden ve botlarından giyinmişti. Açık karnından kasları ve birkaç dövmesi göz kırpyordu.

"Sana ne diyeceğim, Critza. Bence İmogen'i daha fazla yalnız bırakma. O bu dansı benden çok hak ediyor." Ve kollarının ağından son bir itişle kurtulup artık çok bir yükseltisi kalmamış yere atladım.

Zamanla perilere alışmış hatta arada etrafımda arar olmuştum. Saf bir enerji ve mutlulukları vardı. Aşkları aslında öyle kendi hâlinde ve öyle masumaneydi ki Fiona'ya hak vermiştim. Fakat genelleme, hayatın her alanında kötü olduğu gibi burada da devreye giriyordu. Critza yapıcı da asi bir tohumdu. Hareketleri art niyetli olmasa da bazen fazla cüretkâr, aşırı olabiliyordu. Şimdi gerekli tepkiyi verdiğimi düşünüyordum. Onunla ilgili asıl düşüncelerimi bundan sonraki davranışları belirleyecekti.

Dans pistinde etrafıma bakınırken o ana dek gözlerini benden bir an olsun ayırmayan ve tetikte olmak için asıl şimdi haklı sebepleri olan lan'la anında yüz yüze geldim ve minnetle ona sağındım. Dans bile etmeye yeltenmedik. Sadece kolunu omzuma attı ve beni dinlenebileceğim, belki boğazımdan aşağı birkaç parça yiyecek sokabileceğim bir yere götürdü.

Arkadaşlarımla tekrar bir araya gelebildiğime sevinsem mi üzülsem mi, bilemedim. Serene ve Freya'nın bitmek tükenmek bilmeyen atışmaları, Pitsy'nin abayı görür görmez yaktığı savaşçısıyla kendilerine

kuytu bir köşe bulma arzusunu *sık sık* dile getirişi ve Fiona'nın intikam uğruna düelloda Joshua'yı mağlup eden kas yığını kavalyesi Vlad'a yaptığı kur oyunları... Daha sabahın ilk ışıklarına kadar sürecek baloda çoktan bitap düşmüştüm.

Omzum nazik bir şekilde dürtüldüğünde lan'la kaçma ve çimler üstüne uzanıp birlikte yıldızları izleyebileceğimiz sakın bir yer bulma planları kuruyordum kafamda. İlgiyle arkama döndüğümde gördüğüm, bu nezaketle uyuşturabileceğim bir yüz değildi. Uzuri elbisesini ve saçını değiştirmiş, takındığı aşağılayıcı ifadesini bir yana bırakmış şekilde karşımda dikiliyordu. "Erin, rica etsem bir dakika konuşabilir miyiz?" Ses tonu bile yumuşak kullanıldığında sevimli gelebiliyordu. Beni tereddüde düşüren tüm bu dönüşümün sebebiydi.

"Tabii," demekle yetindim. Arkasına ekleyebileceğim ve Uzuri'nin damarına basmayacak bir söz bulamamıştım. Bünyem ona sataşmaya alıştı.

"Elbisen çok yakışmış. Gerçekten göz alıyorsun," diye başladı. Bu kibar tavri ve iltifatlar... Aynı zamanda konuşmaya doğrudan elbiseden yola çıkarak başlaması... Biliyor olabilir miydi? Ama benim bildiğim Uzuri, biliyor olsa konuşmasına beni boğazlayarak başlardı. Peki, şimdi sorunu neydi? Bir anda ne değişmişti?

"Teşekkür ederim. Sen de çok şıksın." Yalan söylemiyordum. Şimdiki elbisesi önceki kadar olmasa da bayağı yakışmıştı. Uzun transparan eteğinin altından şekilli bacakları seçiliyordu. Üstüne işleme yerine, gerçekten dalından alınıp konulmuş gibi görünen kırmızı güller işletirilmişti. Sanki yürürken ardında bir gül bahçesi sürüklüyordu.

Sıkın bir şekilde dudak büzdü. "İlk giydiğim elbise bu değildi. Ufak bir kaza oldu." Bunu ağzına geldiği için mi söylemişti? Yoksa beni kışkırtıp tepkimi mi ölçmeye çalışıyordu?

Yüzümü ele geçirmeye başlamış mahcubiyet ifadesini söküp attım. "Ah, benim başıma öyle bir şey gelse senin gibi yedeğini giymek yerine odamda öfke nöbeti geçiriyor olurum." *Alakam yok*, diye bilmezlikten gelsem daha çok dikkat çekerdim. O çığlıklarla onu görmeyen kalmamıştı sonuçta.

Gülümsedi ve koluma girerken, "Biraz yürüyelim mi?" dedi. Zoraki bir şekilde -hâlâ ona güvenmiyordum- kabul ettim. Kaçınsam belki ondan ve gerçeği bilmesinden korktuğumu değil de sadece *Uzuri'den*

haz etmeyen Erin olduğumu düşünürdü. Ama devamında gelen sözleriyle bu hakkımı da elimden aldı. "Bu gece seninle konuşmak istiyordum. Kötü bir başlangıç yaptık. Aslında yeni bir sayfa açsak güzel olurdu."

Gafil avlanmıştım. Hâlâ emin olmamakla birlikte, beyaz bayrağı sallayacak birisi olsa da bunu yapacak kişinin hep ben olmasını beklerdim. Hazır ayağıma kadar gelmişken bunu reddetmek aptallık olurdu. "Kesinlikle. İşler hep böyle olmak zorunda değil." Tamam, belki ona bayılmıyordum ama Freya'nın da hep söylediği gibi Uzuri'yle fazla ortak noktamız vardı. Rekabete girmek yerine arkadaş olsak bizim için çok daha iyi olabilirdi.

"Seninle daha ilk karşılaştığımızda, yani o *olaydan* sonra, özür dilemeyi ciddi ciddi düşünmüştüm. Yaptığımız şey yanlıştı. Fakat o gün konuşma bir kavgaya dönüşünce vazgeçtim. Sonrası için de Morgana aklıma girdi ve özü bırak seninle uğraşmaya başladım," dedi mahcup bir ifadeyle. "Bu zamanla anlamsız geldi. Yaptığının hem suçlu hem güçlü olmaktan farkı yoktu. Hem neden boşu boşuna bir düşman edineyim, değil mi?" Onay beklercesine bana baktı.

"Yolun daha bu kadar başında düşmandan bahsedilebilir mi ki?"

"Doğru söylüyorsun." Tam bahçeye giden dönemece yönelecekken beni diğer yönde ilerletti. "Akşamsefasının kokusu tüm o yemeklerden sonra ağır gelir," diye açıklamasını yapıp hemen ardından yeni bir konuya atladı. "Freya beni çok kötülüyor mu?"

Belki biraz üstünde durabilsem yemek yiyecek vakti nereden bulduğunu sorgulayabilirdim ama konuşma o an daha çok ilgimi çekmişti. "Yok, hayır. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Belki fark etmişindir. Ailelerimiz birbirini pek sevmiyor. Biz de öyle. Karşılaşmalarımızda da güzel anılar biriktirdiğimiz söylenemez."

"Sık görüşür müydünüz?" dedim Masa Oyunları öncesi ne kadar kıskırtıcı konuştuğunu hatırlayarak. Uzuri tam bir pislik gibi davranmıştı ama Freya o an onunla boy ölçüşebilirdi.

"Pek değil. Sadece soylu ailelerin yıl içerisinde toplandığı belli başlı etkinliklerde."

"Peki, Mila bizim hakkımızda konuşuyor mu?"

Omuz silkti. "O kız kırılmış ama nefret gütmemiş. Zaten bizimle de çok yakın değil. Daha çok kendi hâline bakıyor, diyebilirim."

"Ona fazla yüklendik. Sonrasında hepimiz pişman olduk ama iş iştin geçmişti."

"İstersen onunla konuşabilirim. İlk adım sizden gelirse eminim o da konuşmaya yanaşacaktır." İlerleyip taş teras balkona çıktı. Topukluları sert zeminde yankılandı. Yeni ay olduğu için balkon birkaç meşalenin silik ışığı dışında karanlıktı.

"Buna çok sevinirim."

"Seninle konuşmak güzel oldu Erin," dedi Uzuri benden tarafa dönüp. "Bundan sonra böyle olsun. Belki arkadaş olmak zorunda değiliz ama kötü olmayalım." Serçe parmağını uzattı. "Ateşkes?"

Gülümsedim ve teklifini kabul etmek için yanına yürüdüm. Bu konuşmanın buraya gideceğini kırk yıl düşünsem tahmin etmezdim. "Ateşkes," diye yineledim aramızdaki mesafeyi katedip parmağına hamle yaparken.

Uzuri'nin dudakları keyifle büküldü ve yüzündeki masum ifade yerini pis ve daha çok Uzuri'ye yaraşan bir sırıtışa bıraktı. Elini hızla çekip aramızda parlayan yeşil alevler püskürttü. "Ancak rüyada, ezik!"

Neye uğradığımı şaşırırken saldırısını engelleme fırsatım olmadı. Geriye doğru yalpalarken yakmaktan çok batan alevler yüzünden küçük bir çığlık dudaklarımdan koptu. "Sen ne yaptığını zannediyorsun? Ne şimdi bu?"

Uzuri tırnaklarını inceleyerek konuştu. "Ah Erin. Bunu sen başlattın güzelim."

"Ben mi başlattım?"

Onaylamaz bir tavırla başını salladı. "Lütfen salağa yatma. Gecemi mahvetmeye kalkışırken seni gören kimse olmadığını mı sanıyorsun gerçekten? Üstelik o kan kırmızısı elbiseyle."

Göğsüm sıkıştı. Biliyordu. O hâlde beni buraya tek bir şey için getirmişti: Hesap sormak. "Nereden bilebilirsin ki? Alelade hiçbir şey yapmadım."

Yüzündeki alaylı ifade nefrete döndü. "Bilmiyordum. Şüpheleniyordum. Artık eminim!" dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

Kahretsin, blöfüne bu kadar kolay kandığıma inanamıyordum. *Aptalsın Erin!* Ama kendime kızmamın bir anlamı yoktu. Özellikle şu anda. Şimdi yüzleşme sırasıydı. "Ne yapacaksın yani? Beni öldürmeyi falan mı düşünüyorsun bunun için?"

"Ah Tanrıça, hayır!" Burnunu kııştırdı. "Seni sadece bir güzel patklayacağım."

Alay dolu bir nidayla karşılık verdim. "Beni tek başına alt edebileceğini mi sanıyorsun gerçekten?" Şimdiye kadar öğrendiklerimle onunla pekâlâ başa çıkabilirdim. Sadece bunu burada, bu güzel elbiseler içinde yapmamız can sıkıcıydı.

Bir kahkaha attı. "Tek başıma mı? Etrafına bak."

Yanda, gölgelerin içinde bir hareketlenme oldu ve topuklu sesleri eşliğinde arkasından ayrılmayan minyonlarından ilki görüldü. Tam, diğeri nerede, diye düşünecekken öbür yandan gelen sese döndüm. Dudaklarında pis bir sırıtsıyla ikincisi de kurdıkları bu şeytan üçgeninde yerini almıştı. Geriledim. Söz konusu Uzuri'yken bunun adaletli bir dövüş olmayacağını tahmin etmeliydim.

Sanırım bu, Mila'yla konuşmayacağı anlamına geliyor. Paranoayla arkama dönüp kontrol ettim. Mila'nın da orada olması beni gerçekten üzerdi. Ama geldiğimiz yol boş ve ıssızdı. Üstelik sandığımdan fazla uzaklaşmıştık. Kalenin ışıkları ve festival sesleri epey geride kalmıştı. Bağırısam kimse yardımına gelmeyecekti.

Gözlerim aralarında gidip geldi. İlk defa gerçekten korkmaya başlamıştım. Bu rüya gibi gecenin böyle bitmemesi gerekirdi, bu şekilde değil.

"Bunun sonuçları olacağını biliyorsun, değil mi?" dedim çenemi kaldırarak.

"Aslına bakarsan hayır, olmayacak. Bu arenaya girerek meydan okumamızı kabul ettin Erin. İçeride başına gelecekler için kimseye bir şikâyetle bulunamazsın." Uzuri çoktan kazanmış gibi gülümsüyordu.

Şaşkınlıkla gözlerimi yere indirdim. Taş döşemenin üstündeki işlemler genişleyip bir elipsin çeperine dönüşüyordu. Arkada sıralanmış banklar küçük izleyici kitlesine ayrılmıştı. Burası bir teras değil, özel dövürlere ayrılmış bir arenaydı ve ışıkla dolan tılsımlar bizi içeri

kilitliyordu. Tuzağa düşürülmüştüm. Bunun bir cezası gerçekten de olmayacaktı.

Hırsla gözlerine baktım. Öyleyse elimden gelenin en iyisini yapacak ve son anına kadar savaşıyordum.

"Hey Figi, sonunda bana sataşmayı bırakıp biraz iş yapmaya ne dersin?" diye seslendim şimdi saç iğnemde saklı şapka cinime.

"Aye aye, Captain!"

"Güzel." Gülümsedim. **"Neyle başlamayı önerirsin?"**

"Bence toplu bir büyüyle başlayıp şu iki beceriksizi devirelim. Öbürü bizi zorlayacağı benziyor," dedi ciddiyete büründüğünde ne kadar mantıklı konuşabildiğini kanıtlarcasına.

Bekletmeden dediğini yaptım. Ellerim iki yana açıldı ve büyüün kısa heceleri dudaklarımdan döküldü. Yay şeklinde genişleyen kırmızı bir enerji şeridi onlara doğru savrulup çarptı. Küçük bir hareketle büyüü savuşturan Uzuri yerine, diğer ikisi yere düştü. Figi yanılmamıştı.

Boynumu kıtlattım. **"Başlayalım o hâlde."**

İştahla ağzı açılmış Uzuri, kollarını ileri uzattı ve avuçlarını birbirine çarptı. Yeşil bir ışık patlamasıyla ayaklarım geriye kaymıştı ama duruşumu değiştirip kısa sürede dengemi sağlamayı başarabilmiştim. Büyünün sadece bu olduğunu sanacak oldum ama ne derlerdi; *Ber-dealar* pis oynar. Taş zeminde bir kabartıya dönüşüp sürünen ve bana doğru hızla ilerleyen yılanları son anda fark edebildim. Dişlerini açıp atılmaya hazırlanıyorlardı.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi Figi.

Biliyordum. Eteğimi kaldırıp dönerken kumaşı serbest bıraktım. *Obcielo*. İçinde kaynayan enerji bulutu, yelpaze gibi açılan eteğin katları arasından püskürüp taş yılanları parçalara ayırdı.

Sıra bendeydi. Bir yandan Figi zihnime büyüleri fısıldarken ben de eş zamanlı olarak büyü komutlarını veriyor, ellerimle birbiri ardına saldırı büyüleri gönderiyordum.

"Led. Fer. İco. Me. Quo. İno. Condo."

"Led. - Fer. - Ico. - Me! - Quo. - Ino. - Condo!"

Uzuri hızla karşılık veriyordu ama benden böyle bir performans beklemediği aşikârdı. *Savuşturuyorum savuşturmasına ama bu newborna karşı neden bu kadar savunuyorum*, diyordu gözleriyle.

Ee Uzuri, kütüphanede hatırı sayılır miktarda zaman geçirmiştin. Her başıma gelen açık uçlu olaydan sonra kafamı daha beter gömmüştüm büyü kitaplarına. Şimdi bir büyü havai fişegi gibi ardı arkası kesilmeksizin saldırıyordum işte.

Sonra o başladı ve ben ona karşı kendimi savunmakta daha çok güçlük çektim.

"Morde. - Morsus. - Ictus! - Ada. - Admo. - Ammo!" Uzuri'nin sözleri de büyüü kadar zehirliydi. Sadece büyüleri değil, kulağımda yankılanan sesi dahi zihnimi bulandırıyor; sebepsiz yere afallamama, birkaç büyüü savuşturmakta gecikmeme neden oluyordu.

Nefesimi düzene sokmak için sadece bir saniye kaybettim. Eğer şansım olsa sıradaki hamlemi, ya da hamlelerimi, yapacaktım. Ama o bir saniye yerdeki minyonların toparlanmasına, kollarımı ve bacaklarımı yerine mihlayan bir büyü yapmalarına yetmişti. İlk başta şaşkınlıkla, ardından yerini alan öfkeyle kendimi çeğiştirirken kararlı adımlarla yürüyen Uzuri önümde göründü. Temkinli ama karalıydı da.

Arkasında tuttuğu kolunu savurduğunda avucunda kaynayan yeşil enerjiyi açığa çıkarmış oldu ve hızını kesmeden yumruğunu çeneme geçirdi. Başım arkaya savrulurken darbenin şiddeti beklenmedikti. Kafatasım âdeta zangırdamış, dişlerimden iç gıcıklayan bir çatırtı sesi yükselmişti. Çığlık yerine boğuk bir inilti onu takip etti.

Daha da kötüğü savruluşun etkisiyle saç iğnem uçup gitmiş, saçlarım serbest kalıp sırtıma dökölüvermişti. *Lanet olsun*, Figi artık yoktu. Bundan sonrasına tek başıma devam etmem gerekecekti.

Anında yakmaya başlayan sızıyla yüzümü öne düşürdüm ve yere kan tükürdüm. *Tanrım, beni gerçekten dövmeyi planlıyormuş*, diye düşündüm şokla. Az önce kudurmuş gibi saldırdığımı yok sayarsak hâlâ olanları kabullenmekte zorlanıyordum. Uzuri'nin bu saçmalığı durdurmasını, pis kahkahasıyla geceyi inletmesini ve inandırıcı olmayan bir oyunculukla hepsinin bir şaka olduğunu söylemesini bekliyordum.

Oysa Uzuri acımasızdı. Durmadı. Onun gibiler zaten durmazdı. Vuruşları birbiri ardına sıraladı; acele etmeden, keyifle. Karın boşluğum, kaburgalarım, yine yüzüm, omzum ve göğsüm... Kimileri çığlıklara dönüşen, kimileri ciğerlerimdeki havayı kesecek kadar ağır olan darbelerin arasında kıvranırken bunun bu kadar kolay olabilmesine şaşıyordum. Kolumdan tutmak için bile yanıma sokulmalarına gerek yoktu; ya da yumruklar için şişkin pazılara. Sadece büyüyle her şey orantısız ve adaletsiz bir hâl alıyordu. Gözlerimden akmaya başlamış yaşlar, acıdan olduğu kadar acizliktendi de. Kendime kızmamdan ve durumun dengesizliğinden...

Başta yaptığımı yanılttı, evet. Ama o anlık, sonrasında derhâl pişmanlık getiren bir parlamaydı. Sadece lan'a yanaştığını görmüş ve yolumdan çekilmesini istemiştım. Üstüne bu kadar uzun düşünmemiştim bile ve mahcubiyetim yüzünden ona karşı kendimi borçlu hissetmiş, gardımı indirmiş; bu sayede küçük oyununa kolaylıkla gelmişim.

Hepsi bu da değildi: Ne kadar acınası olsa da her zaman yaptığım bir şeydi insanlara dair hep en iyisine inanmak. Kendimi biliyordum. Bazen, hatta sık sık, duygusuz ve acımasız bir sürtük gibi davranabiliyordum. Çünkü bana bu erken yaşta ilk hayat dersimi veren insanlar, böyle acımasız sürtüklerdi. Ama iş arkadaşlığa gelince tüm gardımı indiriveriyordum. Bir insana, doğru insan olmasa bile güvenmek istemek suç muydu? Sadece aşk değil; gerçek arkadaşlık da bütün kalbini açarak ve içtenlikle yaklaşmak değil miydi? *Kabretsın*, bu benim en büyük zaafarımdan biriydi işte. Umutsuzca, düşmanı değil arkadaşı, savaşı değil barışı arzulamak.

Diana'nın sorusu kulaklarımda çınladı. Kim bilir, bu belki de başıma aldığım darbelerden kaynaklıydı. "*Barışçıl bir insan mısın Erin?*"

O an ona "*Kuyruğuma basılmadığı sürece*" demiştim. Bu koca bir yalandı. Barışçıl bir insandım, evet. Sadece başkaları kuyruğuma değil üstüme basma konusunda ısrarcıydı. Ben ne kadar iyilikle yaklaşırsam yaklaşayım, karşıma kötülükle çıkmaktan hiç usanmamışlardı. Susmamak, boyun eğmemek beni kötü mü yapardı? Başkalarının kötülüğüyle kirletir miydi beni?

Uzuri'ye baktım. Her saldırısında azalmayan öfkesiyle canıma okuyordu. Gözlerinde benim duyduğum pişmanlıktan eser yoktu. Hatta

bunu yapabilmesine fırsat tanıdığım için ağzı kulaklarındaydı. İşleyiş böyleydi: Kötü, bir hata yaptığında hep sıyrılmasını bilirdi. Affetmeye geldiğinde de vicdandan yoksun bir tavır takınırdı.

Bu cezam değildi. Ödeşmiyorduk ve sona ermeliydi.

Bedenimi var gücümle öne çekerken öfkemi çürüten ağırbaşlılıktan eser yoktu artık. Hiddetim tekrar damarlarımda kaynıyordu ve öylece bekleyip bir sonraki yumruğunu yemeyeceğimi biliyordum. Başımı yerden kaldırdım ve gözlerimi onunkilere diktim.

Başkalarının kötülüğüyle kirleniyorum.

Kalbim katrana bulanıyor, damarlarıma artık kan değil irin pompalıyor. Bunu görebiliyorum. Her atışında çatlaklarla dolan kalbin ardında turuncu alevler kabarıyor. Şişiyor, şişiyor ve patlatıyor. Geride sadece ateş var. Sadece ateş.

Yanıyorum.

Kalbimdeki ateşle yıkansıyorum!

Gerdanıma süzülen Ejderin Kalbi, turuncu bir ışıkla parlamaya başladı ve yukarı tırmanıp iğnesini boynuma batırdı. Boğazıma oturan yumru yüzünden önce boğulur gibi oldum. Sonra onu bir çılgık eşliğinde serbest bıraktım. Kaşlarım çatılır ve ağzım kinle bükülürken ne geldiğini anlayamamış, bir süre daha alayla bakmıştı.

Gırtlığımı yakan bir ateş, dudaklarım arasından tüm haşmetiyle ileri püskürdü. En az onlar için olduğu kadar beni de hazırlıksız yakalamıştı. Ateş üflüyordum. Orada, öfkeli bir ejderha gibi geceyi turuncu alevlerle aydınlatıyordum. Ciyaklayarak geri kaçıştılar. Büyüleri böylelikle bozuldu ve kollarım serbest kaldı. Ama bu bir hataydı. Gücümü baskılayan şey her neyse, o da böylelikle tamamen ortadan kalkmış oldu. Göğsüm hafifledi ve havaya yükseldi. Omurlarım arasından bir şeyler oynuyor, kürek kemiklerim can yakacak bir açıyla geriye doğru bükülüyordu. Sanki içimde hapsolmuş, çırpınan, dışarı çıkmak için tenimi ve altındakileri karan bir şey vardı; sırtımdan püskürüp özgür kalmaya çalışan bir şey. Çılgınlıklarımı da ateşe kattım ve onların üstüne sürdüm.

Yak, dedim. Bırak onların da ruhu yıkanıp ateşle!

Sonunda durduğumda dudaklarımda likit yakıt tadı vardı. İçime çektiğim hava boğazımı sızlatsa da kendimi çok güçlü hatta hafiflemiş hissediyordum. Sanki her şey benim kontrolümdemiş gibi... Oyun tepetaklak dönmüştü ve üstünlük artık bende idi. Bunu, durulup sönen ateşlerin ardında tekrar görünür hâle gelmiş Uzuri'nin gözlerinde de görebiliyordum. Oluşturduğu bir kalkanın arkasına sığınmış, şaşkınlıkla karışık bir korkuyla bana bakıyordu.

Ağır ağır onlara doğru yürüdüm. O bana acımayacaksa ben de onlara merhamet etmeyecektim. Üstünlük elde edendeyse kırıp parçalamaktan çekinmeyecektim. Kol kaslarını gerildi ve açık avucumu ona doğru salladım. Büyünün tanıdık hissini duyumsayamayınca şaşkınlıkla herhangi bir zarar görmemiş hedefime bakakaldım. Uzuri'nin de kolları kalkmıştı. Bakışlarını elime indirip bir daha denedim ama hayır; hiçbir şey olmuyordu. Parmaklarımdan sızan cılız ışık dışında görünürde olan bir şey yoktu.

Uzuri derinlerden gelen bir kahkahayla güldü. Tütsülenmiş elbisesini çekiştirip sindiği yerden çıkarken yüzünde yine o *çoktan galip geldim* ifadesi yeşermişti. "Ne o Erin? Yoksa enerjini son damlasına kadar tükettin mi?" dedi alayla.

İnanamayarak, kollarımı kaldırıp etrafımda salındırdım. O tanıdık sürtünme hissi şimdi yoktu. Hafiflemişim gibi gelmesinin sebebi buydu: Depoladığım enerjiyi tamamen boşaltmıştım ve o yoksa büyü de yok demektir. Tekrar yenilenene kadar savunmasızdım. Daha önce birinin başına böyle bir şey geldiğinden bile emin değilken Tanrı bilir, o ne kadar sürerdi.

Uzuri geri gelen cesaretiyle saldırmaya hazırlandı. "Büyünü bu kadar fütursuz kullanacaksan bir dahakine aklında bulunsun da yedeğini getir," diye göz kırptı.

O anda fark ettim. Neyden korkuyordum ki? Yedeğim zaten vardı. Gözüm bileğimde varlığını bile unuttuğum zincirlere kaydı. İçinde az öncekinden katbekat fazla bir enerji barındırıyordu. Ama bunu sırf bu saçma kavgaya için salıvermeme değer miydi? Zincirlerin orada olmasının bir sebebi vardı: Üstünde yeterli hâkimiyetim olmadığı müddetçe beni gücün kendisinden korumak. Parmaklarım zihnimde yankılanan hayırlara kulak asmadan ilk zincire dolanmıştı bile. Göz ucuyla yeni-

den ayaklanan diğer iki cadiya ve Uzuri'ye bakıyordum. *Beni. Bunu. Yapmak. Zorunda. Bırakmayın.*

Uzuri yeşil enerji demetlerini çehresinden çekerek topladı ve bana göndermek üzere büyükçe bir küreye dönüştürdü. Parmağım, yutkunuşumla zincire biraz daha asıldı. *Lütfen.*

Sesimi biri duymuş olacak ki Uzuri daha hamle yapamadan bir şey oldu. Arenanın büyüğü çemberi ansızın parçalandı. Kırılma sesi eşliğinde biri zorla içeriye dalmıştı ve şimdi bedeniyle bana siper oluyordu.

Onu sıyrıldığı pelerinin çıplak bıraktığı sırtından belki tanıyabilirdim. Ama asıl, sesi kim olduğunu ele vermişti. Öfkesinin keskinleştiği sözlerle uyarısını yaptı. "Uzuri, kes şunu!"

Başımı merakla kenardan uzattım. Onu tanıyor muydu?

"İlan," diyerek gülümsedi Uzuri ve işveyle ikimize yaklaştı. Sözleri her zamanki gibi alaylı ve kışkırtıcıydı. Ama bu seferkine daha özenilmiş gibiydi. "Bu düşük kızla ne gibi bir münasebetin var da kahramanlık oynuyorsun şimdi?"

Kesinlikle tanışıyorlardı. Tam olarak ne gibi bir ilişkileri olduğu İlan'ın verdiği karşılıkla netleşti. "Kahramanlık mı?" Başını salladı.. "Ağabeyinle daha saygılı konuşmalısın *kardeşim*. Yoksa bu hareketlerinden ailemizin de haberi olur."

Midem bulanıyordu. Bu rezil gelişme yerine Uzuri'den yiyeceğim yirmi yumruk daha iyiydi. Nasıl kardeş olurlardı? En başta Uzuri'nin çok koyu bir İspanyol aksanı vardı. "R"leri bir garip söylüyor, bazı heceleri geveleyip yutuyordu. İlan'ın konuşmasında müthiş bir akıcılık vardı. "*En az bizim büyü derslerimiz kadar yoğun edebiyat eğitimi alıyorlar,*" demişti Fiona. Sanırım onu yeterince ciddiye almamıştım.

Uzuri nahoş bir hareket yaptı ve daha çirkin bir söz söyledi. Sonra nispet yapar gibi hanım hanımcık bir kız edasıyla sürdürdü. "Sana olan saygım sonsuzdur *sevgili ağabeyim*. Ancak yanında duran *aşüfteyle* uygunsuz ilişkin için müdahalede bulunmam gerekti. Leydi annemin, ailemizin sıhhati adına aldığım bu önlemi yakışsız bulacağını düşünmüyorum. Baksana şuna; soysuz cadı gözünü kör etmiş. Mantıklı düşünemiyorsun bile."

Yalancı evhamı, pis oyunculuğu bir alkışı hak ediyordu. Anlaşılan açıklaması bu olacaktı. Aramızda bir şey olmasını bırak tanıştığımızı bile tam bilmiyordu. Ama iki arada bir derede gördükleri bile kurnaz aklıyla bu hikâyeyi uydurmasına yetmişti.

Oysa lan hiç şaşırmamış gibi serinkanlılıkla konuştu. "Beni buna, belki *sıcacık* yuvamızda olsak inandırabilirdin Uzuri. Ama burası benim *çöplüğüm*. Seninkinden çok benim sözüm geçer."

"Müdürüne koşup bizi mi ispiyonlayacaksın yoksa? Ay, çok korktum." Göz devirdi. "Hadi git, durma. Yanlış bir şey yapmadık. Bizi cezalandıramazlar."

"Aslına bakarsan haklısın. Ama annemizin katı kuralları vardır, hatırlatırım kardeşim. Bu sıkışık durumumuzda senin şanlı dövüşünün faturası pek sevimsiz olacaktır." Son sözleri söylerken sesindeki alay, Uzuri'ninkiyle boy ölçüşecek türdendi. "Seni tüm isminle çağırışını şimdiden duyar gibiyim: *Uzuri Maria José Azafrán Médula Martínez*." O kadar kelimeyi bir çırpıda söyleyebilmesi, gözünden kaçmış Latin kökenlerini daha net görebilmemi sağladı. Gülümsememe engel olmayınca kendini belli etmiş morluklar yüzümü acıttı.

Uzuri bir an için buz kesti. "Ne faturası?"

"Şu ortalığın hâline baksana. Bilirsin; yıkıntının tamir parası düellonun sahibinden alınır."

Ben de dâhil hepimiz etrafa bakındık. Acaba alevlerim, sandığımdan daha beter bir hasar mı bırakmıştı? Ya da Uzuri'nin yılanları? Ama lan'ın kendinden emin sözleri asılsızdı. Görünürde ciddi bir hasar yoktu.

"Sanırım şarap aklını bulandırmış aptal. Ortada yıkıntı falan yok," dedi Uzuri teyit edercesine.

Lan gerilerken görüş açımı giren yüzüne tehditkâr bir gülümseme yerleştirmişti. Grisi metalik bir parlıtyla ışıldayan gözleriyse bir bıçak kadar sivri bakıyordu. "O kadar emin olma." Ve korkunç bir şaklama sesi eşliğinde sışradı. Ne kadar yükseldiğini görememiştim ama yere geri çakıldığında beraberinde isyankâr bir kasırğa getirmesinden *fazla* olduğunu söyleyebilirdim. Yumruğunu geçirdiği yerden itibaren parçalanarak etrafa saçılan taş zemin ve hava akımı, onun dışında herkesin

devrilmesine yol açtı. Neyse ki elbisenin kabarık eteği popumu -belki de hasar almamış tek yerimi- düşüşün sert eskisinden korumayı başarmıştı.

Aklım da düşüşten çok *ondaydı* zaten. İlan'dan böyle bir hareketi hiç beklemezdim. Bu, daha çok Uzuri'nin yapacağı bir şeydi. Ama anladığım kadarıyla Uzuri'yle çoğu kez benzer durumlarda kalmıştı. Onunla yalnızca kendi yönetimiyle başa çıkabileceğini zor yoldan öğrenmiş olmalıydı.

Kalkmış toz topraktan öksürürken kulağımda Uzuri'nin bu geceki ikinci öfke nöbetinin çığlıkları yankılanıyordu. Üstümü silkeleyip, doğrulmak için kuvvetimi toplarken solgun parmakları önümde uzandı. Yüzündeki o tatlı gülümsemeyle yardımcı olma teklifini nasıl reddedebildim ki? Üstelik tüm bu yaptıklarından sonra. Tamam, belki beni korumak zorunda değildi. Zincirim sayesinde kendi başımın çaresine pek tabii bakabilirdim. Ama beni bu zorlu karardan kurtarıırken aynı zamanda kız kardeşini karşısına almıştı. Yetmemiş, bu işten sıyrılmasına izin vermemişti. Bunu yapmasına gerek yoktu. *Yine de yapmıştı.*

"Teşekkür ederim," diyebildim aklımdan geçen onca düşüncenin içinden çıkamayacağımı anlayınca.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, benim için bir zevkti." Gülümsemesi hâlâ çatık olan kaşlarının rahatlamasına yardımcı oldu.

"Nasıl anladın? Nasıl buldun bizi?" O kadar yüksek sesle bağırması olamazdım. Belki ateşleri görüp gelmişti. Ama söylediklerine göre ikisi de değildi.

"Çok zor olmadı." Göğsüne elini koydu. "Bir şeyler yanlış gidiyordu. Sanki bir deprem gibi..."

Sonra bakışları yoğunlaştı. "*Evim* yıkılıyordu."

21. BÖLÜM TETHYS'İN ATLANTİS'i

Saniyeler sonra kucığına yığılıp kalmasaydım eminim şu anda kendi okulumun revirinde olurdum. Ama endişeli yüzü üstüme kapanan ve bilincim gittiğinde gözümün önünde kalan son görüntünün sahibi İlan, tamamen başka bir odada uyandığımda yine aynı ilgiyle bana bakıyordu. Sanki çok odaklandığında istemsiz yapacağı şekilde kaşlarını çatmış, yüzü yarım bir ifadenin emaresi gibi kasılı kalmıştı. Yoğun ışığa alışmaya çabalayan mahmur gözlerimi sonsuz sayıda kırıştıtırırken, yüzünün, tuttuğu nefesi bırakırcasına yumuşadığını gördüm. Benim için bu kadar endişelenmiş olmasından suçlu bir haz aldım. Sanki içimden *hah, işte tam da beni seven bir erkeğin olması gerektiği gibi* dercesine...

Kendimi düşünmekten çok bunlara kafa yormam tam bir saçmalıklı. Çünkü enkaz hâldeydim. Bedenimin her yanı, göğsüm kalkıp inerken sızım sızım sızlıyor; sanki o darbeler ilk aldığım seferki gibi tenime işliyordu. Ama daha kötüsü içime çektiğim her nefes, boğazımı ve gözümü yaşartacak denli yakıyordu. Dudaklarım ateş gibiydi. Sıcaklığını burnumun ucunda hissedebiliyordum.

"Bizi çok korkuttun," dedi yatırıldığımı anladığım yatağa doğru eğilirken.

"Biz?" Sesim bir fısıltıdan bile daha kısıktı ve bu bile boğazımın inanılmaz bir acıyla kavrulmasına yol açmıştı.

İlan yüzünü odanın diğer ucuna çevirdi. Bakışlarım onunkileri takip ettiğinde karşıdaki küçük oturma grubuna yerleşmiş ve yüzlerinden İlan'inkinden pek farkı olmayan bir endişe okunan arkadaşlarımı buldu. Kıyafetlerinin onları poz veriyor gibi gösterecek sıkı korseleri ya da kabarık etekleri vardı. Bu da komik bir kraliyet ailesi tablosuna benzemelerine yol açmıştı.

Tabii uyandığını fark etmeleriyle üstüme çullanmaları bir olmuştu. "Tanrıça! Erin, bu nasıl oldu?" dedi Fiona ağlamaklı bir sesle.

"Seni benzetecek birisi varsa o ben olmalıydım," diye mırıldanmakla yetindi Serene, sözlerini tonlamaya zahmet etse belki de sızlanma olarak algılanacak bir sikkinlikle.

Pitsy ise gözlerinde acımayla sadece, "Canın yanıyor mu?" demişti.

Asıl hiddetlenmiş olanları ise, "Uzuri bunu ödeyecek. Onun için özene bezene bir voodoo bebeği öreceğim. O yılını avucumun içine alma zamanım geldi de geçiyor," diye çığırın Freya'ydı. Sonra mahcup bir şekilde cesur savaşıma baktı. "Üzgünüm lan."

"Alınmadım, merak etme. Kan bağı olduğu için kuvvetini arttıracaksa saçlarım her daim hizmetindedir Orleans' Witch," diye yanıtladı göz kırparak.

Uzuri ile tanışıyorlarsa lan'ı da tanıyor olması normaldi ya zaten. Tüm bu zaman boyunca her şeyin Freya'nın yanı başında olup bitmesi ve bugüne kadar haberinin olmaması komikti.

Bunun gibi sayısız soru birbirini takip etti ama cevap vermiyordum. Veremiyordum. Bir kelimenin bana mal olacağı acıyı bildiğimden ağzımı açmaya bile cesaret edemiyordum.

"Konuşamıyor. Anlasanız," dedi lan şefkatli bir korumacılıkla.

Bu sırada sonunda doktor bey teşrif edebilmişti. Ya da şifacı mı demeliydim? Ketenden, toprak tonlarında bir kaftan giyinmiş, tek omzuna bronz iğnelerle tutturulmuş beyaz bir kumaş atmıştı. Antik Yunan filozoflarını andırıyordu.

"Hastanızı yormayın lütfen. Kendisine çok ağır iyileştirici iksirler verdim. Bu süreçte zihni de bedeni de yeterince kuvvetli olmayacaktır," dedi diğerlerine, aynı zamanda açılmaları için elleriyle kışkırlarken.

Sonra yanıma yaklaştı ve neresinden başlayacağını bilmeksizin bir süre gri sakallarını sıvazladı, düşündü. Sonunda derin bir nefes aldı ve "Çok tehlikeli bir olay atlattınız Bayan Handerson. Buraya getirildiğinizde sırtınız kırılmıştı," diye başladı keskin bir ciddiyetle. "En ufak bir yanlış harekette felç kalabilirdiniz. Sağlığınızı, ben müdahale etmeden önce sizi buraya sanki değerli bir tarihî esermişsiniz gibi hiç sarsmadan taşıyan bu genç adama borçlusunuz."

lan'a bakıp gülümsedim. Hemen ardından boşluğuma geldiği için konuştum ama dakikasında pişman olmuştum. "Sırtım mı kırılmıştı? Uzuri sırtıma hiç vurmadı ki," derken son kelimelerimi yuttum ve acıdan yüzümü buruşturdum.

"Zaten bunun aldığınız darbeler sonucu olmadığını düşünüyorum. Omurilik kemiğiniz içten dışarı dağılmaya başlamıştı. Kimi parçalar kum gibiydi. Sadece bu da değil. Bedeniniz korkunç bir değişime maruz kalmış olmalı. Cığerlerinizin sıcaklığı birkaç kaburganızı tamamen eritecek kadar yükselmişti. Boğazınız ve ağzınız da üçüncü dereceden yanıklarla kaplıydı. Hâlâ öyle. İyileşmemekte ısrarcılar. Kanınızsa sedyeye yatırıldığınızda neredeyse kaynıyordu." Derin bir iç geçirdi. "Bakin Bayan Handerson; bunlar elimizin altında büyü olmasa sizi öldürebilecek şeylerdi. En başında neden sizi öldürmediği ise ayrı bir muamma. Size sadece şanlınız deyip geçemeyeceğim. Bir bilirkişiye görünmelisiniz. Sizinle alakalı *insani* olmayan şeyler var."

Sırtımda hareket eden, dışarı çıkmak isteyen şeyi hatırladım; ağzımdan püsküren alevleri. Bunun insani olmadığının o an da farkındaydım. Yine de yadırgamamıştım. Sanki içimde en başından beri var olan ve benim görmemekte ısrarcı olduğum, ikincilleştirdiğim ve yabancılaştırdığım bir şey vardı. Ona karanlık demiştim, karanlık bir taraf. Oysa o an tenimde özgürlüğünü ilan ettiğinde onu benden ayrı tutamamıştım. İlk defa karanlığıma kucak açmışım ve ben, hiç olmadığım kadar kudretli hissetmişim.

Uzuri'nin bu yaptığının gerçekten de sonuçları olmamış, üstüne üstlük bizzat kendisi o geceki dönüşümümü tüm okula yaymıştı. Cadılar artık bana ya ucubeymişim ya da vahşi bir *canavar*mışım gibi bakıyorlardı. Ama en çok da benden korkuyorlardı. Korku salmanın kendine has bir cazibesi vardı elbette. Uzuri eminim buna bayılırdı ama ben, korkuyu bildiğimden korkutmayı sevemiyordum.

Bu işin peşini her ne kadar bırakmasam da kurallara göre Uzuri'nin yaptıklarında herhangi bir yanlış yoktu. *Kimin yanlış, değil mi Tetlys?* Zoraki bir görüşme ayarlayıp Müdire'ye gittiğimdeyse yalnızca, "Bir cadı olduğumuzu tekrardan hatırlatmama gerek var mı, Erin?" demişti. Bense periler ve meleklerle ilgili metaforunu bir daha duymamak için yenik bir biçimde başımı sallamıştım.

Freya, bu konuyu ahlaki suç olarak küçük konseylerden birine taşıyabileceğimi söylemişti. Maalesef böyle bir durumda benim gecenin başında Uzuri'yi sabote etmem de masaya yatırılır ve suçlarken suçlu konumuna düşebilirdim. Çünkü Cadı Mahkemeleri'nde azmettiricilik, suç işlemekten daha beterd.

Ancak bu olay benim için sadece bundan ibaret değildi. Benden götördükleri ve yerine koydukları vardı: İnancımı kaybetmiştim. Adaletle olan inancım yerle bir olmuştu. Şimdi yerinde endişe vardı. Sonsuz bir korku...

Hâlâ dolaba sinip dinlediğim konuşmayı hatırlıyordum; Müdire ve bir yabancı arasında geçen. Benden bahsedildiğine adım kadar eminim ve içeriği o korkunç, büyük bir felaketin geliyordu. Onların kurtuluşu olacaktım. Onların seçilmiş olacaktım. Peki, neden üç çömez cadiya karşı bile kendimi savunamıyordum? Ya da şöyle demeliydim: Daha üç çömez cadiya bile eziliyorken Titaniçelerin ve kehanetlerin kol gezdiği bir olaydan nasıl galip çıkacaktım?

Her açıdan yetersizdim. Gücüm vardı ama onu bileğimdeki zincirlerle bağlayacak kadar kontrol etmekten acizdim.

Beceriksiz değildim ama ulaşmam gereken seviyeye beni anında taşıyacak bir yetiye sahip olduğum da söylenemezdi. Ne kadar okusam kafam almıyor, hangi büyüü seçersem seçeyim yeterince kuvvetliyimsim gibi gelmiyordu. Artık derslere odaklanamıyordum. İlan'a odaklanamıyordum. Arkadaşlarımla vakit geçirmiyordum. Tek yaptığım, kendimi kütüphanenin okumamı engelleyecek kadar karanlık olmayan köşelerine kapatıp gece gündüz demeden büyüler öğrenmek, lanetlere çalışmak, tılsım üstüne tılsım işlemektir.

Gitgide zayıflayarak çöküşüm, benim dışımda herkesin dikkatini çekiyordu. Birkaç profesör benimle konuşmayı denemiş ama başa çıkamayınca okulun psikiyatrisine yönlendirmişlerdi. Onlara tek kelime etmiyordum. *Siz anlamazsınız*, diyordum içimden. *Nereden bileceksiniz ki başımdaki kara bulutu, omuzlarıma çöken bu külçe külçe yükü?* Konuşmayışım, anlatmayışım daha da canlarını sıkıyordu. Bir ara beni İsimsizler Tapınağı'na yollamayı ciddi ciddi düşünmüşlerdi: Bir insanın yedi çakrasındaki haritadan başka ismi olmadığını düşünen, pörsümüş zavallı rahibelerin yuvasına.

Buna engel olan şey ise Fiona'nın ailesini araya sokmuş olmasıydı. Benimle ilgilenmekten hiç usanmamıştı. Gerçek beni bir defa görmüş-tü ve onu geri istiyordu. Beni eski hâlime döndürmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu: Yaklaşan Cadılar Bayramı için planlar yapmak, okul dışı gezilerimize aslında aylar sonrasına sakladığı en can alıcı olan-larla devam etmek, bazense sadece yanımda yatıp umutsuz bir hastanın refakatçisi gibi okuyuşumu seyretmek gibi. Artık tek yaptığım buydu çünkü. Okumak; parmaklarım numaralarına ayırdığım büyü hare-ketlerini hafifçe avucumda tekrar ederken dudaklarımla, yarım yama-lak, sessiz sessiz okumak.

Sonbahar turuncu bir kasırğa gibi gelmiş ve geçmiş, bilmiyordum. Dışarı pek çıkmamıştım. Çıktığımda da tek derdim, ortalığı fena da-ğıtacak olan alan büyülerini olmuştum. Bana öyle geçtiği anlatılmıştı. Ne Cadılar Bayramı ne okulumuzun heyecanlı müsabakaları ne de bu mevsim cadılarda olan balo; hiçbirine katılmamıştım. Dönemi bitince lan, onu son kez görmeye isteksiz gitmeme biraz kırılmıştı ama kızma-mıştı. Çok anlayışlıydı; belki de en anlayışlı oydu. Rüya kuruları al-maya üşendiğim geceler saysan sayılmazdı ve her kâbusumda lan yanı başımdaydı. Elleriyle usul usul saçlarımı okşuyor, kulağıma ninni gibi gelen yatıştırıcı şeyler söylüyordu. Varlığı bana ilaç oluyordu. Kalan ne varsa ona tutunmama yardımcı oluyordu. Kış tatili Savaşçılar Birliğine geldiğindeyse o artık yoktu. Daha da kaybolmamak elde değildi.

Karanlık bir girdaba yakalanmıştım. Kaygının en çirkin yüzüyle tanışıyordum. İsteriktim. Şüpheliydim. Huysuzdum ve hep ama hep ürkektim. O güçlü, kendinden emin, en yanlışken bile emin Erin de-ğildim artık.

Yule⁷¹ da geçti, hemen sonrasında da Noel. Şunun şurasında bir iki tane kalmış arkadaşlarım da evlerine gitti. Ben ise anneme Vhart-lox'ta herhangi bir kış tatili olmadığı yalanını söyleyip okulda kaldım. Kendimi daha fazla bilgiye boğdum. Daha çok işkence ettim *yetersiz* olduğum düşüncesiyle.

Sonra bir gün, yataktan hamamında duş alırken ve kim bilir ne düşüncelere dalmışken aklıma bir şarkı geldi. İçimi titreten, kalbime bir ağırlık çöktüren buruk bir melodi... *"Gecenin içinde, kanayan bir*

71 Kış dönümü.

yıldız kayıyor şafağa... " diye başlıyordu. Suyun yere düşerkenki şıptırları, sabunu saçına yediren parmaklarını katıldı zihnimde yankılanan müziğin ritmine ve bir anda gözlerimin önünde şarkının sahibesinin ismi belirdi: Tethys.

Ah, nasıl bir isimdi bu! İç çekiş gibi. Ferah ferah. Tazeleyici. Müziğini canlı duyar gibi oldum. *Tethys*, diye haykırdım içimden bu his için. *Tethys*, dedim bir kez daha! Yine yine...

Bir şeyler oluyordu. Su sanki kıkırdıyor, yaramaz bir çocuk gibi oyalana oyalana dökülüyordu aşağıya. Bedenimde kavisler çiziyor, ağır ağır sarmalıyordu beni. Şarkı iyice güçlenmiş ve netleşmişti. Şimdi sadece zihnimde değil, gerçekten de kulağımdaydı. Su o kadar sıcak olamamasına rağmen tüm banyo buharla dolmuştu. İçimde uzun zamandır hissetmediğim eski bir his kendini belli etti: Heyecan. Kaşınan gibiydi. Bir an önce silkeleyip atmak istediğin türden değil. Varlığı seni keyiflendiren bir kaşıntı.

Bedenimi bir ağ gibi kapayan su, ben daha ne olduğunu anlayamadan beni yükseltmeye başlamıştı. Sanki yüzlerce uçan balona bağlıyımşım gibi ayaklarımı yerden kesti ve beni sürüklemeye başladı. Ellerim düşün muşamba perdesini çekiştirdi. Buhar ve su damlacıklarıyla bezenmiş aynaların önüne doğru süzıldüm. Su ince kanallarla bana sarılmış olsa dahi bu, su altında yüzmek gibiydi. Yer çekiminin kuralları geçici süreliğine askıya alınmıştı sanki.

Aynadaki buğuyu sildiğimde yansımasında kendimi göremedim. Karanlık bir su ve birer pırlanta gibi oradan oraya savrulan hava kabarcıkları vardı yerinde. En son böyle bir durumla karşılaştığımda...

İşte, yine oradaydı. Bu sefer suyun içinde. Saçları rüya gibi dalgalanıyor, bana genzimdeki yanmayı hatırlatacak şekilde ateşe benziyordu. Gözleri davetkardı. Ağzı şarkı için aralanmış ama dudakları kıpırdamıyordu. Bu bile müziğin oradan süzülüp kulağıma dolmasına yetiyordu. Elleriyle bana *gel gel* yaptı. *Su çok güzel, hadi gelsene*. Ne yapacağımı bilemeden elimi aynaya doğru uzattım ama ayna bana engel olmadı. Parmaklarım dalgalanan ve tamamen sıvı gibi hissettiren aynanın içine gömüldü ve ardındaki serin, canlandırıcı suya daldı. Tamamını soktuğum elimi avuçlayan Tethys, beni hızla içeri çekti. Oyun oynamak isteyen bir kız çocuğu gibi kollarına asılarak beni suyun derinlikleri-

ne götürdü. Kahkahaları kulağımda yankılandı. Şimdi tek ve sade bir tonu vardı. Sesinin kimliği suda farklıydı.

Aniden panikledim. Ona güvenip güvenmeyeceğimi asla bilmediğimden değil; suyun derinliğini, şakaklarımda etkisini gösteren basınçtan ve kafamı kaldırıp yukarı baktığımda çok çok uzaklarda görünen yüzeyden aşağı yukarı çıkarınca korktuğumdan. O bir deniz kızı bedenine sahipti. Bense bir insan bedenine. Su beni boğardı, bu derinlik ciğerlerimi patlatırdı.

Tethys anında gözlerimdeki dehşeti algıladı ve selam bile vermeden önce şöyle konuştu. "Korkma çocuğum. Derin derin çek suyu içine. Ne demiştin? *Seni nefesim yaparım, taze ot kokuları olursun bugün de,*" diye şarkısından bir alıntı yaptı.

Hâlâ kaşlarım çatık bir şekilde O'na baktığımı görünce hiçbir şey yokmuş gibi burnumdan nefes almamı işaret etti. Tereddütle suyu içime çektim. Ani bir öksürükle sarsılacaklarını düşündüğümünden kastığım ciğerlerim taze bir hava akımıyla karşılaştı ve gerçekten de ot kokuyordu. Su nasıl oluyorsa burnumun içerisinde köpürüyor ve soluk boruma varmadan içindeki gazları serbest bırakıyordu. Daha önce aldığım hiçbir nefeste olmayan bir arılığı vardı.

Beynim bu fikirle kolay başa çıkamıyor, her nefesi boğulacakmış beklentisiyle alıyordu. Oysa Tethys bir Titançe'ydi. Ortada ilahi varlıklar söz konusuyken nedenini ve nasıldığını sorgulamak manasızdı.

"Hoş geldin," dedi Tethys beni görebilmek için tutup biraz ilerisine itelerken. Çıplaklığım hiç dikkatini çekmiş gibi görünmüyordu. Bense nasıl kapanacağım düşüncesiyle kıvranıp duruyordum. "Kendine neden eziyet ediyorsun güzelim?"

Şu hâlimi değil, son birkaç ayımı kastediyordu. Sorusuna cevap vermedim. "Tekrar görüşeceğiz derken araya bu kadar zaman koyacağını hiç düşünmemiştim."

"Daha önce çağırırsam gelmeyeceğini biliyordum."

Doğru, gelmeyecektim. Şimdi neden geldiğimi de bilmiyordum gerçi.

"Kayıpsın," diye devam etti Tethys. "Geçen seferki gelişinden daha kayıpsın hem de."

"Zaman acımasız."

"Hem de nasıl," diye iç geçirdi.

"Nasıl başa çıkıyorsun?"

"Neyle?" dedi merakla.

"Sana biçilen kadere boyun eğmekle. Nasıl alışıyorsun? Öyle demiştin. *Ben alıştım*, demiştim."

Tethys hoş bir kahkaha attı. Sesinin suyun derinliklerinde dalgalanışını görür gibi oldum. "Yapabileceğin bir şey varken yapamazsan kaybedersin. Ama yokken, hükmen galipsindir."

"Bana kazanmış gibi görünmüyorsun."

"Kaybetmiş gibi görünüyorum muyum?"

Doğru söylüyordu. Onun sabrı da tanrısaldı. Bekleyişi zamandan üstündü. Kaybetmemişti. Sadece beklemişti.

"Ama..." dedim. "Benim yapabileceğim şeyler var."

"Elbette var. Sen dışarıdasın. Dışarıda olduğun kadar da içeride." Tethys'in sözleri zihin bulandırıcıydı. Kimilerini anlamak imkânsızdı.

"Var ama yapamıyorum. Bu kaybedeceğim demek mi oluyor?" diye sızlandım çaresizlikle.

"Hayır. Taktik değiştireceğin anlamına geliyor."

"Nasıl?"

Tethys etrafımda yüzmeye başladı. Suyu olan hâkimiyeti inanılmazdı. Ve Tanrım, gerçekten de ışık yayıyordu. Bu karanlık derinliklerde bedeni tek ışık kaynağıydı ve pırıl pırıldı. Ona bakmak gözümü acıtmıyordu. Aksine ruhuma dokunuyordu. İçimi rahatlatıyordu. Annemin beni kiliseye gitmeye ikna edebildiği bazı pazarlar buna benzer hislerle sarmalanırdım. *Uhrevi*, doğru söz buydu; Tanrı, inanç ve insan arasındaki o spiritüel ilişki... Gerçekti. Tanrılardan esinlenilmişti. O'na bakmak böyleydi. Her an gözyaşlarına boğulup ağlama, dizlerine kıvrılıp yakarma ve tapınma isteği vardı.

O gözlerin beni görmesi, o dudakların bana konuşuyor olması hâlâ akıllalmazdı. "Kendini ateşlere atmışsın güzel çocuk. Daha çok Ateş olmuşsun seni son görüşümden bu yana. Ama ateşte yanarsın. Yanmış-

sın da. Bu yangını söndürmenin zamanı gelmedi mi sence de? Su'yla yıkanma, küllerinden arınma zamanı?"

Teredditle etrafıma baktım. Su sakindi. Her dalgası uysaldı. Her anı tahmin edilebilir... Ateş öyle miydi? Haşındı. Arsızdı. Hiç ama hiç durmazdı. Köpüklerle dolu derin bir nefes çektim içime. "Bu yangın öyle uzun zamandır yanıyor ki içimde, onu durdurması imkânsız. O, beni ben yapan şey. Ondan vazgeçemem."

"Hemen konuşma," dedi Tethys kollarını bana dolarken. "Bırak önce sana göstereyim."

Daha neyi, neden diyemeden suyun içinde yağ gibi kaymaya başladık. Öyle hızlıydık ki su neredeyse keskinleşmiş, çiziyordu tenimi. Kırmızı izler bırakıyordu ardında. *Gecenin içerisindeydik, kanayan bir yıldızdık ve kayıyorduk...*

Bir anda karanlık dağılmaya başladı. Başka ısıtılar katıldı Tethys'in kilerinin yanına. Daha derinde, bu koyun daha da diplerinde alabildiğine uzanan bir şehirdi bu gördüğüm. Mercanlarla kaplanmış kaleler, kuleler, sokakları hiçe sayan yapı kümeleri, meydanlar... Turkuaz kristallerle bezenmiş, gerçek ama bir o kadar da ölü bir şehir manzarası...

Bakması bile acı veriyordu. Yaşam yoktu. Olmadığı o kadar barizdi ki. Sadece bazı balık sürüleri oradan oraya yüzüşüyor, su akıntısının çektiirip kopardığı yosunlar yırtık pırtık olmuş, rengi ve amblemi artık seçilemeyen bayrakların etrafında kıvrılıyordu. Taşların çatlayıp ayrıştığı, bitkilerin ve beşerî olmayan ne varsa hepsinin arsız bir rahatlıkla üstüne yayıldığı bir har oluşmuştu bir tarafında. Sonra upuzun bir duvar başlıyordu. Sanki kristallerden örülmüştü. Işığı bir farklı süzüyor, bir farklı yansıtıyordu. Şehir oradan kopmuş gibi, feci bir deprem değil de pastadan kendine ayırdığın o torpilli dilimi kesip diğerlerinden hafifçe uzaklaştırdığında olacağı gibi, bölünmüş görünüyordu.

Tethys bakmıyordu. O'na gerçekten acı veriyordu bakmak. Ancak elinden geldiğince bana göstermeye çalışıyordu. "Müdire sana hikâyenin aslını anlatmış anlaşılın. Ama hiçbir hikâyeye sözlerde durduğu kadar basit değildir."

"Anlattı. Senin şehrinden, halkından koparılp alındığını anlattı," diye doğruladım.

"Atlantis," dedi sonunu uzatarak bir tıslamaya benzetirken. "Okyanus'a bu ismi istediğimi söylemiştim. Bu isim olsun. Bu isim bizim olmadığımız ne varsa o olsun." Bakışlarını değiştirdi. "Bir Titançe olmak farklıdır çocuk. Öyle farklı ki... Bir annenin çocuğu olur. Benim de çocuğum oldu. Hem de sayısız oldu. Ama benim anneliğim, o çocuklardan çok bu Dünya'ydı. Doğurdum. Kocamın yatağına zevk için değil, doğurmak için girdim ve Dünya'ya yetebilmek için doğurdum. Onu nehirlerle besledim, akarsularla köpürttüm, yağmurlarımla suladım."

Gözlerimin içine baktı. Bir Titançe olarak gözlerimde anlayış aradı. "Bir annenin çocuğunun ellerinden alınması nasıl bir şeydir. Bilir misin Erin?"

Başımı iki yana salladım. Belki annem için nasıldır, bilebilirdim. O gün bulaşıkları yıkarken suya bakışını, sesindeki umutsuzluğu ve ağlamaklı hâlini asla unutamamıştım. Ama başka bir anne için, tahmin bile edemiyordum.

Tethys hüznüyle gülümsedi. "İşte Tanrılar gelip de okyanusların hanımını ve beyini yerinden defedince ben böyle hissettim. Evlatlarım alınmıştı elimden. *Onlara şunlar şunlar bakacak artık*, diyorlardı. Bir şey diyemedim. Herhangi bir karşılık veremedim. Kardeşlerim gözlerimin önünde katledilirken, hükmümüz sona ererken daha ne diyebilirdim ki ben? Uzaktan sevdim ben de... Uzaktan baktım. Ama hep baktım. Ben Dünya'ya senin gözlerine baktığımdan çok daha güzel baktım.

Tüm hayal kırıklığıma, tüm acıma bu ismi biçtim sonra. Atlantis: Yüklenen demektir. Tıpkı tüm cennetin yükünü üstüne alan Atlas gibi, kaybettiklerimin yüküne *abımdır*.

Ben bu şehre çok anlam yükledim çocuğum. Her şeyimi kattım ben ona. Parıl parıl parladı sayemde. Kocamla, bizim sayemizde. Bize portallar verdiler. Okyanusun her köşesine açılan geçitlerle döşediler şehrimizin her bir yanını." Kafasını geri atıp küçümser bir kahkahayı serbest bıraktı. "Zaten bizim olanı elimizden alıp istediğimiz gibi ziyaret edebilelim istediler okyanusları. Ah, ne bonkör şeyler şu Tanrılar!..." "Ama sorun değildi, biliyor musun? Ben alışmıştım. Buna alıştığım gibi ona da alışmıştım. Şehrimin gücü benim haykırışımdı,

gücümü çığlık çığlığa yüzlerine vuruşumdu ve her şeyden önemlisi halkım canımdı. Üvey bir evlat gibi olsa da sahiplendim ben onları. Hükmümün geçmediği Dünya'ya nazaran sevdim insanları. Ancak onları da elimden aldılar Erin. Bir değil, ikinci kez yıktılar kalbimi. İkinci defa yaşattılar bir anneye evlat acısını."

Suya gözyaşları karıştı. İlahi yaşlar da tıpkı bedeni gibi ılık saçıyordu. Daha buruktu böyle. Bende bile sırtımı dönme isteği uyandırmıştı. Tethys devam etti. Puslanan sesine rağmen devam etti. "Ben bakmaktan başkasını bilemedim. Ben hep bir anneydim. Doğurmadan önce de doğurduktan sonra da... Beni hep önce baktıklarını elimden alarak cezalandırdılar. Beni ilk anneliğimden vurdular ve bu sefer bana bakacak hiçbir şey bırakmadılar. Yapayalnız, geçmişin kırık hatıralarıyla buraya terk ettiler. Bir de nispet yapar gibi üstüme şu rezil cadılardan bir ordu diktiler. Benim olanın damarlarında aktığı, kalplerinde attığı, kahkahalarıyla neşe saçtığından bihaber tepeme kuruldular.

Bana nasıl alıştığımı sordun. Nasıl alışmazdım? Bir Titaniçe olmasam bile söyle bana, nasıl alışmazdım?" Hisleri öyle güçlüydü ki. Acısı geçmişe rağmen o kadar taze...

"Sen bunları hak etmemişsin," diyebildim sadece. "Ama hesabın benimle değil."

"Evet, değil."

"Bana neden anlatıyorsun bunları öyleyse?"

"Çünkü sen benim umudumsun," deyiverdi çat diye.

Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. "Bana bel bağladıysan sandığın kadar da Titaniçe değilsin demektir. Baksana bana, acınası hâldeyim."

"Ama ben sana acımiyorum."

O'nu hâlâ ciddiye alamıyordum. Sadece başımı onaylamayarak sallayıp şehrin buruk manzarasına bakmaya devam ediyordum.

"Sende ihtişamlı bir şey var. Tanrılardan gelme bile en az o kadar görkemli. Acınası, olabileceğin son şey."

"Yine de bak bana. Ne görüyorsun?" dedim dalgayla. Hâlime artık üzülmiyordum. Bunu bırakalı çok olmuştu. Şimdi sadece gülüyor-

dum. Kendi kendimi düşürdüğüm şu acınası hâlle sadece alay ediyordum. Kendimi lan'ın düello sonrası hâline o kadar benzetiyordum ki o an...

"Sen derinlerine bak. Asıl sen ne görüyorsun?"

Cevap vermedim. Oraya bakmak bana, O'nun bu yıkık şehre bakmasından daha çok acı veriyordu.

Sürdürdü. "Suyu kabul et Erin. Benim suyum kabul et ve özgür kıl kendini; bizi." Elimi tutup duvara doğru atıldı ve dibine gidene kadar durmadı.

Bu sefer "N'apıyorsun?" diye sızlanmaya fırsat bulabilmişim.

"Hisset sadece," dedi ve elimi kristalize dokusu olan duvara bastırdı. Parmaklarım değdiği yerler içe geçmeye ve açılmaya başladı. Ardında parmaklarım tıpkı bugün aynaya daldırdığımda olduğu gibi, ama daha farklı, yabancı bir sıvıya değdi. Daha fazla buna alışmama izin vermeden elimi geri çekti. "İşte suyu alırsan bu geçitleri tekrar açabilirsin. Sadece beni kurtarmakla kalmazsın. Tüm okyanuslara birlikte hükmedebiliriz. Artık Tanrılar yok. Bunu anlayabiliyorum. Bizim olur çocuk. Bizim olur, anlasana!"

Bir Titançe'nin olgunluğunun yanı sıra çocuksu bir heyecanla anlatıyordu tüm bunları. O'na evet dememi her şeyden çok istiyordu. Belliydi. Fakat kalbimdeki bu çöküntü hissine, O'na ve acısına karşı beslediğim tüm o sempatiye rağmen evet diyemiyordum. Demek gelmiyordu içimden. Güvensizlikten de çıkmıştı durum. Sadece... İstemiyordum.

"Bu Su'yu öylece alabiliyorsam doğduğum gün bahşedilirdi bana. Ama ben Ateş'im. Bunu göremediğini söyleme bana. Hatta cadıyım. İnansan ya da inanmasan da cadıyım ben. Eğer bir şeyi seçebiliyorsak bunu seçiyorum. Cadı olmayı seçiyorum."

"Aptal!" diye haykırdı yüzüme. Hiddetini her yanımda hissettim. Kuyruğu etrafımıza dolanmıştı ve sonu yokmuş gibi uzuyordu sanki. Boyunun bir sınırı olmadığını sudaki maceramız boyunca zaten anlamıştım ancak şimdinin tabiri yoktu. Korkutucuydu. Ucuna iliştirilmiş insan gövdesine ait olmamış gibi uzayıp gidiyordu.

Bir deniz kızı değil, diyordum içimden. O bir ejder: Okyanus ejderinin ta kendisi.

"Aptalsın sen! Bana doğuştan bahsediyorsun." Yüzünü ekşitti. "Senin sahip olabileceklerin sana bahşedilenler değil. Bu dünya senin. Hepsi. Ne istersen osun. Her şey hakkın. Her şey sana..."

"Az önce bana bu Dünya'nın senin olduğunu söyledin," diye sataşma ihtiyacı duydum.

"Dedim. İkimizin de. Bizim gücümüz ondan eski çünkü. O zaman onun neyini istersek o, bizim."

"Ve olabilecek onca şeydense sen bana Su'yu bahşediyorsun," dedim küçümsercesine.

Kollarını açtı. "Su hayattır."

Suyun içinde olmama rağmen çakmak çakmak gözlerle O'na baktım. O andan emin konuştuğum başka bir an yoktu. Her kelimesini üstüne basa basa...

"Ben, ölüm istiyorum."

(...) Attı kendini hırçın dalganın kemirdiği kayadan denize. Başladı yavaşça esirgeyişin etkisi.

Tethys acıyarak tuttu düşeni, yüzermiş gibi yüzeyinde Su'yun.⁷²

Ovidius - Dönüşümler, 782-785

⁷² Ovidius, Dönüşümler, Payel Yayınları, Haziran 1994; s. 278. 782 ff. (Türkçe Çeviri: İsmet Zeki Eyüboğlu, 1994)

22. BÖLÜM ÖLÜLERİN MİRASI

Gerçekten ölüm istediğimden değil elbette, sadece o an zihnimde dönen çarklar önüme bu kelimeyi itmişti: Ölüm. Ne demeye çalıştığımı sonrasında anlayacaktım. Ama önce şu içinde bulunduğum anı atlatmam gerekiyordu.

Tethys'in öfkesi daha da kabardı ve beni kolumdan tutup hışımla ileri savurdu. "Keyfin bilir!"

Suyun karanlık yanına doğru savrulurken anlık bir şaşkınlıkla nefesini içime çektim. Fakat ufak bir sorun vardı. Tethys'in bahsettiği su altında nefes alabilme yeteneği artık yoktu. Soluk boruma dolan su, beni ani bir öksürük krizine soktu. Kasılmalar ve sarsılmalar eşliğinde şehrin görüntüsünden daha da uzaklaştım. Batıyordum ya da yüzeye çıkıyordum, kim bilir. Karanlıkta anlaması güçtü. Bir an için suyun bu tahmin edilemez derinliklerinde ölümün gerçekten de beni alıp götüreceğine inandım. Fakat Tethys buna müsaade etmedi.

Kuyruğu sarmallar çizerek önümden geçti ve hemen sonra hışımla üstüme atılan kendisini gördüm. Yüzü yırtıcı bir hayvanınki gibi bükülmüştü ve bakışlarında nefret vardı. "Pişman olacaksın, çocuk," dedi ve beni fırlattı.

Sadece suyun dışına değil, huzuruna çağırdığı o koydan da tamamen kapı dışarı etti. Kendimi gerisin geri yatakhane hamamında, yerde yuvarlanırken buldum. Beni öyle bir şiddetle itmişti ki parmaklarının kollarımı kavradığı yerler kıpkırmızı kesilmiş, yer yer çizilmişti. Benim derdimse kollarımdan süzülen kızıl kandan çok, Tethys'in bana ciddi ciddi zarar vermiş olmasıydı. Bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim. Oysa şimdi geri dönüp bakınca tüm bu zaman boyunca O'nu durduran hiçbir şey de yoktu. Yine de bu afflamama ya da korkmama engel değildi. Düşün taşan suyunun bir gölete çevirdiği hamam zemi-

ninde yatıyorken üşüdüğümünden değil, korkumdan titremiştim zaten. Son sözleri hâlâ kulağımda yankılanırken kendimde, kalkıp kurulana-
cak gücü bulamamıştım.

Pişman olacaksın, çocuk.

İşin güzel yanı, bu küçük ziyaretin üstümdeki tesiri o meşhur kende getirici tokatlar gibi olmuştu. Titremiştim ve kendime gelmişim. Tethys'in dediği gibi taktik değiştirmenin tam sırasıydı. Üstelik oradan plansız ayrılmış gibi görünsem de bir planım vardı: Ölüm istiyordum. Ölülerin olanı istiyordum.

Kendimle ilgili emin olduğum bir şey varsa o da cadı olarak kalmak istediğimdi. Bir cadı olacaksam da mümkün olan en güçlü şekilde olmalıydım. Bu güç bana ya doğuştan verilmemiş ya da hiçbir zaman *verilebilecek bir şey* olmamıştı. O nedenle söküp alacaktım. Tethys böyle demişti: *Her şey hakkın*. Ben hakkım olanı istiyordum ve bunu elde etmenin türlü yolları vardı.

Fiona bana çoktan bir öneriyle gelmişti ve ben onu reddetmişim. Fakat o farklı bir zamandı, farklı bir Erin'di. Şimdi Tethys'in, ucunun nereye varacağı belirsiz teklifini kabul etmektense ölü olandan çıkmak o kadar da çirkin gelmiyordu. Hem de iyiye ve kötüye; doğruya ve yanlışla olan takıntılı inancım bu denli sarsılmışken, artık gelmiyordu.

Tatilden döndüğünde önünde bambaşka bir Erin bulan Fiona öyle sevinmişti, öyle heyecanlanmıştı ki mozole konusunda çok kesin konuşan arkadaşının ona pat diye, "Yapalım şu işi," demesine hiç takılmadı. Sanki aradan geçen tüm o zaman boyunca hiçbir şey olmamış gibi tekrar gözlerinde o çocuksu ışıltıyla planlar yapmaya koyuldu.

Ritüel için toplanması gereken malzemeleri, günü ve saati yıldızların ve ayın konumuna göre ayarlamak ve biz aine katılacakların gerekli her şeyi biliyor olduğundan emin olmak... Bunlar öyle basit ve şıp diye olacak şeyler değildi. Fakat Fiona azmetmişti ve hepsinin altından tek başına kalkıyor, bana yapılacak bir iş bile bırakmıyordu.

Gerçekleştireceğimiz ritüel zamanında kendi yaptığından farklıydı, daha büyüktü. Bu sefer sadece bir disiplinle yetinmeyecektik. Fiona'nın deyimiyle bende *potansiyel* vardı. O hâlde son raddeye kadar

gidecektik. Bir değil, iki değil; beşi birden olacaktı. Bu da hâliyle hazırlık evresini gitgide uzatıyor, ritüeli daha karmaşık, daha zor bir hâle getiriyordu.

Sonunda ritüel gecesi gelip çatığında kışın neredeyse sonuna gelmiştik. Okullar bölgesini sık sık tesiri altına alan ve örttüğü beyaz çarşafı geri çekmemekte kararlı tipi tek tük yağar olmuş, yerini sulu kara bırakmıştı. Bu nedenle dışarıda daha az kar ama daha nemli bir soğukluk vardı. Ne kadar kalın giyinirsek giyinelim, dışarıda olduğumuz sürece sıcak hissetmemize imkân yoktu. Ritüelde bir bebeğin ilk doğduğu anki kadar giyinik olacağım düşünülürse bu ürkütücü bir detaydı.

Ritüel için her disiplinden bir cadı gerekiyordu. Gorria'yı, zaten sahip olduğum için ben temsil edecektim; Freya Berdea'yı, Serene Beltza'yı, Pitsy Iluna'yı, Fiona'ysa elbette Movea'yı. Bunu kendi çekirdek grubumuz arasında halledebilmemiz büyük bir şanstı. Bir yabancıya güvenmek ve ondan böylesine olasılık dışı bir şey istemek kolay olmazdı, eminim.

Yatma saatinin çok sonrasında simsiyah, kürklü pelerinlerle çiyle kaplanmış otları yararak ilerliyorduk. Gece her zamankinden ıssızdı. Çıt çıkmıyordu. Tarbundle Mozolesi'nin girişine geldiğimizde Freya tedirginlikle yutkundü ve sessizliğe tiz bir dokunuşta bulundu. "İçeride herhangi bir hayaletle karşılaşmayız, değil mi?"

"Rahat ol," dedi Fiona. "Bir kere bedeninin zincirlerini kırdılar mı, emin ol, burası dönmek isteyecekleri son yer."

Sessiz bir iç çekişle içeriye girdik. Toprak ıslak olduğu için hava içeride daha da soğuktu. Yer donmuştu ve kayıyordu. Girişin arkasında Mısır Kraliyet mezarlarında görülecek türde gömülü bir avlu vardı ama zamanla üstünü kapatan toprak çökmüş ve onu daha çok bir kanyona benzetmişti. Tüm soğuğa rağmen hâlâ yeşil ağaçlar ve otlarla kaplanmış bir bahçeydi şimdi. Metal çitlerle çevrelenmiş birkaç lahit, zamanla formunu kaybetmiş ve yosun tutmuştu. Burası eskiydi, eski olduğu kadar da ölü. Her gün yeniden ölmeye devam ediyordu ve bu döngünün sonunu kaybedeli çok olmuştu. Çünkü en başta, zaman ölmüştü.

İleride bir rampa geldi ve aşağıya indik. Beklediğimiz dolunayın ışığı, geçtiğimiz avluda kaldı ve en başından beri gereksiz bir detaymış gibi yerini karanlık aldı. Işık vermekten çok her şeyi grimtirik bir tona

açan beyaz, hayaletvari ateş sunaklarını bulana kadar gözlerimiz karanlığa yeterince alışmıştı. Nişlere yerleştirilmiş tabut boyutundaki lahitleri ve uçlarına iştirilmiş kapsülleri gördük. Her kapsül ölen cadının gücünden alınmış bir parçayla doldurulmuştu ve yanan sunaklardan daha güçlü ışık yayıyordu.

Geçidin sonu derin bir açıklığa açılıyor, sonrasında ilerideki yeni koridora dönüşüyordu. Fiona her katın belli statüde cadılara ayrıldığını, bizim işimizin en güçlüleri, en kadimleriyle; yani en dipteki katmanla olduğunu söylemişti. Ve aşağıya olan yol uzundu. Şimdiden nefesimiz dudaklarımızdan dökülür dökülmez beyaz bir buhar bulutuna dönüşüyordu.

Sonunda en dibe geldiğimizde yer çekiminin, asansörün dururken yaptığı gibi bizi anlık olarak daha güçlü çektiğini hissettim. Sanki geldiğimizi haber veriyordu. Gerek yoktu. Belliydi. Buradaki mezarlar bir ayrıydı. Piramit şeklinde uzayıp cadıların üçgenine dönüşüyordu. Kimileri ters dönüp zemininde başka bir piramit daha taşıyordu. Bir mezarlıktan çok kocaman bir meydan gibiydi. Bu en çok buraya tek başına gelme yürekliliğini göstermiş ve çoktan ortadaki pentagramı çizmiş Fiona'nın işine gelmişti. Ritüeli tam ortada yapacaktık çünkü.

Fiona derhâl direktif vermeye koyuldu. Biz kollarımızdaki sepetleri yerlerine koyup, malzemeleri çıkarırken kendisi kütüphanede saatlerce yaptığı araştırma sonucu en güçlülerin en güçlüsü olduğuna inandığı cadıların mezarlarını bulmaya ve bana katacağımız güçlerini tutan kapsülleri toplamaya gitti. Soğuktan katılaşmış kaslarımıza rağmen çok hızlı çalışıyorduk. Sanki bir an önce bitmesini ve bu izbe çukurdan hemen çıkabilmeyi diliyorduk hepimiz; yani Serene dışında hepimiz.

Başına dikilip düşünceli düşünceli baktığı lahitle arasına giren Freya onu iteledi. "Azıcık ilgi göster Serene. Bir işin ucundan tut."

Serene omuz silkti. "Bana ölümler ve kan olacağı söylendiği için buradayım ve henüz kan man göremedim."

"Tanrıçam, beni şu ölümlerden daha çok korkutuyorsun."

Serene omuz silkti. "Mantıklı olanı da bu değil mi zaten?"

Freya irkilerek bize doğru kaçtı ve gece boyunca Serene'ye daha tek kelime etmedi.

Hepimiz yerlerimizi aldık ve altarı açtık.

İluna için yasemin yağı sürünölüp yağmur suyuyla dolu bir kupa, bir el aynası ve akuamarin, pentagrama konuldu. Mavi mum yandı. O yana yağmur çiselemeye başladı.

Gorria, tarçının keskin kokusuydu. Baharat kesesi, yanan çıra ve yakut bırakılmasıyla kırmızı mum ve pentagramın o köşesi alev aldı.

Freya parmaklarını bergamot esansına buladı. Bir kâse tuz, biraz bozuk para ve hematit iteledi altarın içine. Yeşil mumun sarı ışığı önünde yeşeren yonca öbeklerine vurdu. Berda böyleydi işte: Canlı.

Beltza için okalıptus en uygunuydu; önüne tüy, kuru kafa ve du-manlı kuvars. Siyah mum, alevini karşısında dönmeye başlayan rüzgâ-ra rağmen korudu.

Movea merkezdi, pentagramdaysa en tepede. Lavantaya bürün-müştü. Ona bir tütsü, terazi ve ametist gerekliydi. Mor mumun ya-nışıyla diğer mum alevleri de güçlendi ve pentagramı oluşturan toz, beyaz bir ışıkla dolmaya başladı. Her kesişim yerinde buluşan ışıklar kenetlenme tarzı bir ses çıkarıyordu ve bu kenetlenişin sadece altarda değil, kurduğumuz çemberin her üyesi arasında gerçekleştiğini tüm si-nir uçlarımda hissedebiliyordum.

Sonrası öcüler, başka deyişle elçileri çağırma zamanıydı. Kapsüllere istiflenmiş enerjiler serbest bırakılırken onları yönleriyle çağırdık.

"Batının Elçisi, seni altarıma buyur ediyorum," diye başladı Pitsy. "Güneyin Elçisi, seni altarıma buyur ediyorum," dedim aynı şekilde. Serene yine bir ayrıcalık yapmayıp yarım ağızla konuştu. "Doğunun Elçisi, seni altarıma buyur ediyorum.", "Kuzeyin Elçisi, seni altarıma buyur ediyorum," dedi Freya müzikal bir tonda ve Fiona "Merkezin Elçisi, seni altarıma buyur ediyorum," diyerek sonuncu çağrıda bu-lundu.

Depolanan enerjiler cam fanusta durduğu gibi değildi. Serbest bı-rakıldıkları anda açılmış, kabarmış, katlanarak büyümüşlerdi. Pentag-ramın her köşesi farklı bir güç disipliniyle dolup taşma raddesine geldi. Fakat onlar çoktan kendi aralarında sınırlarını belirlemiş, birbirine ka-rışmaksızın usulca dalgalanıyorlardı. Bu göz alıcı enerji hüzmelerinin aralarında bir perdeyi sıyrırır gibi bir bir öcüler belirdi. Birbirlerinden

hem çok farklı hem de bir o kadar ayırt edilemezlerdi. O gün ormanda gördüğüm gibi havada süzülüyor; ceninden kırma, gözleri olmayan yüzleriyle benden yana bakıyorlardı. İçimde korkuyla karışık bir heyecan çalkalayan bir bakıştı bu.

Dudakları usulca aralandı ve sesleri birleşip zihinlerimizde yankılandı. *"Bizi ne diye çağırdınız dünya çocukları?"* Mideyi bulandırdığı kadar aklı da bulandırıyor bu his. Sanki hiç duymamamız gereken, bir insanoğluna uygun üretilmemiş kelimelerdi bunlar. Bünyemize tersi.

"Unutulmuş olana merhamet etmeniz için, hazretleri," diye yanıtladı Fiona korkusuzca, bir o kadar da temkinli. Bu aşamada hepimize susmamızı tembih etmişti. Anlattığına göre çok inatçıları ve tek bir yanlış söz, onları kararlarından caydırabilirdi.

Bu yetersiz tanımlama, benden bahsedildiğini anlamalarına yetmişti. Çoktan biliyor da olabilirlerdi. *"Ona bağışlayacak merhametimiz yok bizim. O lanetli."*

"Nasıl olur? Ona ilahi varlıklar tarafından dokunuldu. O kutsandı."

"Hiçbir şey bildiğin yok Hekate'nin Kızı. Zamanımızı harcama."

"Bilgisizliğimi bağışlayın hazretleri. Ancak bu bizim için çok önemli. Lütfen gitmeden ayını tamamlama inceliğini gösterin. Her şey elinizin altında, her şey çoktan hazır," diye yalvardı Fiona.

"Biz Gök kubbenin evlatlarına hizmet ederiz. Onun gibilere değil," dediler küçümseyle.

Fiona, aklının karıştığını belli eden bir suskunlukla onlara baktı. Ağzı bir açılıyor, kafasından kelimeleri bir araya getiriyor ama her seferinde mantıklı gelmediğine karar veriyormuşçasına tek söz söylemeden geri kapanıyordu.

Onun gibilere değil...

Gidecekleri korkusu, bu küçümser ve manasını çıkarması güç laflarını söyleyip ritüeli burada kesecekleri düşüncesi, tüm bedenime panik dalgaları yaymaya başlamıştı. Nefes alıp verişim hızlanıyor, nabzım kulaklarımda atıyordu. Panik zehirli bir maddeydi. Bedeni uca sürüklerdi ve seni oradan aşağı bırakmasına bile gerek kalmazdı. Uç bir şeyi tetiklerdi. Öyle de yaptı: Tetikledi. Bir kapı açtı ve içeri yabancı biri girdi. Yabancı olduğu kadar da tanıdıktı: Bu karanlıktı, karanlık bir Erin'di.

Daha ben ne olduğunu anlamadan dudaklarımın arasından bir tıslama yükseldi; bir yılan gibi, iç gıcıklayan ve rüyler ürpertici bir tehdit etkisi bırakan. Sonrasında derinlerden gelen bir sesle konuşmaya başladım. Tükürürcesine. Hayır, *ırrırcasına*. "Siz, Gök'ü de Çukur'u da hayal edemeyecek yersizler! Cisimsizler! Siz ne hadle geldiğim yeri sorgularsınız? Sözüm sizin için emirdir; lanetim ölüm. Dedığımı yapacaksınız. Hakkım olanı vereceksiniz. Vereceksiniz çünkü siz zaten bir *hişsiniz* ve bir hiçe karar hakkı düşmez!"

Kendimi rüyalarımın hapsolmuş gibi hissediyordum. Oysa uyuyordum. Ama kontrolü sadece bu küçük anlığına da olsa ona vermiş olmak beni tedirgin ediyordu. *Gerçek dünya benim, senin sözün yalnızca sanrılar ve bitmek bilmeyen kâbuslarda geçer*, diyordum kendi kendime. *Defol buradan!* Az önce bunun aksi su götürmez bir şekilde kanıtlanmış olsa da kontrolün bende olduğunu hatırlatıyordum ona.

Hangisi daha korkunçtu, bilmiyorum. İçimde verdiğim bu savaş mı yoksa kafalarını ayrı yanlara eğmiş öcülerin biçimsiz suratları mı? Gücenmişler miydi? Kızışmışlar mıydı? Korku muydu yoksa bu? Hiçbiriydi. Alaydı.

Kızıl köşedeki elçi, meydan okuyan bir jestle başını eğdi ve elini bana uzattı. İtaat ederken aslında etmediğini hissettirdi. Ama o an bunları fark edecek bir kafada değildim. Sonraları, çok sonraları hatırlayacaktım her bir yanı göz bebeğinin keskinliğine sahip ilahi bedenlerindeki o habis ısıltıyı. O an içimdeki savaşla meşguldüm hâlâ. Kontrolün bende olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Evet, üstümdeki kürklü cübbeyi sıyrıp beni çınlıçplak bırakan eller benimdi. Altara yürüyen ayaklar da öyle. Tenimi sarmalayan buz gibi serinliği hisseden de bendim ve titrememesi için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. Emindim. Bu bendim. Sadece ben.

Ancak benlik, kolayca etkilenebilen bir olguydu. Şimdi beni çoğunlukla yanlış kararlar almaya iten o öz güven ve kör edici ego, geri geliyordu ağır ağır. O ölçilere hadlerini bildirmiş miydim ben? Bu bile güçtü ve sarhoş ediyordu.

Derin bir nefes alıp öcünün soğuk ve kaygan elini tuttum ve beni karmızı demetlerle kaynayan üçgenden geçirip yıldızın merkezine götürmesine, dudaklarımda tatminkâr bir tebessümle izin verdim. Oysa

gardımı henüz indirmemeliydim. Şimdiki mücadele daha önemliydi. Yazık... Tethys'in sık sık ismim yerine kullandığı *çocuk* oluyordum işte. Bir çocuğun kibriyle gözümü karartmış, bir çocuğun açlığıyla saldırıyordum önümdekine. *Her şey hakkım*, diyordum gerisini düşünmeden. *Her şey bana...*

Yıldızın kenarlarının içinde oluşturduğu küçük beşgene geçerken kızıl demetler sınırı dağıttı ve benimle beraber içeri aktı. Ancak merkezde daha farklı bir titreşim vardı. Öylesine güçlü, öylesine somuttu ki tenimde dahi hissedebiliyordum. Sanki kurduğumuz enerji ağı üçüncü bir boyuta erişmişti. Yürürken ayak bileklerimi okşayan elektrik akımı, şimdi her yanımdaydı ve içine karışan Gorria enerjisini daha da coşturan bir mekaniği vardı. Bedenim bu amansız akımın içinde ağırlığını kaybetti ve ayaklarımı yerden koparıncasına yükseldim. Elim hâlâ sıkı sıkı elçinin parmaklarını tutarken dengemi buldum ve artık havada süzülüyordum. Yüzmeyi ilk öğrendiğim zamanlarda antrenörün bana suda sırtüstü yatmayı öğrettiği anı hatırlatmıştı bu bana. Güven verici değildi ama alışılıyordu.

Ardından içinde bulunduğum beşgen anne rahmiymiş gibi beni sarıp sarmalamaya, uyguladığı baskılarla bedenimi büzüp küçültmeye başladı ve cenin pozisyonuna gelip beni neredeyse nefessiz bırakıncaya dek durmadı.

Aynı şekilde yükselmiş elçiler bana dönmüş, şimdi doğrudan benimle konuşuyorlardı. *"Güç sende zaten var. Onu kendin kazıyıp çıkarırsan fayda etmez."*

Bu gayeyle kendimi hırpaladığım son birkaç karanlık ayı düşündüm. O kadar çalışmaya rağmen bir arpa boyu yol alamamıştım. Alamayacaktım da. Olmuyordu işte. Öyle olmuyordu. *"Zaman yok,"* dedim sertçe.

Başarıyla onayladılar ama acıma dolu bir onaydı bu. Az önceki sözlerindeki kadar daha beter bir küçümsemeye bezenmişti. *"Artık yok,"* dediler yapacaklarını yapmadan hemen önce. Öne eğildiler ve bedenime doğru bir öpücük savurdular. Büyü Öpücük'tü bu ve aslında sadece bir delikti. İçeri büyü üfleyen bir delikti ve bir damgaydı aynı zamanda. O deliği her daim üstünde taşıyacağına dair bir yemin gibiydi.

Yıldızın içindeki kenarlardan başlayarak tüm pentagram silinmeye;

oyun hamurlarından yaptığın bir şaheseri nasıl derttop ederek, çizgilerini kendi kütlesinde eritip renklerini birbirine nasıl yedirtiyorsan işte her şey öyle içe içe geçmeye başladı. İçimde bir boşluk hissediyordum artık. Sanki ben başlı başına bir delikmişim gibi bomboş hissediyordum. Ortada bir boşluk varsa onu dolduracak bir şey de var demekti. Öpücük'ün tenime kazındığı yerlerde hafif bir sızı baş gösterirken her ayrı enerji disiplininin bana hafifçe çekildiğini, sonra aç sülükler gibi birden tenime abandıklarını görebildim gözlerimi hemen yummadan önce. Birden karnım kasılmaya, başım feci bir şekilde dönmeye başlamıştı. Ensemde şaklayıp bir o yana bir bu yana uçuşan saçlarım, bedenimin de döndüğüne hatta bu güç kasırgasının içerisinde savrulduğuna işaretti.

Sonra bir anda bitiverdi. Sanki spagetti yerken uzunca bir makarnayı ağzına doldurup o iç gıcıklayan, savruk sonla karşılaştığında olduğu gibiydi. Kirli, rahatsız edici. Bedenim, içinde çalkalandığı güç demetleri olmayınca yere devrilip birkaç tur yuvarlandı. Ertesi gün moraraçağını bildiğim omzumu ovuştururken doğruldum ve henüz açmaya hazır olmasam da gözlerimi açtım.

Pentagramın içi savaş alanı gibiydi. Dışarıya simsiyah bir perdenin ardında kalmıştı. Ne ben dışarıyı görebiliyordum ne onlar içeriği görüyorlardı. Artık etrafta uçuşan başıboş enerji demetleri yoktu. Hepsi bana bağlıydı. Nefes kesici bir renk cümbüşü oluşturarak üstümde tütüyorlardı. O kadar garip bir histi ki bu. O zorlu çalkantı süresince kaybettığım enerjim, hızla geri geliyordu. Şimdi hissizleşmiş ve durgunlaşmış olan enerjim narkoz etkisinden çıkar gibi canlanıyor, hareketleniyordu. Artık onun bir uzantım olduğunu hissedebiliyordum. Bana tahmin edilemez yönlerden bağlı ikinci bir organ gibi.

Elçilerin gittiğini söylemek için kafamı kaldırıp bakmam gereksizdi. Yokluklarını bir sessizlik gibi duyumsayabiliyordum. Yalnızlıkla sessizlik pek çok yönden birbirine benzerdi zaten. O nedenle arkamda bir kıpırtı hissedince dehşetle o yöne dönmeme engel olamadım. Gitmişlerdi gitmesine ama biri hâlâ oradaydı. Yüzünde, bebeğin manasız hareketlerinden anlam çıkarmaya çalışan bir büyüğün ilgisiyle beni inceliyordu. Tek gelişmiş organı olan dudaklarını aşağı bükmüşü zavallı dercesine. Bu duruş beni rahatsız etti ama sözleri daha çok edecekti. *"Etin istediği, eti çürütür."* Gitmeden önce böyle dedi ve beni yeni güçlerimle yalnız bırakıp kayboldu.

Sonra her şey tepetaklak oldu. Sükûnet diye bir şey yoktu artık. Kalanını dalgalaran kumaş katmanları arasında öcü alıp götürmüştü sanki. Perde kalktı. Gücüm harlandı. Etrafımda çıt çıt sesler çıkarmaya başlarken ayrı renklerin birbiriyle çatışmaya başladığını gösteren bir karmaşa vuku buldu. Sonra çatışma kavgaya dönüştü, karmaşa fırtınaya. Başım şimdi sadece dönmüyordu, çatlıyordu. Tüm sinirlerim şaha kalkmıştı ve ızdırapla içe bastırılıyordu. Bense tüm bunların arasında tıpkı en başta olduğu gibi bir cenine dönüşmüştüm. Kafamı ellerimin arasına alıp küçülmeye hatta ve hatta yok olmaya çalışıyordum.

Acıdan kopup yanağıma süzülen bir gözyaşı ve kulağımdaki çınlamalar arasında Sisaundra Créatrice du Feu'nün didaktik sesini duyar gibiydim.

"Her gücün bir bedeli vardır."

23. BÖLÜM

ÖLÜMSÜZLÜĞÜ KEŞFEDEN (VE KAYBEDEN) ADAM

“**E**rin? Erin, tatlım iyi misin?” Fiona’nın sesi miladını çoktan doldurmuş bir plak gibi cızırtılı ve uzaktan geliyordu kulağıma. “Erin, cevap ver. Erin!”

Hayır, iyi değildim. Ama bunu söylemek yerine boğuk bir inilti çıktı yalnızca. Ağzımı açarsam kusacaktım. Kim bilir, belki çoktan çıkarmıştım içimi dışıma.

Her şey paramparça oluyor gibiydi. Şimdi sadece onları bir arada tutuyor, dağılmasını önlemeye çalışıyordum. Ama zordu. Zihnim anlık olarak kapanıyorken her şey kararıyor ve bana çok geçmemiş gibi hissettiren bir seyrirde bölük pörçük geri geliyorken... Zordu.

Gözlerimi açıyorum. Taş zemini ve üstündeki kristalize don tabakasını görüyorum bir an. Sonra ayaklar. Bana doğru koşturuyorlar. Gözlerimi kapatıyorum. Üstüme sıcacık kürklü bir cübbe örtülüyor.

Gözlerimi açıyorum. Tepemde bir konuşma sürüyor. Sanki sarhoş olduğumda, yarı baygın yatariken başımda durmuş benimle ne yapacaklarını düşünen mızmsız ve umursamaz amigo arkadaşlarımı dinler gibiyim. Normalde duysam kırıncı gelecek tiksinti dolu sözlerini sineye çekiyor ve bu anın bir an önce sona ermesini bekliyorum.

“Hiç iyi görünmüyor,” diyor Pitry.

“Hayır, görünmüyor.” Fiona hüznüyle onaylıyor. “Elçilerin dediklerini duydunuz mu? Onları daha önce hiç böyle görmemiştim.”

“‘Lanetli,’ dediler,” diyor Serene. “Bana asıl şimdi lanetlenmiş göründü.”

"Ya Erin'in söyledikleri?" Freya'nın sesi çok cılız ve korkulu. "İçinden korkunç bir şey çıkıyordu." Sonrasında da o ve Fiona arasında dönüyor zaten konuşma.

"O arsız sözlerinden sonra nasıl çekip gitmediler, ben hâlâ inanamıyorum."

"Öfkelenip ona kötü bir şey yapmış olmasınlar sakın?"

"Hayır, bu onların yapabileceği bir şey değil. Elçiye zeval olmadığı gibi karar hakları da yoktur. İstenileni verirler ya da vermezler. Bu kadar."

Freya göğüs geçiriyor. "O hâlde sadece vermeleri bile yetmiş olacak. Zavallı Erin."

Fiona kulağıma bir Levitasyon⁷³ büyüü okuyor. Kucaklanıp götürülüyorum. Gözlerimi kapattığımı hatırlamıyorum.

Gözlerimi açıyorum. Şimdi sıcak bir yerdeyim. Üstümde pijamalar, yumuşak bir yataktayım. Fiona yanı başımda. Başımı elleri arasına alıyor ve sakinleştirici bir şeyler söylüyor. Dudağıma kıvamlı bir sıvı kaydırırken sayıkladığını fark ediyorum. Bir süredir aynı şeyi sayıkladığını da anımsar gibiyim. "Böyle olmaması gerekiyordu," diyor. "Böyle olmaması gerekiyordu..." Gözlerimi geri kapatıyorum.

Bir kâbuslar dizisinden uyanıyorum. Aynı odadayım. Terden sırtlık olmuştum. Fiona hâlâ önümde, çektiği koltuğa çökmüş uyukluyor. Onu uyandırmak istemiyorum. Gözlerini açmasına katlanabileceğimi düşünmüyorum. Aynı şeyi duymak istemiyorum. Bir daha, böyle olmaması gerekiyordu, demesin. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Bir süre sonra yine kayıp düşünüyorum zihin labirentinde.

İşte böyle böyle sabahı zor etmiştik. Gün doğdu bir şekilde. Ama yeni başlangıçlara adanmış her şey daha iyi, daha berrak olacak teorisi çürütülmüştü. Kendimi berbat hissediyordum. Dün geceden katlarca kötüydüm. Artık bilincimi açık tutmakta zorlanmıyordum belki, fakat bedenimin her yanı dökülürken kapalı olmasını tercih ederdim. Öyle bir kurgınlıktı ki bu üstemdeki, vücudumdaki her kas demeti dışarıdaki soğukla buz kristallerine dönüşmüş, sonra da çatır çatır kırılmıştı sanki tenimin altında. Hareket etmek, ufacık bir kıpırtıya kalkışmak bile feci ağrılar saplıyordu her yanıma ve hâlsizlik tüm metanetime elimden alıyor, yerine yıldırıcı bir umutsuzluk bırakıyordu. Her şey daha karanlık bir hâl alıyordu böyle.

⁷³ Havaya kaldırma. (Türkçeleştirilmiş İngilizce sözcük.)

Yanıyordum. Bu sefer o hayali ateşle değil, gerçekten ateşim çıkmış gibi yanıyordum. Tüm bu kırgınlıkları bir araya getirince anlamsız gelmiyordu hani. Havale geçirircesine ateşim vardı. Evet, evet, bu yüzden bu kadar berbat hissediyordum ben. Buzhane gibi mozoleda soyunmuş ve şimdi köpekler gibi hasta olmuştum. Beynim hızla kendini korumaya alırken tüm o olumsuz düşünceler üstüne bir kılıf geçiriyor, umut için cıvı bir ışık çakıyordu ileride.

Fiona hızla içeri girdi. Gitmiş olduğunu anlamamıştım bile. Hâlâ yanımda uyuduğunu düşünüyordum. "E, Freya! Uyanmış ya Erin. Sana beni çağır demedim mi uyanır uyanmaz?"

Koltukta asıl oturanın Freya olduğunu fark etmiş oldum böylelikle. "Erin, uyandıysan bir kıpırdasana. Ölü gibi yatıyorsun!" dedi bana dönüp sitemle. Sonra söylediklerinin ne yöne gidebileceğini anlayıp utançla ekledi. "Yani, Tanrıça korusun da... Çok telaşlandık senin için."

"Yeni uyandım," diyebildim kısık bir sesle. Boğazım ağrıyordu tuhaf bir şekilde. Soğuk algınlığı olsa orada bir taş varmış gibi yutkunamazdım bile. Biliyordum çünkü sık sık hasta olanlardandım.

Fiona hızla yanıma yaklaşıp elini alnıma bastırdı. "Tanrıçam! Sen hâlâ yanıyorsun." Sessiz bir küfür savurdu.

"Fiona. Neler oluyor?" dedim çaresizce. Yüzüne; o cevaptan mahrum gözlere bakmak, aynı sözleri tekrar taşıdı kulağıma. *Böyle olmaması gerekiyordu.*

"Bilmiyorum Erin. Bir şeyler ters gitti. Çok ters."

"Hayır. Her şey yolunda. Güçlerim bana bağlanmıştı. Ben sadece hasta oldum. O kadar." Ondan çok kendimi inandırmaya çalışıyordum. "Ritüelin soyunma kısmı tam bir zırvalık! Aşağısı çok soğuktu. Ölüler için yapılmasına şaşmamalı. Turp gibi olanı bile yatağa düşürür orası."

Fiona başını iki yana salladı. "Ben onu çoktan düşündüm Erin. Sana verdiğim şifa iksirleri, en ölümcül hastalıkları bile geçirecek nitelikteydi. Bu başka."

"O zaman revire gidelim. Belki Bayan Çınar daha çok işimize yarayacak bir şeyler verebilir."

"Okulun reviri olmaz. Bunu, dün olanları açıklayamayız. Sadece ben ve sen olsak umursamazdım bile. Ama arkadaşlarını da bu işe karıştırdık Erin. Onların başını yakamayız."

Freya'nın anında beti benzi attı. Ama söz konusu sağlık olunca elinden geldiğince ılımlı davranmaya çalışıyordu. "Ne olacak canım? En fazla bir ceza verirler. Aileme açıklayabilirim. Sorun olmaz. Şu an Erin'in sıhhati daha önemli."

"Yalnız, bunun cezası okuldan atılmak olabilir," dedi Fiona çekingenlikle parmaklarıyla oynarken.

Freya'nın sesi aniden dehşetle doldu. "NE? Tanrıça! Bize böyle bir şeyden söz etmemiştin."

"İşlerin bu raddeye geleceğini hiç düşünmedim ki? Neyse, bu işe sizi karıştırmayacağız zaten. Benim daha iyi bir planım var."

"Lütfen olsun," dedim minnetle.

"Ancak hemen harekete geçmemiz gerek. Çok vaktimiz yok," dedi Fiona ve üstüme giydirecek sıkı bir şeyler aramaya başladı.

Giymek tam bir işkenceydi ve birilerinin önünde çıplak kalmayı yavaştan huy hâline getirdiğim için beni giydiren iki arkadaşımın hiç utanmamıştı. Her hareketiyle inleyen yaşlı teyzeler gibi ufak bir hareketle bile iki büklüm oluyor, bulabildiğim ilk yere uzanıp baş dönmeyi bekliyordum.

Fiona, süpürgesine koordinat girmenin daha mistik bir versiyonunu uygularken gözlerim aynadaki yansıma takıldı. Çökmüştüm. Artık bunu, geçirdiğim depresyon sürecindeki gibi inkâr edecek bir hâlde değildim. Rengim griydi, gözlerimin altı derin ve kirlili halkalarla çevrelenmiş ve tenim lekelerle dolmuştu. O gün bizi gören, mozoleden çıkan birisi varsa da eminim bir ritüel gerçekleştirdiğimizi değil, bir ceset çalığımızı düşünürdü; beni.

Ardından gözlerim aynadaki yansımanın ötesini gördü. Sadece beni değil, kozmik ışınları yansıtan o özel katmanını. Bu Freya'nın aynasıydı ve odadaki en sevdiği objesi olmasının bir sebebi vardı. Sadece kendi görüntünü değil, gizli güç demetlerini de açığa vurarak yansıtıyordu. Freya her sabah aynadan kendine bakarak saçına yeterince zaman ayırmamış gibi bir de aurasına çekidüzen verirdi. Sonra da yargılayan ba-

kışlarıma karşılık, "Olasılıklara açık olmak lazım Erin. Belki hayatımın aşkı, astral seyahat yaparken vurulacak bana. Belki de kozmik âlemden biri denk gelecek," derdi. Ama şimdi...

Çığlık attım. Öylesine korku haykırılarından değil, çaresiz bir çığlık; hazırlıksız, acı dolu ve bir o kadar da hırçın. Son birkaç saattir sesime çöken pusu kalkmış, hiç olmadığı kadar berrak duyulmuştu o an. Tüm nefesimi çığlığımınla kusup geriye yenisini çekemeyecek kadar takatsiz öne yığıldım. Fiona derhâl bana atıldı ancak o sırada onun göremediği şeyi gören Freya dehşetle ağzını kapadı. "Ne oldu?" diyordu Fiona omuzlarımı tutup sarsarak. "Tanrıçam, daha başka ne oldu?" Sonra o da gördü ve sesi sünen bir balon gibi kesildi.

Gücüm sınırsızdı. Beni daha ilk karşıladığından beri güre ve aşırıydı. Onun sınırlarını biz tanımlamış, koluma zincirden bir kelepçe takmıştık. Tüm bunlara rağmen hâlâ harlı, hâlâ sonsuz gibi akan gücüm fazlaydı; hatta fazlayı geçkindi. Oysa şimdi, aynada beş renge bezenmiş parıltıları seçmek neredeyse imkânsızdı. Yoktu. Kaybolmuştu. Sanki hiç çok olmamış ve bir daha da asla olamayacakmış gibi azdı. Sönmek üzere olan bir şömine ateşi gibi omuzlarımın üstünde titrek ve ürkek, dalgalanıyordu.

Biz ne yaptık? Ne haltlar yedik de başımıza bu geldi?

Gücüm -her anlamda- ve dermanım gitmişti. Şimdi ciddi ciddi bir şeylerin geri dönüşü olmaz bir yola girdiğine dair şüpheler beslemeye başlamıştım. Bu beni öylesine afallatmıştı ki... İçten içe hep bunun geçici bir faz olduğunu, ritüelin bir şekilde eksik kaldığını ve bir telafi seremonisiyle her şeyin yerli yerine oturabileceğini düşünmüştüm. Daha doğrusu tüm kalbimle böyle olacağına inanmıştım. Gerçek şimdi bir tokat gibi yüzüme çarparken korku saklandığı yerden ukala bir gülümsemeyle çıkmış, benimle dalga geçiyordu.

"Fiona, Fiona, Fiona..." dedim kesik çığlıklar eşliğinde. "Fionaaa..."

Fiona kısık sesle bir dua okumaya başlamış, beni kendine çekip sıkıca sarılmıştı. O da ağlıyordu. Hatta benden çok ağlıyordu. Sonunda, "Benim yüzümden," dediğinde Fiona'nın sesini hiç böylesine hüzünlü duymadığımı fark ettim. Joshua'ya ağladığı tüm o zamanlar bile bu denli kederli değildi. "Buna ben sebep oldum Erin. Sana bunu ben yaptım."

"Bunu ben istedim. Kendini suçlama," dedim kısık sesle. Ama sesimin o kadar da inandırıcı çıkmadığını biliyordum. İçten içe benim de onu suçladığımı bildiğim gibi. Gwen'in Cadı Köprüsü'nden yola çıkmadan önceki uyarısını hatırlıyordum. Fiona'nın aşırılıklarına uymamamı tembihlemişti. Bunu bile bile ona uyduktan sonra Fiona'ya kızmam anlamsızdı. Ama kolaydı.

Hemen sonrasında yola çıktık. Cam pervazından süzülürken binicimin kapandığını hissettim. Bu dipsiz karanlığın en güzel yanı, yaşanacak fazladan acılı dakikalardan kurtulmaktı. Gözlerimi geri açtığımda artık bambaşka bir gökyüzünde süzülüyoruz.

Kirli gri bir havada, gürültülü bir şehirde, yemyeşil ve tamamen düzlenmiş bir bahçeye indiğimizde etraftaki birkaç genç bizden yana baktı ve sonra aldırmadan yollarına devam etti. Kim bilir büyüüyü anlayamayacak zihinleri onlara ne göstermişti? Çevremdeki eski taş binalara ve önlerinde devam eden beton blok kaldırımlara baktım. Bana bir yerden tanıdık gelen bir görüntüsü vardı ama o an bu bilgiyi, sallantıdaki zihnimden cımbızla çekip çıkaracak durumda değildim.

Fiona beni en yakınımızdaki yola yarı sürükler yarı yürütürken çimlerin ortasında laklak eden iki genç, bizi fark edip hızlı adımlar eşliğinde yanımıza geldiler. Tam buranın da artık listesini tutmaya başlayacağım *olmamamız gereken* yerlerden bir başkası olduğunu ve yine Fiona'nın, kurallara karşı esnek bakışının bir mağduru olacağımızı düşünürken gençlerin önlerinde iteledikleri tekerlekli sandalye gözüme çarptı. *Vay canına, gerçekten de her şey planlanmıştı!* Kışın sonlarında olmamıza rağmen burada hava buz gibiydi. Bunu ateşler içinde yanmama rağmen anlayabiliyordum. Çimlerin üstünde yer yer kar öbekleri kalmış, birkaçı yakıcı güneş ışığı altında crimeyi ve tehlikeli bir don tabakasına dönüşmeyi bekliyordu. Oysa artık, neredeyse bize ulaşmış iki genç de üstlerindeki incecik beyaz laboratuvar önlüğüne rağmen gayet rahat görünüyorlardı.

Bir hastane mi, diye düşündüm önlüklerden yola çıkarak. Gerçek ancak sol göğüslerine kırmızı iplikle işlenmiş yazıyla ilan edilmiş oldu: Harvard Tıp Fakültesi. Bu isim, çok eski olmasa da artık yıllarca geride kalmış gibi gelen, harıl harıl Sarmaşık Ligi Okullarına hazırlanan

Erin'in tüm bedeninden bir elektrik akımının geçmesine neden olurdu. Şimdi kayıtsızca öğrenciler o hâlde, diye içimden geçirmiştım, o kadar. Öyle sıradan öğrenciler değillerdi ama. Güneş kadar iç ısıtan bir gülümsemesi olan kız Asyalıydı ve yoğun kahküllerinin arasından çıktığının fark edilmesi güç, tilki kulakları vardı.

Önlüğünün arkasından alelade dışarı süzülen pamuksu kuyruğu için yapabileceği bir şey yoktu ama onu da kim anlayabilirdi ki, değil mi? Cadılar arasında kala kala, ölümlülere dair sevimsiz bir kibir ve küçümseme beslemeye başlamıştım. Başka zaman olsa buna da canım sıkılırdı; kalan canımdan olmamaya çalışırken değil.

İkili yanıma gelince erkek ve siyahi olanı güçlü, üzeri kristal taş tabakasıyla kaplanmış kollarıyla beni Fiona'dan alıp bir bebek gibi tekerlekli sandalyeye oturttu. Bu ani hareket sırasında görüşüm tekrar bulanıklaştıkça karşımda Fiona'nın ve tilki kızın kucaklaştığını ve sanki kaç yıllık arkadaş gibi birbirlerine baktıklarını gördüm. Sonra benim de orada olduğumu hatırladılar ve bana bakarak konuşmaya başladılar.

"Bu kadar kötü olacağını tahmin etmemiştim," dedi kız.

Fiona hüznle başını salladı. "Hepsi benim yüzümden. Batırdım. Feci batırdım." *Ah Fiona, yapma bunu kendine!*

Kız üstüme eğildi ve yüzümü avuçladı. "Sana bizden ayrı kalmak yaramamış anlaşılan."

"Siz?" dedim anlamayan bakışlarda.

Kız kıkırdadı. "Erin, beni gerçekten tanımadığını söyleme. O kadar değişmiş olamam."

Turuncu gözlerine ve alev alev saçlarına baktım. Yüzündeki ışıltılı gülümsemeye... Yoksa... "Mayfox?" dedim tereddütle.

Zafer kazanmış gibi geriye sıçradı ve kuyruğunun bacakları altında süzülüp yere inişini hafifletmesine izin verdi. "Ta kendisi!"

"Ama bu nasıl olur? Kanatların..."

"Artık yoklar."

Kaşlarımı çattım.

Fiona eski neçesiyle olmasa da tatlı bir gülümsemeyle Mayfox'un omzunu tuttu. "Mayfox bu yıl mezun oldu ve bir Kitsune'ye⁷⁴ dönüşme kararı aldı."

Kaşımı kaldırdım. "Bu öylesine karar verilebilecek bir şey mi yani?" Aklımın perilerle ilgili okuduklarım geldi: *"Yaratıcıları bir Tanrı olmadığı için doğalarında belli başlı sınırlandırmalar eksiktir."*

"Tabii ki değil," dedi Mayfox alınganlıkla. "Kendimi sorguladığım uzun bir süreden sonra gerçekte peri olmadığımı ikna oldum. Sadece kendimi kandırıyordum. İsmimde boş yere fox⁷⁵ yoktu. Benim ruhum bir periden çok tilkiydi."

Bu sözlerinin kendinden çok bana olduğunu hissettim içten içe. Apaçık cadı olmadığım yüzüme haykırılırken ısrarla kendimi bu oyuna alet edişimi ve sonunun nereye varacağını hâlâ bilmediğimi düşündüm. Mayfox kadar cesur olabilmeyi diledim ya da kendimi o kadar iyi tanıyabilmeyi.

Kısa bir sessizliğin ardından siyahi genç el salladı. "Bu arada ben de buradayım: Fallor." Bedeni bir erkek olsa da hâlâ feminen sesi onu ele veriyordu.

"Sen... Neye dönüştün?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bu beden geçici." Gözlerinde iç acıtan bir parlaklıkla Mayfox'a baktı. "Ben sadece emin olduğum bir şeyin peşinden geldim; *aşkımın.*"

İslam Mitolojisinde Lokman Hekim adında bir şifacı vardır. Sadece şifacı olmasa da en çok bu yanıyla öne çıkmıştır. Efsaneye göre bir gün Lokman Hekim ölümsüzlüğü keşfeder ve buna o kadar heyecanlanır ki keşfini birileriyle paylaşmak için köye inmek ister. Ancak yol üstündeki nehirde ölümsüzlüğün sırrı parmaklarının arasından kayıverir, akıntıda kaybolur. Mayfox ve Fallor bu kısa yolculuğumuzda bana bu hikâyeyi anlatmıştı. Hızla kayan tekerlekli sandalyede midem de çekiliyor gibi hissederken, görüşüm sık sık fosforik ışık patlamalarıyla dolarken ve algım neredeyse yok olmuşken hiç yoktan ben bu kadarını anlayabilmiştim. Ama beni ta kendisiyle tanıştırmalarını hiç mi hiç beklememiştim.

⁷⁴ Japon mitolojisinde insana dönüşebilen tilkilere denir. Spirüel yaratıklardır.

⁷⁵ (Ing.) Tilki.

Anlaşılan Lokman Hekim keşfini müjdelemek için o kadar da sabırsız davranmamıştı. Önce kendi üstünde kullanmıştı. Ve onu kaybetmek mi? Hayır, böyle bir şeyin doğanın kurallarına aykırı olduğu anlamış ve kesinlikle yanlış ellere geçmemesi gibi klişeleşmiş bir ahlaki düşünceyle keşfini kendi elleriyle yok etmişti. Ama onda da başarılı olamamıştı. Bilgi öldürülemeyecek sayısız şeyden biriydi. Ölümsüzlüğün sırrı eksik de olsa İndicapolis'te, tüm bilgilerin kütüphanesinde, kendini bulmuştu ve oradan da -kötü mü iyi bilinmez ama- cadıların eline geçmişti. Eksik parçayı ritüelvari görevlerle dolduran cadılar, ölümsüzlük tılsımlarına böyle kavuşmuşlardı. Lokman Hekim, şimdi ki adıyla Prof. Dr. Lokman Moghadam; Harvard Tıp Fakültesinin saygıdeğer dekanı ve ünlü doktoru, bana ve Fiona'ya olan huysuz bakışlarından anlaşıldığı üzere bu gelişmeden pek hoşlanmışa benzemiyordu.

"Buraya, karşınıza bir cadı olarak gelmedik Lokman Hekim. Arkadaşım hasta. Buna sebep olduğum için ben de vicdanen hastayım. Sizin şifacı kimliğinize ve nimfalardan duyduğum efsanevi hikâyelerinize olan inancımdan buradayım. Lütfen arkadaşımı sağlığına kavuşturun. Lütfen, lütfen ikimize de yardım edin." Fiona başını önüne eğmiş, yardımcı olacağını bilse bu yaşı geçkin kahve tenli adamın ayaklarına kapanacakmış gibi duruyordu. Sesi ağlamaklıydı ama Almancadan kırma İngilizcesine rağmen sözleri hiç olmadığı kadar netti. Sanki benim mecalsiz ve kendimi ifade etmekten yoksun bu hâlim yüzünden ikimiz adına da konuşuyor, ikimiz adına da acı çekiyordu. *Ah Fiona*, diye geçirmeme neden oldu yine içimden.

"Geleceğinizden haberim vardı kızım. Kendini paralamana gerek yok," dedi adam kırçıl sakallarını sıvazlarken. "Arkadaşlarınız çoktan bunun için benimle konuştuğu ve ben sizi kabul ettiğim için buradasınız."

Fiona'nın gözleri minnetle parladı ve günün ilk derin nefesini çektiğini belli eden bir şekilde gevşedi. Lokman Hekim ise çoktan sandalyeye yaklaşmış, henüz hiçbir şeye ellemeden hasar analizi yapmaya çalışıyor gibi beni incelemeye koyulmuştu. Hakkındaki efsaneleri ilk duyduğumda kambur, yürümek için yamuk yumuk bir asadan destek alan, üstünde toprak tonlarında bir kaftan ve ayakları çıplak bir adam hayal etmiştim. Ama gel gör ki kendisi orta boylu, yaşlı olmasına rağmen dinç bir bedene sahipti. Üstünde iç ceplerinden birinde köseli

saati varmış gibi görünen şık bir takım elbise, ayaklarında parlak mokasenler vardı. Asistanları Mayfox ve Fallor'un giydiği önlüklerin bir benzeri askılıkta duruyordu ama nitekim bu adam onları giymeden bile beyaz ve pırıl pırıl bir temizlikte görünmeyi başarıyordu.

"Evet," dedi sonunda konuşmaya başladığında. "Anlat bakalım. Ne oldu sana küçük kız?"

Fiona derhâl benim yerime cevap verecek oldu ama Lokman Hekim onu durdurdu. "Bırak kendisi anlatsın. Bunu yapabilecek gücü var."

Başımı sallayarak karşılık verdim ve dudaklarımı ıslattım. "Bir, bir tür ayin yapıldı," dedim çekinceyle. Sonra gözlerinde zaten her şeyi bildiği ya da tahmin ettiğine benzer bir ışıltı gördüm ve her şeyi ta en başından, olduğu gibi anlattım. Her zaman yaptığım gibi üstüne çıkarılmaması gereken kılıflar geçirdiğim belli başlı şeyleri atlayarak tabii Ejderin Kalbi, canavarlar ve ateşler içinde bırakan dokunuşlar gibi.

Lokman Hekim son ana kadar anlayışla dinledi ve sonlara doğru arkadaki dolabın gizli bir bölmesinden garip bir ilk yardım çantası çıkarmaya koyuldu. Yanında kozmik ışıltılarla parlayan stetoskop benzeri aletlerle döndüğünde onların bu dünyaya ait olmadığını anlayabiliyordum. Sonra garip bir muayeneye geçildi. Gerçek Görüş büyüsü yapmaya gerek duymadan auramı inceledi, enerji demetleri arasında parmaklarını dolaştırdı, gözlerini kapattı, dinledi. Sonunda işi bittiğinde iç geçirerek başladı ve ben bilirdim, iç geçirerek başlanan konuşmalar iyi bir yere gitmezdi.

"İnanın umudunuzu kırmak istemiyorum. Ancak durum feci. Kozmik enerjilerle böylesine oynamanız hiç doğru değil. O ilim, sandığınızdan çok daha engin bir bilgi birikimi gerektiriyor ve kendine has sırları her seferinde bizleri ters köşe ediyor." Gözlerini kaçırmak zorunda hissetti. "Yaptığınız şey daha önce çok az denenmişti ve her seferinde ölümle sonuçlanmıştı. Bence bu kadar ileri gidip bu kadar uzun süre yaşayabildiğin için bile sevinmelisin."

İsmi asla aklıma getirmemeye çalışsam da durumun *ölümcül* bir boyutta olduğunu içten içe biliyordum ama yine de buna ihtimal vermiyordum. Nasıl olurdu? Beni her ne kadar korkutsa da tüm kararlarımı etkisi altına alsa da ölüm, Erin için Lokman Hekim'den daha mitolojik bir olguydu. Olamazdı. Bu kadar erken bir yaşta... Daha

gerçekleştirebileceğim onca hayalden önce... "Siz ölümden bahsediyorsunuz," dedim dehşetle. "Siz benim ciddi ciddi ölebileceğimden bahsediyorsunuz."

"Korkarım yapılacak bir şey kalmamış; en azından benim yapabileceğim bir şey."

Ben her şeyi yitirmişçesine sandalyeme çökerken panikleyen Fiona itiraz etti. "Nasıl olur? Siz bu konuda en iyisisiniz! Bir şeyler yapabilmelisiniz. Siz Ölüm'ü alt eden adamsınız. Onu tekrar yenebilirsiniz."

Lokman Hekim kederle başını iki yana salladı. Bir galibiyet kazanmıştan çok yenik görünüyordu. "Bu aynı zamanda bana ölüm hakkında müthiş bir olgunluk kazandırdı kızım. Ölüm bu kadar yakına gelmişse kabullenilmeli. Öncesi kadar sonrası da önemli. Keşfimi neden yok etmeye çalıştım sanıyorsunuz? Ölümden sıyrılınca hayat eksik kalıyor; varlığım, yolculuğum eksik kalıyor. Artık bir amacım kalmadı hayatta. Bana has olmayan bir lütufla cezalandırıldım. Yarım bırakıldım ve en kötüsü de bunu kendi kendime yaptım."

"Ama henüz Erin için çok erken. İkinci yarının eksikliğinden bahsediyorsunuz. Ya yaşanmamış bir hayat. Sizininki eksik de bu tam mı?" Fiona bazen öyle sözler söylüyordu ki normaldeki tüm absürtlüğünün ve şenliğinin altında bile yoğun bir mantık yattığını anlamamı sağlıyordu.

Lokman Hekim şimdi gardını indirmişti. "Çok az zamanı kalmış. Allah'ım, sen yardım et. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Elçilerle konuşmamız kulaklarımda uğuldadı.

"Zaman yok."

"Artık yok. Yine ağlamaya başladığımı, yanaklarımdaki serinlikten fark ettim. Cidden yoktu. Biliyorlardı. Bile bile ateşe yürümeme izin vermişlerdi. Hayır, onları buna ben zorlamıştım. Ama dudaklarındaki o ukala gülümseme..."

"Hiç yoktan Erin'in neyi olduğunu söyleyerek başlayabilirsiniz," diye önerdi Fiona.

"Zehirlenmiş; gücünü zehirlemiş."

"Ne demek zehirlenmiş? Böyle bir şey mümkün mü?"

"Dört farklı yılanmış, çok güçlü konsantre enerjiyi öylece birisinin aurasına karıştıramazsınız. Bu sadece fiziki kurallara aykırı değil, kozmik akımların biyolojisine de aykırı. Enerjilerin kendilerine ait kimlikleri vardır. Her bir disiplin ve her bir birey, farklı özelliklerde enerjilere sahiptir. Disiplinler arası ilişki, kan ya da organ nakline benzer. Gücün sahibiyle alıcısı arasında genetik bir uyumluluk, güç türleri arasındaysa bir harmoni zorunludur.

"Siz öyle savruk, öyle umursamaz hareket etmişsiniz ki böylesi bir kaostan daha azı beklenemez." Bana döndü ve anladığımdan emin olmak için tane tane konuştu. "Güçlerin kendi arasında çatışıyor. Bün-yen yeni güçleri reddediyor ama senin onları reddettiğin gibi onlar da seni reddediyor. Her tarafta da birbirini çöktürüyor. Ancak giden enerji her halükârda senin enerjinden gidiyor. Kendi kendini tüketiyor ve zehirliyorsun."

"Etin istediği, eti çürütür."

Tanrım, ne de aptalım? Bana söylemişlerdi. Dinlemeyen bendim. Hatalı olan bendim.

Fiona sessizliği bozdu. "Ama aynısını ben de yaptım. Bana neden hiçbir şey olmadı?"

"Acemi şanssı," diye omuz silkti Lokman Hekim. "Kendi soyundan bir cadının enerjisini almış olmalısın, üstelik iki dost enerji grubu; İlu-na ve Movea olduğu için sıkıntı çıkmamış. Büyünün birçok olasılığı vardır, bunu çoktan öğrenmiş olman gerekiyor. En ufak bir değişiklik, tüm doğruları altüst edebilir nitelikte. Zamanında yaptığın başka bir sorumsuzca hareketi diğerlerine referans olarak alamazsın."

Fiona utancının altında ezilirken bana yine gözlerinde aynı pişmanlıkla baktı. Tüm bunlar kendi başına gelse kabullenirdi. Biliyordum çünkü ben kabullenmeye başlamıştım bile. Uyarılara kulak asmamış, başıma gelenleri de çoktan hak etmiştim. Oysa Fiona ısrarcıydı. Çünkü benden kendisi kadar kolay vazgeçemiyordu. Tüm bu olanlarda bir payı olduğuna inanırken, asla...

"Şimdilik sadece size biraz daha zaman kazandırabilirim. Tek yapabileceğim bu," dedi Lokman Hekim uzunca süren bir sessizlikten sonra.

"Ne olursa," dedik ikimiz bir ağızdan.

Elimi saran zincirleri gösterdi. "Çok güçlü bir cadı olduğun tüm bunlara katlanışından belli oluyor zaten. Bir de bir kısmını sakladığını fark edince gerçekten etkilenmedim diyemem.

Zincir, güçlerinin büyük bir kısmını içinde hapsediyor. Aslında bunu önce yapmış olman şansına olmuş. Zincirin koruması altındaki güçler, zehirleyici güçlerden etkilenmemişler. Şimdi onları kırarak kendini toplayabilir ve zehirleyici güçlerle savaşabilirsin. İçindeki berrak enerjiyi tek bir saf güce odaklarsan diğer enerjilerle savaşmak için tek ve kuvvetli bir silahın olmuş olur. Bu demek değil ki saldırgan güç, zehirleyici güçlerin tamamını yok edecek. Zehirli güçlerin çoğunu bir süreliğine baskılayabilirsin ama onlar her halükârda berrak enerjine karşılık kendilerini yeni baştan açığa çıkartma şansına kavuşacaklar. Ama bu olana kadar kendini biraz olsun toparlama şansın var."

Hiç yoktan iyiydi ama yeterli değildi. Yine de rahatlamıştım ya da rahatlamak istemiştım. Fiona ise hâlâ üsteliyordu. "Kesin bir çözüm yolu hiç mi yok? Olmak zorunda, her şeyin bir yolu vardır; sadece kimileri imkânsızdır."

"İmkânsız bilip ne yapacaksın kızım? Onları mümkün kılmak Allah'a mahsustur."

Fiona çenesini dikleştirdi. "Ben sizin kızınız değilim. Ben Hekate'nin kızıyım ve Hekate bir Tanrıça." Bunu söyleyişinde saygısız ama bir o kadar da onurlu bir tavır vardı.

"O hâlde Tanrıça'ndan yardım isteyebilirsin *Hekate'nin Kızı*," dedi tükürürcesine. "Tanrılardan gelen bir gücü elbette bir Tanrı veya üsteleri arındırabilir. Ama dua etmekle onlara bizzat ulaşmak arasında fark vardır. Yanlış hatırlıyorsam düzeltin ama Hekate, beş koca yüzyılı aşkın yeryüzünde görülmemiş ve yarım asırdır ona ulaşabilen olmamıştı."

"Doğru söylüyorsunuz. Bu, geçen aylara kadar böyleydi. Ancak Hekate onca zamandan sonra bir cadıyla temasa geçti. Tekerleğini Erin'in iman tahtasına işledi ve onu kutsadı." Fiona gülümsedi. "Bir kere geldiyse yine gelebilir, değil mi Lokman Hekim?"

Lokman Hekim'in gözünden bir şaşkınlık parıltısı geçti, ardından sa küçük bir alay ifadesi. "Ciddi olamazsınız. Ona bir İlah dokundu ve aldığınız lütfâ böyle mi davrandınız? Tövbe ya Rabbi, siz gerçekten aklınızı kaçırmışsınız. Bu nasıl bir hakaret, sizin haberiniz var mı? Tan-

rıçanızın kutsadığı gücü berbat etmişsiniz. Bu tekrar gelebilir demek değil küçük cadı, hayır hiç değil. Hekate uşağın mı da çağırdağın zaman yanı başında bitecek? Sizi hiç fark etmeyebilir de fark etse de bu hâlini kendisine hakaret olarak algılayıp kızın canını oracıkta alabilir. Çok riskli ancak ölüm zaten liste başı olduğuna göre denemeye değer."

Ölüm sözüyle kalbim daha bozuk bir ritimle atmaya başladı. Fiona'nınsa yüzündeki gülümseme silindi. "Hekate affedici de olamaz mı? Bunu bilerek ve isteyerek yapmadığımızı fark etmez mi?"

"Bilmem. Belki de affeder. Haklı çıkabilirsin ama belki de umurunda bile olmazsınız. Bunların tamamı olasılıklar. Tanrıça elinle koyduğun gibi bulabileceğin bir şey değil." Baştaki huysuzluğundan farklı bir şey vardı şimdi. Öfkelenmişti. Konuşmaktan hoşlanmadığı konular olduğu belliydi ve bir an önce kestirip atmaya çalışıyordu. Onun dünyasına, onun inancına uymayan bir dünyaydı bizimkisi. Belki en başta onu bu işe karıştırmak bile yanlıştı. Yine de söyledikleri, zihnimde başka şeylerin hareketlenmesine yol açmıştı: Tethys'le ilk karşılaştığım gün lekeli auramı tek bir bakışla yenilemiş, arındırmıştı. Bunu o kadar kolay, o kadar gözdağı verircesine yapmıştı ki üstelik, sanki daha o andan benim böyle bir duruma düşeceğimi ve bu "barış jestini" hatırlayacağımı biliyor gibiydi.

"Tekrar görüşeceğiz sevgili Erin. Seni çağırdağımda yolun seni bana getirecek. Bunun hep gerçek bir çağrı olduğunu hatta o şarkıyı ikinci kez işittiğimde çoktan gerçekleştiğini düşünmüştüm. Ancak O, şu andan bahsediyordu. Çağırısını şimdi yapmıştı.

Derin bir nefes aldım ve "Tanrılar ve üstü güçler dediniz. Titanlar da bunun içine girer mi?" diye sordum son bir umutla.

"Evet ama bir Titani, Tanrıdan daha mı kolay bulabileceğini sanıyorsun?"

"Hayır, sanmıyorum," dedim bir zafer edasıyla. "Bir tanesinin tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

24. BÖLÜM TÜNELLERİN SIRRI

Lokman Hekim tenime değmemeye özen göstererek zincirimi tuttu ve koparacak kadar çekti. Zincir şıngırıyla gerildi ve titredi ama kopma kısmını es geçti. Sanki ders verirmiş gibi konuştu. "Zincir sana bağlı ve onun bağını kırabilecek tek kişi yine sensin. Bunu unutma. Zincirleri takmak, kişisel bir nefsinin tutma durumudur. Kendini fazla gücün getirebileceklerinden korumaya dayanan asil bir oruç gibi. Manastırda bu zincirlerin daha uzun olanlarını takan İsimsiz Rahibeler yaşar."

Lokman Hekim en alt iki satırda ikiyeşer tane, ortanca parmağıma bağlanan son zincirle birlikte beş zincir parçasının üstünde parmaklarını gezdirdi. "Her zincir, önceki gücün iki katını içinde barındırır. Bu miktar katlanarak artar ve son zincir inanılmaz büyüklükte bir enerji salınımına yol açar."

"Peki, bu güçler serbest kaldıktan sonra kaybolacaklar mı?" dedim artık bir fısıltı gibi çıkan sesimle.

Lokman Hekim kafasını hayır dercesine salladı. "Özgürleşen güçlerin aurana katılır, zincirinin içinde akmak yerine artık çehrende akar. Nasıl enerjin sürekli yenileniyorsa aynı şekilde serbest bıraktığın enerjiler de yenilenecek. Bu bahsettiğimiz depoladığın bir enerji değil, basıladığın demetler."

"E, o zaman neden şimdi de enerjisi kendisini o kadar kolayca yenileyemiyor?" diye lafa karıştı Fiona.

"Çünkü zehirleyici güçlerle o kadar kolay başa çıkamıyorlar. Aynı zamanda çöken enerji artıkları, enerjisinin eskisi kadar hızlı yenilenmesine izin vermiyor. Gücünün kaynağının çevresini bir tortu gibi kaplıyor. Zincirden sonra onu da halletmemiz gerek."

"Eğer enerjim kendini sürekli yenileyecekse sadece çöken artıkları temizleyerek hayatta kalmaz mıyım? Enerjim sürekli olarak zehirli güçlerle savaşa olmaz mı?" dedim son bir umutla.

Lokman Hekim sıkılmış gibi omuz silkti. "Anlamıyorsun. Oran asla değişmeyecek. Enerjinin miktarı arttığı gibi zehirleyenlerinki de artacak."

Pes etmiş gibi kollarımı kaldırdım. "Tamam, tamam. O zaman yapalım şu işi."

Lokman Hekim ince uzun parmaklarıyla zincirleri işaret etti. "Sahne senin."

İşaret parmağımı beceriksizce ilk zincirin çevresine doladım. Bir saniyelik bir duraklamada nefesimi ciğerime sıkıştırdım ve parmağımı çektim. Zincir bu sefer gerildiğinde çatırdadı ve metalik bir ses eşliğinde koptu. Altın tozuna dönüşerek dağıldığı yerden parlak bir ışık demeti oluştururken içime inanılmaz bir enerji doldu ve saatler sonrasında ilk defa tekrar yaşıyor gibi hissettim.

Sanki göğüs kafesime havadan daha hafif bir gaz dolmuştu da beni yerden kaldırıyor gibiydi. Tuttuğum nefesim bir rahatlamayla dışarı çıkarken gözlerim huzurla parladı. Üstümde görünür hâle gelmiş enerjiyi sadece bir şeye odaklamıştım. En başından beri bende olan ve belki de sadece o olması gerektiğine inandığım kızıla dokundum. Gorria gücüm üstümden duman bulutları gibi yükselirken, inanılmaz güzellikteki renk cümbüşü de onun içine karışıp harlandı ve üstümde yine amansız bir savaş başladı ama bu sefer kazanan taraf kıızıldı.

Vücudumun her hücresi derin bir uykudan uyanmış gibi hissederken düşecekmiş gibi yere yakın tuttuğum başım, dikleşen omurlarımla birlikte yukarı kalktı. Tekrar doldurup boşalttığım ciğerlerim, şimdi tam anlamıyla nefes alıyordu. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum. Heyecanla ayağa kalkınca hata yaptığımı fark ettim. Hâlâ dengesiz olan baş dönmelerim ve mide bulantım aniden geri bastırıp yeniden tekerlekli sandalyeye düşmeme neden oldu.

Lokman Hekim hızla üstüme gelip beni kontrol ederken söylüyordu. "Ha deyince turp gibi olacağını mı sandın? Biraz rahat dur da bünyen toparlanabilsin."

Başımı onaylarcasına sallarken Hekim geri çekilmişti. "Şimdi sıra şu çökmüş enerjileri temizlemekte."

"Temizlemek derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?" Sesim artık daha net duyuluyordu.

"Enerji kaynağının etrafı artık çökmüş enerji her neye dönüşüyorsa onunla kaplı. Acilen onu boşaltmamız gerek."

"Enerji kaynağım neresi ki?"

"Çoğu kişi, bize hayat veren olduğu için bunun kalp olduğunu düşünür. Ama hayır, tüm cadıların enerji kaynağı *midesindedir*." Lokman Hekim son söyledikleriyle benimle dalga mı geçiyor diye ciddi ifadesini incelemek zorunda kalmıştım

"Mide mi? Şaka yapıyor olmalısınız."

"Hayır, çok ciddiyim. Neden genellikle cadılar zayıf zannediyor-sun?"

Söylediklerine hak vermek zorundaydım çünkü şimdiye kadar bazı istisnalar hariç neredeyse hiç kilolu cadı görmemiştim. Olanlar da kıvrımlı ve sağlıklı bir fiziğe sahipti. Onca yemeği hepsinin iştahla yediğini gördükten sonra daha da mantıklı geliyordu söyledikleri.

"Peki..." dedim elim otomatik olarak karnıma giderken. "Bu kaynağı tıkayan çöküntülerden nasıl kurtulacağız?"

Lokman Hekim yüzündeki buruk bir ifadeyle bana baktı. "Orası, ihm, şey, nasıl desem? Pek hoşuna gitmeyecek."

Kusmaktan bahsediyordu; yarım saat aralıksız süren, gözden yaş getiren bir kusma seansından. Çıkan şeyin yediklerimle hiçbir alakası olmasa dahi bir daha asla iştahla yiyebileceğimi düşünmüyordum. Biter bitmez kaçarcasına dışarı çıkmış, utancımдан Lokman Hekim'e adamakıllı bir teşekkür bile edememiştim. Fiona'nın gelmesiyle de halalanmıştık.

Vhartlox'a dönüşümüz, ilk gelişimizden daha zorlu olmuştu. Şimdi büyü konusundaki algım geliştiği için farkına varabildiğim güç bariyerleri oradan oraya kayıyor, geçişi neredeyse imkânsız hâle getiri-

yordu. Fiona'nın oflayıp puflaması gitgide sıklaşmış, Almanca küfür dağarcığım her geçen saniye genişlemişti. Bilmediğimiz bir nedenden ötürü okulun güvenliği artırılmış olmalıydı. Sonunda şatonun sivri kulelerini görebildiğimizde vakit öğleni geçiyordu. Oysa Fiona -yine- güneşe kalmamamız için akşamı beklemişti. Kışın uzayan geceleri bile bize yetmezken tüm bu evhamın sebebini, güneşten yanmış ve sızım sızım sızlayan yanaklarımdan anlayabiliyordum.

Geldiğimizde odamda kimse yoktu. Herkes derslerinde, işinde gücündeydi. Vhartlox'ta hayat olduğu gibi devam ediyordu. Yolculuktan bitap düşmüş, yaşadıklarımızı hâlâ sindirememiş bir şekilde yataklara karşılıklı oturduk ve Fiona'yla birbirimize baktık. Zaman çoğu şeyi değiştirmişti artık. Fiona'yı her görüşümde içimi kaplayan cıvı cıvı histen eser yoktu. Olgunlaşmış mıydık? Hayır, başımıza bir şeyler gelmişti ama hâlâ çocukluk. Acı mıydı yoksa? Keder? Bu yorgunluktu. Yol almadan yürümenin verdiği tatminsiz yorgunluk. Dinlenmek için zamana ihtiyacımız vardı fakat Elçiler'in söylediği gibi artık o da yoktu. Tüm hüznümüzü, yılgınlığımızı titrek nefeslerimize hapsetmiş, sessizce birbirimize bakabiliyorduk sadece.

Zihnim kaçınılmazı ertelemek için saçma konulara odaklanıyordu. Örneğin; tıpkı bir akordeon gibi olduğumuzu düşünüyordum. Ben nefes alırken Fiona veriyordu, o alırken ise ben nefes veriyordum. Benim göğsüm daralıyor, onunki şişiyordu...

*Do, Si-Do-Si-La, Si-La, Sol-Laaa, Dooo...*⁷⁶

"Nasılsın?" diye sordu Fiona beni küçük konserimden çekip alırken.

"Eh," dedim sıkınlıkla. Sonra değiştirdim. "Hatta meh."

"*Meh* *eh*ten daha mı *eh*?"

"Evet."

"Bence *eh* *meh*ten daha *eh*." İşte Fiona geri gelmişti.

"Fiona, sence şu an hangimizin *meh*inin daha *eh* olduğunu tartışmaktan daha önemli konuşacaklarımız yok mu?" dedim aniden parlayan bir öfkeyle.

⁷⁶ Phantom of the Opera parçasının sonundaki nakaratin melodisi.

"Bilmem, sadece kafanı biraz dağıtmaya çalışıyordum."

"Aksine şimdi kafanı hiç olmadığı kadar toplu tutmam gerek. Pasif bekleyiş zamanlarını aştık Fiona. Artık harekete geçmemiz gerekiyor."

"O hâlde *'Ne yapmayı düşünüyorsun?'* diyeyim."

"Onu da bilmiyorum ki! Allak bullağım." Az önceki keskin sözcüklerime karşı şimdiki tutarsızlığımı kahkahalara boğuldum. Kim bilir nerelere pug polaroitleri yağıyordu ama umurumda bile değildi."

Fiona bile istemsiz bir şekilde gülümsedi. "Lokman Hekim'e söylediklerinde ciddi miydin? Gerçekten de Tethys'e gitmeyi mi düşünüyorsun şimdi?"

"Hekate, Tanrıçamız. Kalbim O'ndan yana. Bana zaten dokundu," dedim bütünüyle inanmasam da. "Ama Lokman Hekim'in sözleri beni tedirgin ediyor. Ya gerçekten Tethys'le olan bu yakınlaşmam Hekate'yi rahatsız etmişse? Ya O'ndan bağışlanma beklerken hiddetiyle karşılaşsak?"

"Ama Tethys de tahmin edilemez. Kendin söyledin."

"Yine de bir seçenek. Onu Hekate'ye tercih etmek zorunda değilim. Hiç yoktan niyetini öğrenebilir, bir pazarlığa oturabilirim."

"Bu söylediklerine göre Hekate daha tahmin edilemez," dedi Fiona gözlerinde acımayla karışık bir inkârla. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Artık neye inandığımı bilmiyorum, Fiona. Bildiğim tek bir şey var. O da boşa harcayacak tek bir dakikamın kalmadığı."

"Acele işe şeytan karışır Erin. Bunun örneklerini yeterince görmedik mi sence de?"

Buna karşılık söyleyebileceğim can yakıcı sayısız söz vardı. Her zamanki Erinliğimi yapıp köşeye kısıtılınca saldırabilir, tüm hıncımı ondan çıkarabilirdim. *Tüm bu mozole fikri senin aklından çıkmışken bana öğüt vermeye hakkın olduğunu mu sanıyorsun sen? Fevri ve kural-lara aykırı yapınla mantıklı kararların insanı değilken üstelik.* Oysa bunun doğru olmadığını biliyordum. Olgunlaştığım bir konu varsa o da suçu başkalarında aramaktansa artık kendimde bulabilmemdi. Karar-larımdan ben sorumluydum. Tethys'in kafama girmesine izin vermek

benim suçumdu. Uzuri'yi kıskırtmak ve sonucunda dövülmek benim suçumdu. Müdire'nin hakkımda söylediğini varsaydığım sözleri takıntı hâline getirmem ve stres altında kontrolümü yitirmem yine, benim suçumdu ve o gün, o mozoleda, her şeye rağmen ritüelini gerçekleştirilmesi benim suçumdu.

"Pekâlâ. Önce Hekate o zaman. Tethys'in bir yere kaçtığı yok," dedim gardımı indirerek. Bunun Fiona'yı memnun ettiği kesindi. Ancak hâlâ içime sinmeyen bir şeyler vardı.

"Önce uyku," diye düzeltti Fiona.

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum. Kafam bunun için fazla dolu."

"Yapma böyle Erin. Yirmi dört saatten fazladır uykusuzsun. Bu belki eski, dinç hâlinle bir problem olmazdı ama şimdi sağlığın yerinde değil. Dinlenmelisin."

Gerçekten de kendimi her an bayılacakmış gibi hissediyordum ama beynim bir türlü kapanmıyordu. Zihnim ikiye bölünmüş, seçenekleri artıları ve eksileriyle tekrar ve tekrar gözden geçiriyordu. *Hekate mi? Tethys mi? Hekate? Tethys?* Yüzümdeki çaresizliği görmüş olacak ki Fiona, nimfalardan öğrendiği bir uyku ninnisi söylemeyi önerdi. Mezun olunca bir *Hayalperest*⁷⁷ olmayı düşündüğü için böyle böyle uyku büyülerinde uzmanlaşıyordu. Büyünün işe yaraması için beni kucağına yatırması ve saçlarımı da okşaması gerekiyordu(!). Her ne kadar komik olsa da gerçekti. Kelt dilindeki yatıştırıcı ninnisinin notaları üstümüzde yükselirken elleriyle tatlı tatlı saçlarımı tarıyor, lavanta kokan parfümü burnumu dolduruyordu. Küçük bir bebek gibi beni hafiften sallamaya çalıştığına dahi şahit olmuşum.

İşin ilginç yanı, işe yarıyor gibiydi. Bu bana midemi burkacak bir şekilde Tethys'in şarkısını hatırlatsa da şarkının büyüülü olduğu belliydi. Öğlen ışığını dışarıda bırakan koyu perdelerin ardından gölge oyunları oluşuyor; bu oyun duvarlarda, tavanda, gözlerim önünde şekillenen beneklerde hayat buluyordu. Başım o kadar ağırdı ki şimdi. Fiona'nın onu nasıl kucağında taşıyabildiğine şaşıyordum. Ve göz kapaklarım... Fermuarı bir türlü kapanmayan bavul gibi düşüyor, kırpıklarım iç içe geçiyor ve şak geri açılıyordu. Sanki tüm bu büyüülü ninni uyumam için söylenmiyormuş gibi uyanık kalmaya çalışıyorlardı.

⁷⁷ Hayalperest, Vharrlox evreninde insanların uykularına girip kabuslarıyla savaşan cadılar denemektedir. (Y.N.)

Duvarlarda bir şeylerin değişmeye başladığını ne zaman fark ettim, hatırlamıyorum. O an büyüün neden işe yaramadığını ve uyumak için neden bu kadar ısrarcı olduğumuzu sorguluyordum. Oysa ninni tam da yapacağı şeyi yapıyordu. Rüyaları bana getiriyordu. Gerçeklikle uykunun arasındaki sır perdesi aralanıyordu. Fakat benim rüyalarım ile ilgili bir problem vardı...

Görüntüler eski film şeritleri gibiydi. Gözlerim kapanıp açıldığında karşımdakiler değişiyordu. Duvarlar pütürleşmeye ve içeri doğru oyulmaya başlıyordu. Güneşin sarı ışığı loş bir turuncuya çalıyor, kaynağı yanan bir ateşmiş gibi titremeye başlıyordu. Duvarlar artık kayalıklara dönüşmüştü. Farklı kollara ayrılan tünellerden, ucundaki bilinmezliği ve tehlikeyi gizlercesine karanlık akıyordu. Oradaydım. Rüyalarımındaki mağaradaydım.

Adım sesleri duymaya başladığımda kalbim gümbürdemeye başladı. O tünellerden yalnızca nelerin çıktığına defalarca tanıklık etmiştim. Yaratıklar, canavarlar, iblisler... Ve ilk defa, rüyalarımındaki tüm çaresizliğime rağmen gerçek hayattaki bedenimin tüm bunlardan uzakta, korunaklı bir yerde; kendi yatağında yattığı güvencesi yoktu elimde. Sanrıların arasındaki o boşluktaydık şimdi. Perde kalkmıştı ve o şeyler... Artık. Dışarı çıkabilirlerdi.

Neyse ki gerçek hayatta olmam demek kontrolün bende, sadece bende olması demekti. Haykırışlar eşliğinde yataktan sıçradığımda tüm büyü bozuluverdi. Fiona neye uğradığını şaşırmış hâlde ve benden çok o uyandırılmış gibi bana bakıyordu.

Duvarlar yerli yerindeydi. Duvar kâğıtları da öyle. Görünürde nemli kayalık falan yoktu. Emin olmak için ellerimi üstünde gezdirdim ve şu rahatsız edici loş ışıktan kurtulmak için perdeleri ardına kadar açtım. Üstümüzden uykunun pus tabakası kalkınca ancak rahatlayabilmiştim.

"Erin, sorun ne? Bir şey mi oldu?"

"Bir şey olduğu yok Fiona. Uyumak istemiyorum. O kadar!" diye patladım. Sinirlerim öylesine gerilmişti ki... Şu an sağlığımdan ve bashedimdeki beladan başka bir şeyle uğraşmak istemiyordum; özellikle de o korkunç kâbuslarla.

"Tamam Erin. Nasıl istiyorsan öyle yap," dedi Fiona bıkkınlıkla. Yine de beni yalnız bırakmadı. En tahammül edemediğin anda bile ona değer verdiğin için yanında kalabiliyorsan bu gerçek arkadaşlıktan başka bir şey değildi. Fiona'nın sonrasında gönlünü almayı aklıma not ettim. Şimdi ona neden uyuyamayacağımı açıklamaya gücüm yoktu. Bazen çok soru sorabiliyordun.

O sırada komodinin üstünde bir çalar saat gibi titreyen şapkamı gördüm. *Tanrım!* Tabii ya, Figi. Onu tamamen unutmuştum. Ne gece ayininde ne de sonrasında... Şapkamı takmaya gerek duymamış ve sonucunda cinimle hiç konuşamamıştım. Sadece günler olmuştu ama bana yıllar gibi geliyordu. Belki de o kısa zamanda ölümün eşiğine geldiğimdendi.

Aceleyle şapkayı başıma geçirirken öyle büyük bir hiddetle karşılaşmış ki dengemi kaybedip kışkırtı yere düştüm. Ama yüzümü buruşturmamın sebebi bu değil, kafamdaki sancıydı.

"Aptal! Aptal! Aptal! Aptal! Aptal!" diye bağınyordu Figi durmaksızın.

"Canımı yakıyorsun!" Zihnimden var gücümle haykırdım. Bunu durdurmazsa ciddi beyin hasarına sebep olacaktı.

"Sen kendine bundan daha beter zarar veriyorsun! Farkında değil misin?" diye kükredi yine. Sonra ekledi. "Ayrıca senin beynin zaten hasarlı. Suçu bana yıkmaya çalışma."

Gözlerimi devirdim. "Biliyorum. Batırdım."

"Batırdığın sadece senin hayatın değil ama. İkimizin birden sonu olacaksınız!"

"Figi..." dedim neden bahsettiğini fark edince. O bana, benim hayatıma bağlıydı ve ben öldüğümde o da ölecek, yeraltı dünyasına geri dönecekti. Kalbim bu yükün altında âdeta ezilirken başka ne diyeceğimi bilemedim. "Ben... Ben... Beceriksizliğimin senin hayatına da mal olmasını istemezdim."

"Beceriksizlik mi?" dedi Figi alayla. "Sen hayatımda gördüğüm en yetenekli varlıksın ve bunu İndicapolis'te türlü büyüleri yaratılışla karşılaşmış ya da yitirilmiş hayatlarını araştırmış bir cin olarak söylüyorum."

Ondan böyle bir övgü beklemiyordum. "Ama sen beni hep aşağılarsın."

"Sevdiğimden falan demeyeceğim. Heyecanlanma. Sadece birilerini aşağılamaya bayılıyorum ve eğri oturup doğru konuşalım; sen bana fazlasıyla materyal veriyorsun."

"Sanırım beni aşağılamayı seviyorum," dedim buruk bir gülümseme eşliğinde. "Ah, Figi..." Gözlerime gelen yaşları geri ittim. Ağlasam bunun kırk yıl dalgasını geçerdim. Doğru, o kadar zamanımız kalmamıştı.

Kendimi tekrar toplayıp sordum. "Ne yapmalıyım sence?"

"Bir şey söylememe gerek var mı? Zaten ne istersen onu yapıyorsun."

"Ne istediğimi bilmiyorum."

"Pes mi ediyorsun?" dedi yakıştıramadığını belli eden bir tonda.

"Hayır, sadece aptalca bir şey yapmak istemiyorum."

"Benim bildiğim Erin gider ve ortalığı fena hâlde karıştırır."

"İyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Değil. Ama bu sensin ve hep iyi olmak zorunda değilsin."

Başımı salladım. Kabullenmiştim. Değildim.

Freya odaya gelip bizi bulduğunda bir rahatlama nidası koyuverdi. "Erin, şükürler olsun daha iyi görünüyorsun!" diyerek bana sarıldı ve olanları sordu. Yaşadığımız ufak macerayı anlatırken ilgiyle dinliyordu ama olması gerekenden fazla sessizdi.

Yüzünde bir şey sakladığını ya da söyleyemediğini belli eden, acıklı ve keyifsiz bir ifade vardı üstelik. Tam ben bunun nedenini sormaya yeltenmişken kendi kendine ağzındaki baklayı çıkardı.

"Erin, sana gelir gelmez kötü bir haber vermek istemezdim, biliyorsun. Ama bilmen gerekir diye düşünüyorum."

"Ne oldu Freya? Birine bir şey mi oldu yoksa?"

"Birine değil," dedi Freya gözlerini kaçırarak. "İlan'a."

Elimi göğsüme bastırarak öne doğru sendeledim. Daha ne olduğunu bilmeden içim yanmaya, kalbim sıkışmaya başlamıştı. Freya bana destek olmak için öne atıldı ve devam etti.

"Tam olarak ne olduğunu ben de bilmiyorum ama Uzuri aniden eve çağrıldı. Onu ilk defa bu kadar endişeli gördüm. Ama hepsinden çok afallamış gibiydi. Daha sonra en yakın arkadaşı Neftis'i başkalarına lan'ın aniden rahatsızlandığını hatta durumunun ölüm döşeginde olabileceği kadar kötü olduğunu anlatırken duymuşlar." Daha da kötüleştiğini görünce ekledi. "Onun da pek bir şey bildiği yok gibiymiş, Erin. İleri geri konuşuyor da olabilir."

Başımı hayır dercesine salladım. "Uzuri'yi çağıracakları kadar acilse ciddi bir şey olmalı Freya." Dizlerimin beni daha fazla taşıyamayacağına kanaat getirince olduğum yere çöktüm.

Benimle ilgili bir şeyleri önceden hissedebiliyordu. Dokunduğumuzda ortaya çıkan ateşler, kâbuslarımda bana gelmesi ve Uzuri tarafından kısıtlandığım o gün beni kurtarmaya yetişişi... Aramızda besbelli bir bağ vardı ve bu, her nasılsa sağlıklı olarak da geçerli olabilir miydi? Tam başıma bu olayların geldiği sırada onun da yataklara düşmesi ve bunun durup dururken bu kadar ciddi bir boyutta olması... Tanrım, ya ona bir şey olursa? Bununla nasıl yaşırdım. Ya da zaten ona bir şey ancak ben yaşamadığımda olacaksa... Peşimden onu da götürebilir miydim? Figi'yle olan iç burkan konuşmamızdan sonra buna da katlanabileceğimden emin değildim. Kendim için olmasa bile başkaları için savaş vermeliydim. Özellikle o başkaları, değer verdiğim ve farkında olmadan yoğun bir sevgiyle bağlandığım başkalarıysa.

Bianco teselli olmak için yanıma gelip yüzünü yaşlı yanağıma sürteneye kadar yeniden ağlamaya başladığımı fark etmemiştim. Çok suluş gözlü biri değildim ama şu yaşadığım yoğun olaylardan sonra biraz olsun beni rahatlatmıştı fark etmiştim. Zaten Bianco'yu kucaklayıp doğrulduğumda çoktan kesilmişti.

"Bu ritüeli en kısa ne zaman yapabiliriz?" diye sordum Fiona'ya.

"Birkaç güne," dedi Fiona kafasından hesaplamalar yapmaya çalışırken. "Ama eğer fazladan el olursa daha kısa sürede."

Freya Fiona'nın şüphesiyle ona baktığını fark edince omuz silkti. "Sorman bile hata. Tabii ki varım."

O günün ilerleyen saatleriydi. Bekleyiş gitgide çileden çıkaran bir hâl almıştı. Fiona'yla kütüphanede tonla kitap karıştırıyor. Hekate'nin ilgisini çekecek ama O'nu hiddetlendirmeyecek bir çağrı ritüeli arıyor-duk. Ben geçmişte Tanrıça'nın bizzat yeryüzünde görüldüğü ya da çağrıya kulak verdiği olayları inceliyorken, Fiona birçok ritüeli bir araya getirerek daha güçlü bir etki yaratmaya çalışıyordu. Sık sık bir şeyler karaladığı parşömenler, korkunç zorlukta bir matematik problemi çözümüne benzemeye başlamıştı. Pitsy ve Serene belli başlı malzemeleri toplamaya gitmişken Freya, Fiona'nın çizdiklerini temize geçirip dantelsi güzelliği olan bir tılsım ortaya çıkarmakla meşguldü.

"Yani," dedim Fiona'ya doğru. "Bu geceye yetişmez mi diyorsun?"

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum Erin ama bugün için geç kaldık. Ritüeli yarınki yıldızların konumlarına göre kurgulamaya başladım. Belki ona bile geç kalacağız," diye yanıtladı sıkınlıkla. "Sen de işine odaklanırsan daha çok yol katederiz."

Son birkaç ayını kendini kütüphaneye hapsederek geçirmiş biri olarak bu konuda çok iyi ve uzlaşmacı olmalıydım. Aksine, kitaplara gömülerek geçirdiğimiz bu vakti anlamsız ve israf olarak görüyordum. Vakit böylesi bir hızda daralırken kayda değer şeyler üstünde uğraşmalıydım. Ritüel bekleyecekse diğer seçeneklerime yoğunlaşmak gibi... Aslında çoğul konuşmak yanılttı. Tek bir seçenek vardı: Tethys. Zihnimdeki çatışmanın kazananı olmuştu. En azından sıralama olarak.

Çağrısında bulunmuştu. Ama yolumun beni O'na götürdüğü yoktu. Bunu kelime anlamıyla değerlendirip gerçekten de şatonun içinde bir yolculuğa mı çıkmalıydım yani? Saçmaladığımı düşünürcesine başımı salladım ve kitaptan birkaç satır daha okumaya çabaladım.

Dikkatim dağılacak yer aradığından rafların arasından gelen bir su şıptısına kulak kabarttım. Dışarıda yağmurun yağıp yağmadığını bilmiyordum ama büyüyle inşa edilmiş bir şatonun kütüphanesinin su alabileceğine de inanmıyordum. Üstelik kütüphane tonla sessizlik tılsımıyla kuşatılmıştı. Hemen yanı başında kıyamet kopmadığı sürece kolay kolay kulağına ses çalınmazdı.

Su şıptısı gitgide yükselirken içimi önleyemediğim bir heyecan kapladı. Çünkü suyun Tethys'in imzası niteliğinde olduğunu biliyor-

dum. Bu beklediğim işaret olabilir miydi? Sandalyeden geriye sarkarak, kitaplıkların arasındaki gizemli sesle ilgili bir ipucu aramaktan vazgeçip önüme döndüm. Freya ve Fiona hâlâ çalışmakla meşguldü.

"Siz de duyuyor musunuz?" dedim tereddütle.

İçten içe öyle olmasını umduğum şekilde omuzlarını silktiklerinde ferahladım. Bu, sesin sadece benim için olduğu anlamına geliyordu ve büyüden başka bir şeyle açıklanamazdı. Başka bir kitap almakla ilgili birkaç zıvalık mırıldanıp yerimden kalktım ve aceleyle sesin kaynağına doğru yürüdüm.

Kitaplıkların arasından hızla geçerken "Büyü Tarihçesi" ikinci bölümünde hatırı sayılır büyüklükte bir kanalın bana doğru yol aldığını gördüm. Suyu aldırmadan yürümeye devam ettim ve ileride dönemeci döndüğümde "Büyü Atlası" koridorun tamamen su içinde kaldığını keşfetmiş oldum. Kitaplardan bir kısmı su dolan raflardan dışarı çıkıp gölete dönmüş bölümde yüzüyordu. Tanrım, Aida buranın hâlini görünce aklını kayıracaktı.

Şimdi dizime kadar yükselmiş suda bata çıka ilerliyordum. Önümde gitgide yükseliyordu, derinleşmiyordu. Hâlâ çevrede kuru kalan alanlar vardı. Suyun normalde yapacağı gibi etrafa dağılmak, bulunduğu yerin şeklini alana dek akmak yerine jöle gibi birbirine tutunarak merkezi olduğunu anladığım koridorun sonunda gitgide yoğunlaşıyor, birkaç pasajı tamamen içine alıyordu.

Yükselti, artık sudan duvara dalmaktan başka çaremin kalmadığı bir raddeye gelmişti. Arkasında kapalı duran arşiv kapısını görebiliyordum. O kapı beni Tethys'e götürecek kapıydı. Bu o kadar barizdi ki. Su önümde davetkâr bir şekilde dalgalanıyor, bir seçim yapmamı bekliyordu. Bunu yapması için hiçbir sebep kalmamıştı. Gerek yoktu. Gerekli olan zaten yapılmıştı. Seçme hakkım ortadan kaldırılmıştı. İlan hastaydı. Ölüyordu. Figi gibi o da benimle ölüyordu. Ben, *ben ölüyordum!* Bu hayatın artık harekete geçmem gereken o anıydı. İleri atıldım ve suyun tüm vücudumu sarmalamasına izin verdim. Bir an için nefesimin beni kapıya götürmeye yetmeyeceğini düşündüm ancak suyun kaldırma kuvveti benden yanaydı. Dışa atmak yerine bedenimi kapıya itiyordu. Kapı kolunu tuttum, çevirdim ve açılmasıyla arkamdan gelen selle içeri savruldum.

Sırılsıklam olmuş, üşüyor ve nefesimi düzene sokmaya çalışırken ne tür bir yere geldiğime dikkat edememiştim. Saçlarımdaki su, eğik tuttuğum yüzümden aşağı süzülüyor ve ıslak taşlara damlıyordu. Başka ses yoktu. *Hayır, bir dakika*, geri geliyordu. Zihnimdeki tüm düşünceleri susturmaya yetecek şiddetle akan akarsuyu tanımışım; ellerimin altındaki çıplak kayaları, kıvrılarak genişleyen tüneli de. Bu Tethys'e giden yoldu. Bugünkü yaşanan ninni olayından sonra rüyalarındaki o tünellere ne çok benzediğini fark ettim. Ama burada gerçekte bulunmuş ve yolu biliyor olmak beni korkutmuyordu.

Asıl korkmam gereken yolun sonundakiydi. Son seferinde bana ciddi ciddi zarar verebilmişti ve bunun, hiddetinin bir fiske kadar dışa vurulmuş hâli olduğunu biliyor olmak daha da korkmama neden oluyordu. Elim istemsiz bir şekilde şimdi pembe birer izden ibaret olan yaralarımın üstüne gitti. O öyle tehlikeliydi ve bunu öyle belli etmiyordu ki... Tüm bunlara rağmen neden burada olduğumu sorguluyordum. Cevap açıktı; bana gerçekten zarar vermek istese bunu sayısız kez yapabilirdi. Ona karşı hiçbir üstünlüğüm yoktu. Ama yine de istediği bir şeye sahiptim ve bu O'nun için ilgi çekici olmama, gözünde zerre değeri olmayan hayatımı bağışlamasına yetiyordu.

Derin bir nefes eşliğinde doğruldum. Kapı artık kaybolmuştu. Sanırım bu geleneksel yöntemlerle geri dönmem demek oluyordu. Kıryıya doğru yürümeye başladım. Bugün şarkı yoktu. Suskundu. Bu suskunluğu bana kütüphanedeki sessizlik büyüsünden daha boğucu geliyordu. Ancak yine her zaman olduğu gibi kıryıya geldiğimde beni bir deniz kızı karşıladı. Yüzünde O'na çocuksuluk katan alaylı bir ifadeyle kuyruğunu bir o yana bir bu yana atarak sular sıçratıyordu. Bana bu hâliyle oyun oynamak isteyen bir köpeğin sabırsızlığını hatırlatmıştı.

"Acınası hâldesin," dedi doğaötesi sesiyle.

"Sana da merhaba Tethys."

"Ah, selamlaşmaya gerek var mıydı? Bugün her zamankinden daha sabırsız olduğumu sanıyordum."

Harika, Titaniçe güdülerini sayesinde bunun bile farkındaydı. Her zaman benden on adım ötede olmasına katlanamıyordum. "Nasıl bilebilirdin? Daha o günden, bunların hiçbiri ortada yokken sana geleceğimi nasıl bilebilirdin? Hem de spesifik olarak bu yüzden..."

"Bilemezdim küçüğüm. Bilemezdim. Sadece tahmin edebilir ve sözlerimi ona göre seçebilirdim."

Aklım karışmış bir şekilde O'na baktım. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sana potansiyelinden kim bahsetti küçük kız? Kim sana olasılıkların sınırsız olduğunu söyledi?" Sonra yapay bir oyunculukla çok da uzun süre önce söylemediği sözleri tekrarladı. *"Bu dünya senin. Hepsi. Ne istersen olsun. Her şey hakkın. Her şey sana..."*

Bir süre şaşkınlık ve öfke arasında gidip geldim. Kulağım çınlıyor, ağzım sözler için aralanıyor ama nasıl bir araya getirildiğini hatırlayamayıp geri kapanıyordu. Beni kullanmıştı. Müdire'nin söylediği gibi sözleri ustalıkla seçmiş, zihnimi manipüle etmişti. Tam istediği yere, tam da istediği şekilde gelmiştim; aciz, çaresiz, O'na muhtaçtım...

Sonuçta O'nun istediği olacaksa doğrudan sormaya karar verdim. Hiç yoktan neyle yüz yüze olduğumu bilmek adına. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Artık düşlemeye başladığım şeyi: Özgürlüğü," dedi kelimeyi sarf etmek bile O'na içini titreten bir haz vermişçesine.

"Bunu sana ben veremem."

Başını uysalca yana yatırdı. Sanki hayatı ve olasılıkları O'nun perspektifinden bir an olsun görebilmemi ister gibiydi. "Ama verebilirsin."

Suyun gücünü kastettiğini anladım. Döne döne kendimizi yine bu konuda bulmamız sinir bozucuydu. Ama belki de bu konudan hiç çıkmamış olduğumuzu o an idrak ettim. "Suyu kabul edemem," dedim yalvarırcasına. "Yapamam bunu. Mümkün değil. Hiçbir zaman da mümkün olmayacak."

"Doğru." Sesi buz gibiydi. "Sen ölüm istiyorsun."

Kanım çekilirken geriledim. Gözlerim büyümüş, nefes alıp veriş hızım doruğa ulaşmıştı. O an *bitti*, dedim içimden. *Buraya kadarmış. Ya beni kendi elleriyle öldürecek ya da bu işi zehirli güçlerime bırakacak.*

Korkum O'nu her ne kadar keyiflendirse de gülümsemedi. "Öyle değil küçüğüm. Sadece... Bu esaret artık katlanılacak gibi değil. Yani başımda kurtuluş varken, değil. Tüm yıllar geri geliyor. Bastırdığım acı tekrar yeşeriyor. Yılların ağırlığı çöküyor üstüme seninle. Bu zindanla

birlikte beni boğuyor." Sarf ettiği sözlerin her biri, canından can götürmüş gibi konuştu. Gözünden bir damla serbest kalıp suyu boyladı. Tüm kıyı Titaniçe'nin gözyaşıyla âdeta inledi. Dalgalar köpürdü. "Özgür olmanın yalnızca bir yolu yok Erin. Artık burada olmamak için serbest kalmaya ihtiyacım yok." Dalgalar duruldu. Bakışları donuklaştı.

"Senden beni zihnimin esaretinden kurtarmanı istiyorum. Beni öldürmeni istiyorum."

"Sana inanmıyorum," dedim duydukları■ sindirmeye çalışarak. *Tüm o oyunlarından bir başkası bu. "Sana güvenmiyorum."*

"Anlaşmalar güvensizlikleri ortadan kaldırmak için birebirdir, sevgili Erin." Üstüne çökmüş bu karanlık ruh hâinden hâlâ kurtulamamış olsa da alayla göz kırptı. "Şartlarını belirle."

Güldüm. "Bir tür açık yakalayacaksın, değil mi? Senin Tanrı zekânla aşık atamayacağımı biliyorsun. Bir şekilde bana suyu dayatacaksın. Geri dönüşü olmaz bir yola sokacaksın her şeyi."

"Bu o kadar da fena mı olurdu sanki?"

Sadece gözlerimi devirmekle yetindim.

"Öldürülmeyi her ne kadar istesen de eminim bu çömez cadılara bırakılacak bir iş değildir." Aynı zamanda içimden *buraya sadece niyetini öğrenmek için geldin ve hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin*, diye teskin sözleri geçiriyordum.

"Ortada *sadece* bir cadı olsa söylediklerine hak verebilirdim. Kendini bu kadar hafife alma," diye yine aynı konuyu açar gibi oldu ama üstünde durmadan devam etti. "Gerekli olan her şey sana gönderdiğim kitabın içerisinde var."

"Ne kitabı?"

"Az sonra kendi gözlerinle göreceksin," diyerek yanıtlamaktan kaçındı. "Hadi küçüğüm, dönüş yolu uzun ve alman gereken birtakım kararlar var."

"Hayır, gitme! Daha konuşacaklarımız bitmedi," diye bağırırsam da hızla geriye sıçrayıp suya daldı. Saniyeler sonrasında kuyruğu, hiçbir

deniz canlısının o sürede katedemeyeceği bir uzaklıkta tekrar görüldü ve bir daha ortaya çıkmamak üzere kayboldu. "Tethys!"

Yanıt olarak sesimin yankısı ve dalgaların kıyıtı dövüşü duyuldu. Yine beni afallanmış bir şekilde bırakmayı başarmıştı. Burada bulmayı umduğum hiçbir şeyi elde edememiştim üstelik. Geldiğim için pişmanlık duymama ramak kalmıştı.

Bir Titaniçe'yi öldürmek mi? Her ne kadar bu O'nun isteğiyle olsa da elimi kana bulayacaktım. Kendime katil demeye hazır mıydım? Hayatıma böyle devam edebilir miydim? Ve her şeyden önemlisi, gerçekten de sadece ölüm mü istiyordu?

Ayaklarım geri geri giderken sadece kütüphaneye dönmek ve Fionalarla kaldığımız yerden hazırlıklara devam etmek istiyordum. Bir an önce ritüeli gerçekleştirmeyi; Hekate'nin gelmesini ve beni tüm bu olasılıklardan azat etmesini... Bu görüşme gereksizdi. Aptallıktı. Her kelimesi tenimi ürpertirken nasıl olur da güvenip Tethys'e canımı emanet edecektim?

Yılanın açılmış ağzına benzeyen tünel beni karşıladı ve bunu daha önce fark edip fark etmediğimi düşündüm. İçerisi ıslaktı ve loş kristal ışığıyla aydınlanıyordu. Adımlarımın sıpırtı sesi yankılanırken bir an için gözüm karardı ve görüntü değişti. Tıpkı nimfanın doğumunda olduğu gibi turuncu bir ışıkla filtrelendi. Dehşetle donakaldım.

Yerdeki su, bu ışıkla kana benziyordu. Kayalar pas rengindeydi sanki ve günün erken saatlerindeki uyku büyüsi girişimimizle tazelenmiş o görüntünün tıpatıp aynısıydı şimdi. Rüyamdaki mağaralar... Kâbuslarımdaki cehennem... Boğazıma oturmuş yumrunun üstünde tükürüğüm birikirken kusacakmış gibi hissettim. Tek bir eksik vardı; kristaller yerine oradan buradan fişkıran alevler.

Merak, bu geçici felçten üstün geldi ve kolum ağır ağır yükseldi. Kristalle aralarında santimler kala durdu. Ona dokunursam bir şekilde bu sır perdesinin kalkacağını biliyordum ama aynı zamanda ölesiye korkuyordum. Kristale dokundum ve fitil gibi cızırdayarak alevlenip ateşe dönüşmesini izledim. Kalp atışlarım hızlandı. Diğer yandan gelen sese döndüm ve az ilerideki kristalin de aynı dönüşümü geçirisine şahit oldum. Sonra öbürü ve arkasındakiler... Tek tek... Tünel ateş içinde kalmıştı. Titrek ışıkları, rüyalarımın tanıdık gelen gölge oyunları oynuyordu kayalarda. Artık inkâr edecek bir şeyim yoktu. Oradaydım.

Hep yapmak isteyip asla yapamadığım şeyi yaptım ve koştum. Burası her neyse ondan, sürekli peşimde olmasından; neyden kaçtığımı bilmeden kaçtım. Göğsümü delecek gibi atan kalbime daha fazla kan pompalaması için sebep verdim. Koştum, koştum, koştum...

...

Aniden kulağımda patlayan sesle kafamı, kolumla dayandığım masadan kaldırdım. Üstüne yattığım gözlerim ağrımış ve hafiften kızarmış, ellerim karıncalanmıştı. Yakıcı ışıkla gözlerimi kısıp etrafa bakmamla az önce gördüğüm korkunç şeyin yalnızca bir kâbus olduğunu fark etmem bir oldu. O olanları kâbustan başka nerede görüyordum ki, değil mi?

Hâlâ kütüphanedeydim ve garip bir şekilde çılgılık atmadan uyanmayı başarmıştım. Uykumda zaten delicesine korkuyorken daha da korkutularak uyanmıştım sonuçta. Yine de her şeye rağmen uyanmış olmanın verdiği o yoğun minnet duygusu vardı üstümde. Az önce gördüklerimin hepsinin silinmesini istemiştım ve dileğim gerçekleşmişti. *Harika!*

"Ah üzgünüm, seni uyandırdım mı?" dedi Freya yapmacık bir evhamla.

Fiona, Freya'ya çıkıştı. "Ellemeseydin, uyusaydı."

"Sen de en az onun kadar uykusuzsun Fiona. Tüm gece çalıştık. Hanımefendinin kendi derdi. Artık uyanсын da bir işin ucundan tutsun."

Freya'nın sinirlenmesine sonuna kadar hak verdiğimden tek kelime bile edemiyor, çaktırmadan esneyip uyku mahmurluğunu üstümden atmaya çalışıyordum. O sırada gözüm üstüne yattığım kitaba takıldı. Kitabın az önce orada olmadığını rahatlıkla anlayabiliyordum. Deri cildi çok eskiydi ve üstünden bariz bir şekilde güçlü, karanlık bir enerji yayılıyordu. Kırmızı yarıklardan oluşan işlemelerinin üstünde parmaklarımı gezdirdim. Buzluktan yeni çıkmış kadar soğuktu.

Başlığını okumak için öne eğildim. Büyü alfabesindense, Latin harfleriyle nabzımı eski hızına yükseltmeye yetecek basit birkaç sözcük yazılmıştı: *Yaşam ve Ölüm Kitabı*.

Büyük bir gürültü çıkaracak şekilde parmak uçlarımda tuttuğum kitabı masaya geri bıraktım. Rüya falan değildi. Hepsi gerçektir, ya-

şanmıştı. Bu da her şeyin kanıtı; Tethys'in göndereceğini söylediği o kitaptı. Onu öldürecek büyüü bulacağım kitap... Yerin dibinde bir mağarada hapsediği tüm bu zaman boyunca okul üstünde böylesi bir hâkimiyeti olması beni ürpertti. Kontrolsüzce titremeye başladım.

Fiona ve Freya aralarındaki küçük tartışmaya ara verip şaşkınlıkla bana döndüler. "Uyumuyordum," diyebildim sesli bir şekilde yutkunmadan hemen önce. "Tethys'i görmeye gittim."

Su çöktükçe çöker, verilen her biçime meydan okur, illa kendini ayaklar altına alır, kimi tarikatlardaki keşiflere benzer biçimde ölü gibi yere yayılıp öylece kalır.⁷⁸

Francis Ponge - Le Parti Pris des Choses

78 Francis Ponge, *Le Parti pris des choses*, Paris, Gallimard, 1942; yeni baskı: "Poésie" dizisinde, 1967, s. 61-63. (Türkçe Çeviri: Ömer Aygün, 2005)

25. BÖLÜM GERÇEK RENKLER

Bu dünyada her şeyin bir rengi vardı; bir kimliği. Ayırt ediciydi renk. Sınıflandırmak ya da tanımak için birebirdi. Ama gerçekten, öyle miydi? Renk bir kartvizitten ibaret miydi bizim için?

Siyahı ve beyazı tenin, ırkın rengi yaptılar aslında mevrubahis kahvenin tonları olsa da. Gözlerde maviyle yeşile renkli dediler sadece. Damgalar bastı insanlar renklerle. Siyah ve beyazın olmadığı bir dünyaya keskin sınırlar çizdiler, bayrak yaptılar onlardan. Renklerin ahenğini anlayamayanlar basitleştirdi ve aynı zamanda çıkmaza sürdü her şeyi. Herkesin kanı kızıl akarken renklerden bir ağ ördüler insanlığa, ön yargıya koca bir taht hazırladılar.

Saçları kestane; *Kızıl Erin*.

Koyu giyiniyor; *Gotik Erin*.

Kırmızı ruj sürmüş; *Orospu Erin*.

Pembe çanta; *Barbie Erin*.

Gökkuşağı desenli çorap; *Hiii, Gay Erin*.

Bu her nasılsa büyülü dünyada da geçerliydi. Sadece cadı sınıflarını oluşturan beş rengi demiyordum. Genelde belli renk kodları geçerliydi: cadılar hep koyu, periler pudra, pastel; vampirler siyah-beyaz, Lonca alabildiğine neon... Ancak burada renkler saptırılmıyordu. Her rengin binlerce tonu, sayısız farklılığı olduğu kabul ediliyor ve hepsine kucak açılıyordu. Çünkü renk hayattı. Doğanın insanı selamlayış şekliydi. Tanrılara tapınmaya bir sebepti. Ahenkti, anlamdı, ilhamdı... Büyü gibiydi renk. Çok boyutluymuştu ve gerçek dışıydı.

Fakat renkler, bir şeyleri kolay ele verdiği gibi bazen de saklamayı kolaylaştırıyordu. Sadece genlerimden ibaret değildim, o nedenle saçlarımı renkten renge sokmayı tercih ettim. Eski popüler, meleksi

güzel Erin kaçtı, ben siyahın ardına sığındım. Tüm karanlık şeylerimi siyah bir kutuda sakladım. Ben hep ya sakladım ya da saklandım. Ait olduğumu düşündüğüm yere geldiğimi sandığımda cadı değilsin, dedi. *Pek tabii öyleyim*, dedim. Aksini düşünmedim bile. Düşünemedim. Bir rengimin olması gerekirken su kadar renksizdim. Kırmızıyı seçiverdim ama ardında çıplak hissettim. Hata yapmış olmaktan korktukça kendimi sahte renklerle donattım. Böyleydi işte. Benim renklerle bir derdim vardı. Renkler benim için hep zordu çünkü diğer insanların aksine ben çok boyutluluğunu hep gördüm onların ama işin içinden bir türlü çıkamadım.

O gün de bunları düşünüyordum. Gözümden akan maskara siyah-tı. İçimi bunaltan gece, kendi mavisindeydi. Şanstır ya beş ana renk disiplinini de karşılayan arkadaşlarımla bir çember açmıştık. Beşimiz de beyazdık. Arınma ritüeli için beyaza bürünmüştük. Ateş vardı. Bu gece içimi ısıtmıyordu, ısıtamayacaktı. Turuncuydu. Gelmeyen Tanrı-çamızın büstü griydi. Gelmeyecekti. Bu gelmeyişinin beşinci gecesi-ydi. Cadıların kutsal sayısı olan beşinci gece. Bu sefer de gelmezse asla gelmeyecek demektir. Beni renklerle baş başa bıraktı. Gelmedi.

Odada öfkeden deliye dönüyordum. Az önce yine kusmuştum ve başım feci bir hâlde dönmeye başlamıştı. Hastalık zaman zaman nükse-di-yordu. Her seferinde orada olan Fiona beni kusturuyordu. Ama ateş hemen gitmiyordu. Ben ateşler içinde kalmaya alışık Erin, artık ondan nefret eder olmuştum. Bedenimden giden kuvvetten ve sonsuz yakarış-larımıza rağmen bizi görmezden gelen Hekate'den. Fiona'ya öfke kusu-yordum. "Buraya kadar. O'na gidiyorum. Konu kapanmıştır!"

Fiona dehşete düştü. "Tethys'ten bahsediyor olamazsın!"

"Ta kendisinden bahsediyorum Fiona. *Sevgili Tanrıçamız* beni dü-şünmüyorsa ben O'nu hiç düşünmem."

"Erin. Hıncını Hekate'den çıkarma şimdi. Hata senin hatan. Belki de kendi kendine başa çıkmanı istiyordu," dedi Fiona her zamanki aşırı pozitif olma çabasıyla.

Son zamanlarda sadece isteri krizlerimde serbest bırakabildiğim kahkahalarımın atımı. "Ben de öyle yapıyorum bak işte! Alacağım o kitabı ve Tethys'e teklifini kabul ettiğimi söyleyeceğim. Tehlikeli su-larda yüzmekse öyle olsun. Balıklama dalacağım şimdi O'nun inine."

Öyle bir sinir boşalması yaşıyordum ki kelimelerim birbirine giriyor, anlamsız bir bulamacaya dönüşüyordu. Onu, bunu, bir şeyleri yumrukluyor; başım dönünce kendimi yatağa yere atıyor, orada da debeleliyordum. Dışarıdan aklımı yitirmiş gibi görünüyor olmalıydım.

"Şu an sağlıklı düşünemiyorsun güzelim. Hadi gel, sana bir melisa çayı demleyelim. Sakinleş, güzel güzel konuşuruz bunları."

"Çay falan istemiyorum ben. Artık bitmesini istiyorum. Sadece bitmesini istiyorum. Annemle doğru dürüst konuşamıyorum Fiona. Bir şeyleri anlayacak diye aynanın karşısına bile geçmiyorum. Tenimdeki lekeleri, gözlerimin altındaki morlukları, yüzümün renksizliğini saklıyorum annemden. Ona kızının çürüdüğünü, çok yakında da öleceğini söyleyemiyorum." Gözlerimden yine yaşlar boşalmaya başlamıştı. Buydu işte. Ölecektim ve bunu sesli dile getiremiyordum. Çok, çok korkuyordum. Ölmekten ölesiye korkuyordum. Çoğu insan böyle bir süreçte artık ölüm konusunda belli bir olgunluğa erişirdi. Ama ben, buna engel olamıyordum. Benimle götüreceklerimin yükünü kaldırmıyor, kabullenemiyordum. Daha ben yaşayacaktım. Sevecektim. Sevilecektim. Gezecek, öğrenecek; bir fark yaratacaktım...

Fiona yanıma sokulup başımı göğsüne aldı ve okşamaya başladı. "Erin lütfen. Ulaşacağımız başka Tanrılar ve üstleri var. O'na gitme. Yapma bunu kendine."

"Tabii ya. Daha Tethys'in çıkarlarını bile tam anlamamışken tamamen bilinmez, karakutu bir Tanrı'dan yardım isteyelim. Böylesi kesinlikle daha mantıklı Fiona (!)." Buna bir karşılık veremedi. Çünkü haklı olduğunu biliyordu. Seçeneklerimiz tükenmişti. Artık sadece *O* vardı.

Fiona'nın belli belirsiz mırıldanışını duydum. "Hekate gelmeliydi. Gelmeliydi. Böyle olmaması gerekirdi. Böyle olmaması gerekirdi..."

O karanlık mozole gecesinden kalma sözlerini tekrar ağzına dolayınca ondan uzaklaştım ve hızla odayı terk ettim. Yataktan merdivenlerini inerken elimi öfkeden yumruk yaptığımı yeni fark ediyordum.

Saatler sonrasında Fiona teslim olmuş; benimle birlikte mahzenlere, büyüler çalışmaya inmişti. Kitap o kadar soğuktu ki içinden bırakın bir büyüyü yapmayı taşıması bile güçtü. Onu kavrayan parmaklarıma keskin acılar saplanıyor, yer yer kan toplanıyordu.

Neyse ki Fiona içinden bir büyü seçmek için kitabı almıştı. Anlaşılan bana uyacak bir tanesini bulmak o kadar kolay değildi. Uzun süredir sayfalarda bir ileri bir geri gidiyordu. Kitabı bırakıp, başını kaldırdığında gözlerinde salt bir ürperti gördüm. Parmaklarını birbirine sürtüp, nefesiyle ısıtmaya çalışırken kesik kesik konuştu. "Bu bir cadı kitabı değil Erin. Bu Havva'dan olmanın eline geçecek bir kitap bile değil. Tanrıların katına ait bir kitap."

"Ne yani? İçinde yapabileceğim bir büyü bile yok mu?"

"Zor. Çok zor," dedi Fiona başını iki yana sallayarak. "İçime bir şüphe düştü büyüleri gördükten sonra."

"Şüphe? Ne şüphesi?"

"Sana bir anlaşma önermesi, güvence veriyor gibi görünüyor Erin ama aynı zamanda seni kendine esir etmek için bir sebebe dönüştürülebilir." Fiona ellerimi avucuna aldı. Parmakları gerçekten de çok soğuktu. "Eğer bir taraf anlaşmanın şartını karşılar, diğeri yapamazsa bu onun için felaket olur. Artık kaderi, anlaşma sahibinin elindedir. Söz tutulana kadar sana istediği her şeyi yaptırabilir. Yapmazsan da anlaşmanın ağır sonuçlarıyla karşılaşsın."

"Yani bu büyülerden birini yapamazsam Tethys'in avucuna düşmüş olurum. Yapmamak uğruna mücadele verdiğim onca şeyi bana dikte edebilir," dedim dişlerimin arasından. "Kahrolası sürtük. Hâlâ oyun oynuyor. Pes etmek nedir, bilmiyor!"

"Daha kötüsü var. Tethys hakkında bir araştırma yaptım. Görünen o ki Tanrıların üstüne yemin ettikleri Styx Nehri, Tethys'in kızı. Bu da demek oluyor ki anlaşmanın kuralları O'na herkese işlediği gibi işle-meyebilir."

"Ne yapacağız öyleyse? Bu durumda her şey değişir."

"Bana kalırsa direkt Tethys seçeneğini elemelisin ama bunu yapma-yacağını biliyorum. O nedenle sana cadı anlaşmalarını önerebilirim. Merak etme. Hekate zamanla bu anlaşmayı öyle güçlendirdi ki artık bir ilahı bile kontrol altında tutacak bir güçte. Styx Nehri'nden pek bir farkı yok."

"O zaman asıl sorun bunun içinden bir büyü öğrenmekte," dedim kitabı göstererek.

"Sorun büyülerin zorluğunda değil. Sorun cadı olmada."

Oysa Tethys'in söylediklerine göre ortada *sadece* bir cadı yoktu. Bu kitaptan bir büyü yapabileceğime gerçekten de inanıyormuş gibi konuşmuştu.

Ben bu düşüncelerle meşgulken Fiona devam etti. "Ama tarih derslerinden birinde bir büyü hakkında konuşulmuştu. Eski zamanlarda insanları diledikleri gibi yönlendirebilmek için sahte Tanrılar yaratan bir grup cadıdan bahsedilmişti. Bu Tanrı sıfatına bizzat kendi bedenleriyle, doğadan ve belli kaynaklardan güç çekerek bürünürlermiş. Hatta bu birkaç Tanrıyı öfkeliendirip yeryüzüne indirdiğinde bile bir süre onlara karşı koyabilmişler. Hemen düşmemişler."

"Benim de ihtiyacım olan zaten bu. Uzun süreli bir şeye ihtiyacım yok ki. Bana büyüü gerçekleştirmeme yetecek kadar zaman tanısın yeterli," dedim ferahlamayla.

"Üstelik enerji çekebileceğin zincirlerin de var," diye doğruladı Fiona. "Ama hemen sevinme. Bu çok tehlikeli bir büyü Erin ve tek bir şansın olacak. Tethys'in kaçmayıp karşı koymayacağına ya da dikkatini dağıtmayacağına emin olmalısın."

Başımla onayladım. "Peki, bu söylediğin büyüü nereden bulacağız?"

"O iş bende," dedi Fiona ve kitabı önüme bırakıp sayfalarından birini açtı. "Sen de çalışmaya başlasan iyi edersin."

Parmağını üstüne bastırıp büyüü okumaya çalıştım: *Kutsal Ruh Söken Pençe*.

Omzumda bağları zor kapayan bir çantayla yetişeceğim bir yer olmadığı hâlde aceleci adımlarla yürüyordum. Kendimi yine Tethys'e giden yolda bulmuştum. Ki ortada gerçek anlamda bir yol olmadığı için ne yapacağımı bilmiyordum. Yine O'na seslensem beni fark eder miydi? Ya da geleneksel yöntemle hamamlardan geçebilirdim. Ama anahtar olmadan imkânsız olduğunu duymuştum. Daha fazla düşünmeme gerek kalmadı.

Vhartlox'un derinlerinde, karanlık koridorlarda hızla ilerlerken içimden bir şey çekiliyormuş gibi hissettim. Aniden bulanık aklım yü-

zünden ayaklarım birbirine dolandı. Düşmemek ve dengemi bulmak için etrafımda birkaç tur dönmek zorunda kaldım ve son turumda koridorun bir kâğıt gibi yırtıldığını gördüm. Parçaları uçuşup arkasında rüyalarımı dakiklere iç ürperten benzerliğiyle o eciş bücüş tüneli bıraktı. Kıyıya vuran minik dalgaların çakıllarda çıkardığı dingin sesi duymaya başlamıştım bile. Çok geçmeden açıklığa çıktım ve siyah kıyının kıvrılan silüeti görüldü. Tethys beni şaşırtmadan kıyıya uzanmış bir şekilde gelmemi bekliyordu.

"Her an kafamın içinde misin sen?" Beni izleyen kısık gözlerine bakarak söylemiştim.

"Bu sefer de selamlaşmayı sen atlıyorsun anlaşılan," dedi onaylamaz bir tavırla. Sonra hülyalı hülyalı devam etti. "Hüzünlü bir gece, değil mi? Ağırlığını hissedebiliyor musun?" Tam sorumdan kaçınmak için lafı dolandırıyor diye düşünürken kendi kendine cevabı ekledi. "Ve hayır, beni içeri alana kadar aklına giremiyorum."

"Ben içeri falan almıyorum. Giren sensin." Beni korkutan ve yüzleşmek istemediğim her gerçekte olduğu gibi yine, karşıyı suçlar gibi konuşmuştum. Bunu artık öğrenmem gerekirdi. Gerçeğin nadiren bağışlandığı bu dünyada, bir şeyleri tek seferde kabul edebilmeliydim. Ama söyledikleri doğruysa ve düşüncelerimi rahatlıkla duyabiliyorsa kim bilir daha O'na söylemediğim neleri biliyordu.

"İsimlerin güçleri vardır cahil kız. Özellikle bir Tanrının isminden söz ediliyorsa. Bize dualar, adaklar, yakarılar nasıl ulaşır sanıyorsun?" Güldü. "Adımı her seslenişinde ve aklından beni her geçişinde seni bulmama ve zihninin labirentine girmeme izin veriyorsun." Tethys her zamanki gibi küçümserdi; en aşağılayıcı hakaretini bile nazik bir jestle dönüştüren o garip sesine rağmen. Birbiri üstüne binmiş onlarca tona alışmaya başlıyor gibiydim. Ne yazık ki bugün onu son duyuşum olacaktı.

Ama söyledikleri beni tereddüte düşürmüştü. Eğer aklıma adını ilk düşündüğüm anda girebiliyorsa kafamda kurduklarımı da biliyor olmalıydı. Birkaçını değil, her şeyi biliyordu. Sadece salağa yatıyordu.

"Geçen gece..." dedim gerçekleri yavaş yavaş idrak ederken. "Seninle sadece öylesine görüşeceğimi biliyordun. Asıl planımın Hekate'ye girmek olduğunun en başından beri farkındaydın."

Tethys keyifle gülümserken midemin bulandığını hissedebiliyordum. "Elbette küçük çocuk. Karşında, senin aklının alabileceğinden daha üstün bir varlık var; bir Titaniçe. Hem de ilklerinden biri. Beni hafife mi alıyordun yoksa?"

"Artık fazlasıyla ciddiye aldığımı sanıyordum. Sanırım yeterli değilmiş." Duraksadım. "Peki, madem teklifini reddedeceğimi biliyordun, o zaman neden benden seni öldürmemi istedin?" Anlamıyordum. O hâlde doğrudan soracaktım.

"Hekate, ah, O korkak bir ahmağın teki. Kaybedeceği bahislere girmez. Sana dokunmam bile yeterli olmalıydı ama ya O senin içindeki saflığa daha çok güvenseydi. Seninle kumar oynayamazdım küçüğüm. Hekate'yi kaybedeceğine inandırmak zorundaydım. Çoktan benim tarafıma geçtiğini düşünmesi gerekti." Gözleri sinsice üstümde dolanıp tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Şaşkınlıkla ağzım açıldı. Kahrolası oyununu anlamıştım; o bir türlü sonu gelmeyen aşağılık yeni oyununu. "Kitap. Kitabı bana kendin için vermedin. Hekate de tıpkı senin gibi bir Titaniçe. Sırf O'nu öldürecekimi düşünsün diye bana bıraktın o kitabı. Benden korkmasını istedin. Seni öldürmemi zerre istemiyordun." Çantadaki kitabın ağırlığı eskisinden fazla geliyordu şimdi.

"Hem evet hem hayır," dedi Tethys. "Bir İlah olmanın getirileri vardır; bir hamlenin dallanıp budaklanan her ucunu öngörebilmek gibi. Bu küçük oyunun seni bana mecbur bırakması gerekiyordu, ama hâlâ bir seçim hakkın var. Suyu kabul edecek misin?"

Öfkeyle gözlerimi devirdim. "Küfür gibi hâlâ bunu sorduğuna inanmıyorum. Sırf kazandığını görmemek için ölürüm daha iyi."

"O hâlde hâlâ beni öldürmeni istiyorum. Çünkü ben de aynı şekilde düşünüyorum. Ancak bu benim için o kadar kolay olmuyor maaless ef. Görüyorsun ya, ilahi yaratılışlar için ölmek söz konusu değildir. Öldürülmek... İşte Titanlar bu ayrıcalığın tadını sonuna kadar çıkarabilirler." Alayla söylemiş olsa da sözlerinin ürpertici bir ciddiyeti vardı. Gerçekten ölmeyi bu kadar çok istiyor olabilir miydi? Az önce de dediği gibi seçenekleri ikiye indirmişti. Birini diğerine tercih edecek olsa da ikisi de istedikleri şeylerdi. Ölmek istediği bir şeydi.

Gözleri kitabı aradı ve elimi korumacı bir şekilde üstüne çektiğim çantamı buldu. "İçinden bir büyü öğrenebildin mi bari?"

Bu sözleri Fiona'yla konuştuğumuz şeyleri hatırlattı: Ya hâlâ planı, benden yapamayacağım bir şey isteyip sonsuza kadar kendine bağlamaksa. Bu son öğrendiğim bilgiye göre Tethys, her kararını tüm olasılıkları göz önünde bulundurarak alıyordu. Bu olasılıklardan biriydi ve O'na, en başta da kendime güvenmem hata olurdu. O'nu hiçbir şey hazırlıksız yakalayamazdı. Şimdiye dek öğrendiklerimi ve yapabileceklerimi zaten biliyordu. Soruları küçük oyununun bir parçasıydı.

"Bu kadar zor olduklarından bahsetmemiştin."

"Ah, hadi ama! Senin başaramayacağın çok az şey var. Bu onlardan biri değil."

"Bir zaman sıkıntıımız yok, yanılıyor muyum?"

Tethys gülümsedi. Anladığımı çoktan biliyordu. Bana doğru yüzerek çenesini yumruğunun üstüne koydu. "Merak etme. Gerekirse sana bizzat ben öğretilirim. Vakti zamanında Tanrıları himayesine almış bir Titançe'den daha iyi öğretmen mi bulacaksın?"

"Ve sen, tüm bu olanlardan sonra sözüne güveneceğimi mi düşünüyorsun?"

"O hâlde bu küçük ayrıntıyı da anlaşılmamıza ekleriz."

"Anlaşmanı kabul edeceğimden çok emin konuşuyorsun." Edecektim etmesine ama kendisine olan bu öz güven bir o kadar da sinirlerimi bozuyordu. Kafamı sallayıp, *sana sonsuzluğa kadar sürecek esaretinde bol şans*, demek istiyordum. Ama bunu yapamazdım. Artık başka şansım yoktu. Ya O'na yardım edecek ya da ölecektim.

Parmağını şakağına vurarak göz kırptı. "Çünkü eminim."

Aklımdan çıkabilmen için ne yapabilirim? Sözlerle zaman kaybetmedim bile.

"İsmimi daha nadir kullanabilirsin. Adımı her söylediğinde bana bir kapı açıyorsun. Sınırlı hâkimiyetim ne zaman azalıp yok olmaya başlasa sen adımı yineliyorsun ve bana biraz daha zaman tanıyorsun. Orada neler öğreniyorum neler." Güldü. "*Hekate*, seni hızsız pislik. Ateşle oynamayı seven bir kız tabii ki suyu tercih etmez. Güzel hamle. Adice, ama güzel."

Son sözleri bana değildi. Fazlasıyla anlamsız gelmesinin sebebi buydu. Benimle ilgiliydi ama daha fazla açmayacağı da kesindi. *Doğrucasına başını salladı.* Hırsla tısladım. Bu isim olayı fazla sinir bozucuydu. Düşüncelerim açık grup konuşmasına dönüşmüştü. Neyse ki O'ndan kurtulduğum zaman ortada bir sorun kalmayacaktı.

"Anlaşmamızın şartlarını ortaya koyalım o hâlde."

"Sanırım bu işi cadı usulü yapacağız," dedi kinayeyle.

"Eh, kızını bu işe karıştırmak istemeyiz, değil mi?" Dudaklarıma yapmacık bir gülümseme kondurdum.

"*Çömez bir cadıya* göre bazı şeyleri hızlı kapıyorsun. Birbirimize bu kadar erken veda edecek olmamız üzücü."

Aldırmadan çantanın ön gözündeki iğneyi çıkardım. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu ve sözlerin altından değerli olduğu bu anda, hata yapacak lüksüm yoktu. İğnenin üstünde kazınmış ince mühre üfleterek ismini fısıldadım. "*Akordion.*"

Yemin olsun, demekti.

Ucundan başlayan ısıltı, iğnenin deliğine kadar kaydı ve içinden geçen altından bir ipe dönüştü. İğneyle aramızda görünmez bir ağ dickerken anlaşmanın şartlarını ortaya koymaya başladım. "Sen Tethys, enerjimi zehrinden arındırıp eski saf hâline getireceksin ve bunu yaparken kesinlikle en ufak bir cadı gücüne dahi zarar vermeyeceksin. Bu suyun gücünü bana veremeyeceğin anlamına geliyor."

Tethys kafasıyla onayladı.

"Karşılığında seni öldüreceğim. Bunu yapamazsam bana gerekli büyüler yapmamda yardımcı olacak hatta öğreteceksin ve seni öldürürken kendini bir adak gibi bana sunacaksın. Karşı koymaya çalışmayacak, hareket dahi etmeyeceksin."

Son sözlerim Tethys'in gözlerinden bir endişe parıltısı geçirdi gibi oldu ama sadece rol yapmış da olabilirdi. Onunla ilgili hiçbir şeye güvenmiyordum artık.

"Benden sonra tekrarlar." Sözleri çoktan bilse de bana uydu. Seslerimiz tuhaf bir kanon korusu gibi başladı. Sonrasında birbiriyle örtüşüp tüyler ürpertici bir harmoniyle son buldu.

"Bağla şimdi ölümsüz yemini."

"Yüz bin ilmekle işle kalbime."

"Dağlar pamuk gibi uçup"

"Günle gece birbirini kaybedene dek."

"Ruhlarımız aslı bu altın ipliğe."

"Akordion."

"Cennet ve cehennem üzerine."

"Akordion."

"Gecenin Konağı'nda; saklı bir kutu içinde."

Aramızda karmaşık ağlara dönüşmüş iplikler parlada ve ikimizi de anlık bir afflamayla baş başa bırakacak şekilde kalplerimizi parlattı. Büyünün sözlerinin bu kadar somut olacağını beklememiştim. Kalbim sanki etrafına dolanmış, gerçek bir düğümle sıkılıyormuş gibiydi. Her atışında ortaya çıkan basınçla patlayacak gibi geliyor, göğsüm amansız bir acıyla kasılıyordu. Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası süzülürken durumla baş etmekte benden daha iyi olan Tethys gülümsedi.

"İlk anlaşman mı küçük kız?" Eli göğsünün üstüne kapandı. "Bir ölümsüz olarak yıllar bana bunlardan tonla verdi. Kimileri zamanla çözülüp kalbimi rahat bıraktı. Ama hâlâ bunun üstüne binmiş yüzlerce düğüm var ve hiçbiri senin kurtulacağın kadar hızlı geçip gitmiyor, inan."

Neden anlaşmanı bozup kendini bu şekilde öldürmüyorsun? demeyecektim. Yeminlerin nasıl işlediğini biliyordum. Anlaşmalar tek taraflı fes edildiğinde kalbin parçalanırdı. Ruhun ızdıraplı bir arafa sıkışır kalır, bir Tanrı olsan bile lanetlenirdi. Sanırım şimdiki hâlimden daha kötü bir şey varsa o da buydu.

Altın yaldızlı ip hafifçe sönüp silinirken kalbimdeki his hâlâ orada durmaya devam ediyordu. Varlığına alışma düşüncesi bile ürpermeme neden olmuştu. "O hâlde ilk senin payına düşeni yerine getirmen gerekiyor. Malum, seninle işim bittikten sonra sana pek yardımcı olabileceğini sanmıyorum."

Tethys hafifçe gülümsedi. "O zaman son bir şarkı?" Dudaklarını araladı ve sözsüz bir müziğin titrek notaları aramızda uçmaya baş-

ladı. Su derhâl sesine kulak verdi ve kıyıda daha uzun yaylar çizmeye başladı. Çok geçmeden ayaklarıma kadar gelmişti. Zaten ayaklarımı acıtmaya başlamış ve ıslanmış topuklu rüganlarımı fırlatıp attım. İçimdeki bu tedirginlikten bir türlü silkelenip kurtulamıyordum. Her an bunun altından da bir bityeniği çıkmasından korkuyordum. Oysa az sonra bedenim tüm zehrinden arınacak, eski sağlığına kavuşacaktı. Bunun için ne kadar mutlu ve coşkulu olmam lazımdı. Ama sonrasında ödeyeceğim bedel beni daha çok endişelendiriyordu.

Su ayaklarıma vurdu. Küçük, oyuncu şırıptılarla üstüme sıçradı ve tıpkı damarlardan oluşan bir ağ gibi bedenimde yol almaya başladı. Tenim ve üstümdeki her şey ıslanana kadar da durmadı. Sonra bedenimden bir parıltı yayıldığını görmeye başladım. Her yanımdan oluk oluk enerji akıyor, serum borularına benzemiş suya karışarak denize dökülüyordu. Öyle parıltılı, öyle hayran olunası bir renk cümbüşüydü ki bu, bir an için onlara veda ediyor olmak içimi sızlattı. Güzel oldukları kadar ölümcül olmaları şanssızlıktı.

Dakikalar sonra denizin tamamı, birbirinin içinde devinen beş renkle dolmuştu. Karanlıktan belli olmayan devamı şimdi tüm çıplaklığıyla gözler önünde, parıl parıl parlıyordu. Dalgalar içinde kaynayan güçle şaha kalkmıştı. Mağaranın çeperine, birbirine çarpıyor; püskürüyor, etrafa sular sıçratıyorlardı. Gökten koparılmış bir fırtına gibiydi karşımdaki; denizin bitmek bilmeyen çalkantısı. Sonra tamamı yek bir girdaba dönüşüp Titaniçe'nin bedenine dolmaya başladı. Önce kuyruğuna, sonra göğsüne, en son da ağzına...

Tethys içinde çalkalanan renkleri alabilirmiş gibi göğsünü tırnakladı ama daha fazla tutamadı. Kafasını geriye yatırdı ve ağzını korkunç bir çığlık atmak üzereymiş gibi ardına kadar açtı. Fakat çarpılmış ve ardına kadar açılmış ağzından ses değil, tazyikle enerji hüzmeleri fışkırdı. Mağaranın tavanına çarpıp yeri göğü sarsan bir ışık patlamasıyla yok oldu. Deniz son bir kez püskürdü ve damlacıklar havada asılı kaldı. Sonra yavaş yavaş dökülmeye başladı. Üstümüze yağdı.

Birkaç saniye süren yağmur selinin ardından Tethys'le birbirimize baktık. Bir bakış, derin bir iç çekiş... Göğsüme dolan bu nefes hava değil, huzurdu sanki. Geçen seferki gibi anlık değildi. Bu his her nefesimle katlanıyor; artıyor, artıyor, her yanıma sarmalıyordu. Parmakları-

ma bir şeyler sürtündü. Özgür ve berrak enerjinin tanıdık hissiyle dudaklarımda bir gülümsemeyle yerdi. Normalde enerjim hiç olmadığı kadar saftı bu sefer; arıydı. Arınmıştı.

Tethys sanki az önceki an onu hiç de zorlamamış kadar kayıtsızdı. Ne nefes nefese kalmış ne de gözlerinde adrenalinin silik izi oluşmuştu. Ellerini birbirine kavuşturup, "Benim tarafımda olsan her şey başka olurdu," demekle yetindi.

"Bir tarafta olmam gerektiğini düşünmüyorum."

"Sen düşünmeyebilirsin. Ama başkaları senin adına düşünüyor." Kulak misafiri olduğum konuşmayı hatırladım. Beni ellerindeki koz ve kurtuluşları olarak görüyorlardı. Bir kehanetten bahsetmişlerdi...

Çenemi dikleştirdim. "Ben kendim olmak istiyorum. Ne kimsenin tarafında ne de kimsenin parmaklarında oynayacak..."

"O hâlde kendin ol. Bu senin için ikinci bir şans," dedi Tethys neredeyse şefkatle. "Gücüne vereceğin kimlik, kendine biçeceğin kader senin elinde. Bu sefer iyi düşün. Sana yargısız sorgusuz cadı olduğunu söyleyen kimse yok burada. Suyu da dayatmıyorum artık. Sadece olduğun şey ol. Kendini bul."

Bu o kadar zor bir şeydi ki... Müdire okulun başında bana aynı soruyu yöneltmişti: Sen kimsin? Nereye aitsin? O zaman üstümde kurduğum baskıyla cevap verememiştim. Tethys bana bir cadıdan fazlası olduğumu söylediğinde de. Reddetmiştim. Hep karşı çıkmıştım. Çünkü ben de bilmiyordum. Karar vermekten acızdım. Neye göre karar vereceğimi bile bilmiyordum. Öyle bir dünyadan geliyordum ki senin için her şey önceden düşünülmüştü. Irkında, gelir durumunda, eğitimde yazılıydı her şey. Renklerin sana o kut akıllarla dağıtılır, sen de boyun eğerdin. Kendimi bulmak benim için bu nedenle zordu. Bir arayış söz konusu değildi ki keşfetmek mümkün olsun.

"Hadi..." dedi Tethys bıkkınlıkla. "Beni öldürebilmek için gerçekten sahip olduğun güce erişmen gerek."

"Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Derinlerine bak; en derine. Açmaktan korktuğun tüm kilitli kapıları arala şimdi. Gitmekten kaçındığın o yere git ve gerçeklerinle yüzleş. Onlara kucak aç."

Nefes alıp verişim aniden bastırarak panikle hızlandı. *Karanlık şeyler* bir bir önümden geçmeye başladı. Sonra lan'ı hatırladım. İkimizin ortak yarasını; kara deliğimizi... Gözlerimi kapattım. Bir zamanı var mıydı bilmiyordum ama artık gelmiş olmalıydı. Gözlerimde dipsiz bir delik olarak gördüğüm o karanlığı canlandırdım. Ucuna doğru yürüdüm. Hazır olana kadar bekledim ve kendimi içine bıraktım.

Zifiri bir karanlıktı. Burası benim için tam anlamıyla bilinmez bölgeydi. Kayıptım. Yolumu kaybetmişim ve çıkış yoktu.

Önce bir ateş yandı ama ışığının ne bir yansıması ne de bir gölgesi vardı. Sadece ateş ve boşluktan ibaretti. Sonra bir tane ve bir tane daha... Ateşler aşağı ve yukarı şeritler çizerek akmaya, başka bir deyişle yağmaya başladı. Varlıklarının beni ne kadar rahatlatıldığını hissettim. En başından beri benimlelerdi. Korkunca, öfkelenince ya da aşka meyleden bir heyecan tüm bedenimi ele geçirince ortaya çıkıyorlardı. Bu zamana kadar onun hep beni cezalandırmak, yakıp canımı acıtmak için var olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Ateş beni yatıştırmak için vardı. Kontrollü hissettirmek ve benliğimi hatırlatmak için vardı. Ben lan için bir evdim. O ise benim için huzurdu. Hayatımda *ob* çekemediğim tek andı.

Çünkü o benim için ateş demekti.

Cevap ateşti. Benim tek gerçekliğim alevlerde saklıydı.

Doğrularcasına hareketlenen alevler, etrafımda dönmeye ve harlanmaya başladı. İşin içine bir hiddet karışıyordu şimdi. Eski dinginliğinden hırçın bir kimliğe bürünüyordu. Kulaklarımda yine çığlıklar yankılanmaya başladı. Kâbuslarımdan kopup gelmiş inlemeler ve kükremeler. Sonra bir tıslama katıldı onlara. Bir çığırığın iç gıcıklayan sesiyle güçlendi. Az önceki huzur, yerini korkuya bıraktı. Kaçma içgüdüm devreye girmişti ama bir kaçış yoktu. Bu girdabın ortasında olan bendim. Bu karmaşanın sebebi bendim. Benim gerçeklerimdi.

Kabullenişe bir adım uzakken yabancı bir elin beni çekip almasına benzer bir şey hissettim. Ne olduğunu anlamamışım bile. Zihnim bir anda bulanmıştı ve şimdi etrafa baktığımda turuncunun en sıcak tonlarında parlayan alevler yavaş yavaş kızarıyor, kan kadar canlı bir kırmızıya dönüyordu. Tıpkı Ejderin Kalbi Diana onu çıkardığında nasıl değişmişse öyle değişiyordu.

Bedenimden başka bir tanesi ayrıldı. İkinci boş bir kabuk gibiydi. Teni camısı, hiçbir hattı olmayan bir beden. Kollarını açtı. Etrafımızdaki tüm karmaşa, kızıl alevler ve çığlıklar içine gömüldü. Camısı tenin ardında kozmik dalgalanmalarla parladı. Sonra bana baktı ve elimi tuttu.

Derin bir iç çekişe benzer bir sesle gözlerimi açtım. Bir an için, korkutacak türde uzun gelen bir an için burada; hayatımda bulunabileceğim en tehlikeli ortamlardan birinde; Tethys'in yanında olduğumu unutmuştum. Zihnimin karanlık labirenti beni ölüm kalım savaşından alıkoymuştu.

Panikle elimi kolumu yokladım. Komik bir şekilde, Tethys'in bilincimin kapandığı bu anlık süreçten yaralanmış olabileceğinden korkmuştum. Sonra kendi kendimi azarladım: *Ne yani Erin? Saçmalama. Tethys sapık bir Frat⁹ erkeği mi?*

Kıyıya uzanmış Tethys kıs kıs gülüyordu. Gözüm sudaki kırmızı yansımaları takıldı. "Bana değil, kendine bak," dedi nasıl böyle büyülmüş bir anı bile rezil edebildiğime akıl sır erdiremiyormuş gibi.

Gözlerimi tekrar üstüme çevirdim. Kıpırmızıydam. Bedenim Goria'nın muazzam kızıl enerjisiyle bir ışıltak gibi parlıyor, çevremde bıraklıktan göremediğim şeffaf enerjiye karışıp her yana dağılıyordu. Bu ikinci kez kırmızıyı seçişimdi. İkinci kez cadı olduğumun kanıtlanışıydı. Sudaki yansımama baktım. Şu an Tethys'ten daha tanrısal görünüyor bile olabilirdim. Olduğum şeyi kabullenince ve ona kucak açınca böyle oluyordu demek.

"Sana söylemiştim," dedim keyifle. "Ben cadı olmak için doğmuşum."

"Belki bu hayatında," diyen Tethys hiç ikna olmuş görünmüyordu. "Ama sonunda gücün seni hak ettiğin yere getirdi. Sadece cadı değil, hayır; cadıların alfası oldun. *Kızıl Cadı* oldun."

"Ne demek bu? İyi bir şey mi?"

Gülmekten başka bir çare görmedi. "Ağızına bal çalmak gibi bir şey

79 (İng.) Frat Boy, Amerika'da üniversitelerde Fraternity adı verilen erkek kardeşlik üyelerine denir. Genel olarak bir erkek, burnu havada, kadın düşkünü ve apaal olduklarına dair bir itelenim gerçekleştirdiğinde bu ifade kullanılır.

işte. Bir süre seni idare etsin diye dayatılmış bir sus payı," dedi alayla. Birkaç melodik kahkaha daha savurdu kızıl ışığa boğulmuş mağaraya. Sonra ciddileşti. "Şimdi benim sıram. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeye hazır mısın Kızıl Cadı?"

Hâlâ bana neden böyle hitap ettiğini anlayamasam da aniden üstüme çöken bir ağırbaşlılıkla onayladım. Tüm bu rahatlama ve kaostan doğan huzur, silinip gitmişti tek bir sözde. Omzuma altın bir iplikte yüklediğim o ağır yükü gerçekleştirme zamanıydı. Ama tedirginliğimin sebebi artık yaptığım şeyin doğruluğu ya da yanlışlığı olmaktan çıkmıştı. Sorun, yapıp yapamayacağımıydı. Bu korkunç anlaşmadan tek seferde kurtulup kurtulamayacağımı...

Ağır hareketlerle ritüel malzemelerini ve kitapları getirdiğim çanta giderken uyardım. "Lütfen bir son an sürprizi yaşanmasın. Anlaşmada da söylediğin gibi hareketsiz ve uslu dur."

Tethys alayla dudak büzdü. "Ölüme giderken dans etme gibi bir planım yok."

Derin bir iç çektim ve gözlerinin içine baktım. Turuncusu bana rüyalarımı giren ateşi, zihnimde kuduran yangınları hatırlattı. Bir sükûnet, ağırbaşlı bir kibirle izliyordu beni. Ölüme kavuşup kavuşamayacağını sorguluyordu elindeki kitabı zar zor tutan bu titrek dizli kızda. Hepsinin ardına bir meydan okuma gizliydi. Bu bir oyundu, en başından beri. Her ne kadar özgürlüğü ya da nihayet sonu istiyor olsa da O, burada sandığımdan çok daha uzun süredir hapisti. Sıkılmıştı ve oynamak istiyordu. Bir bahse girişmiştik. O, ona düşeni yapmıştı ama ben kartlarımı doğru oynamazsam kaybedecek tarafım ve en çok arzuladığı o iki şeye rağmen beni mağlup görmek O'nu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Aksine son nefesime kadar O'nun bir kölesi olmam daha çok ilgisini çekecek gibiydi.

Üzgünüm Yüzgeçli Tanrıça, bugünkü planım senden balık pilaki yapmak olacak. Kısılmış gözlerimden kafamın içinden geçenleri anlamış gibi başlamamı işaret etti. Bunun için onun yönlendirmesine ihtiyacım yoktu.

Elimi keseye daldırıp siyah tuzu avuçladım. Bugün neredeyse kullanacağım her malzemede olduğu gibi bunda bile karanlık bir taraf vardı. "Bu bir kara büyü değil Erin. Altarına şeytanları buyur edeceksin,"

demmişti gözlerinde yaşlarla Fiona. Ürpertiyle titrerken, yumruk yaptığım elimle tuzu dikkatlice akıtıp ince bir şerit çizmeye başladım. Avucumda biten tuz her yenilendiğinde ve yeni bir tılsım şeklini bulduğunda kafamda uçan tereddütler diniyor, bunun gerekli olduğunu daha net anlıyordum. Artık geri dönüşü olmayan bir yola girmiştim. Pişmanlıklarımı sonrasına saklayabilirdim. Tuz, altar olarak kullandığım beyaz örtünün üzerinde bir pentagram oluştururken malzemeleri merkezdeki boşluğa dizmeye koyuldum.

Çalışırken sadece kıyıya vuran küçük dalgalar sessizliği bölüyordu. Tethys ifadesiz bir şekilde beni izliyordu. Yağ yanaklarıma, parmak uçlarıma, dizlerime ve dirseklerime sürüldü. Göz ucuyla bakmamın yettiği siyah mumlar alev aldı. Ateşin çıkardığı ses, sessizliğin yoğunluğunda haşın bir kükremeye dönüşmüştü. Tethys irkilerek kıpırdandı. Aldırmadan ikinci kitabı çıkardım. Bu diğer büyüü yapabilmek için toplayacağım güç ritüelinin kitabıydı. Kitabın göz ucuyla süzülüşünün farkındaydım. Ya küçük hamlemi bilmiyor ya da bilmiyor gibi davranıyordu. Ben oyunu ikincisine verirdim.

Sayfalar parmaklarımın üstünde salınırken döndü ve elim düştüğünde ritüelin olduğu yer açılmıştı. Havanda kırmızı ve kahverengi çürük meyveler öğüttüm. Ceviz kabuğuyla renkleri karartılmış siyah otlar yakıp havayı tütsüledim ve bunların her birini yaparken dudığıma amansız bir dua tutturmuş gibi ritüelin Kelt dilindeki sözlerini okudum, okumaya devam ettim.

Etrafımdan çektiğim güç karanlıktı. Bunu damarlarımda, sinir uçlarımda, kulağımda çığlıklara dönüşen uğultudan anlayabiliyordum. Zaten karanlıktan fazlasını sunmayan mağaranın koyuluğu yavaş yavaş bana çekiliyor, diğer tarafları solup grimsiye bir siyaha bürünüyordu. Gözlerimden yaş gibi akan zifti hissedebiliyordum. Dudaklarım kuruyor, çatlıyor ve kara kara kanıyordu. Yüzümdeki yanma, içimde erimeyeceğim yerlerde oluşan bir kaşıntı... Korkunç bir şeyin ortasına düştüğümü biliyordum. İçimde kendisinden sürekli kaçındığım kara delik, çektiğim karanlıkla birleşiyordu. Bunun telafisi yoktu.

Zamanla oturduğum yerden yükselmeye başladım. Kademe kade-me bedenimin oluşturduğu yumak çözüldü ve kucığımda kitap, parmak uçlarımla hâlâ yeri öperken ıslak elbisem ardımda dalgalandı. Be-

denim geriye doğru bir yay gibi bükülmüştü. Öyle ki kasılan göğsüm ve yetersiz hava, sözcükleri duyulması zor fısıltılara dönüştürüyordu. *Ağlamak istiyordum.* Gözlerimden yaş yerine lanet akıyordu. *Çığlık atmak istiyordum.* Dudaklarım ritüele devam etmeye mühürlüydü.

Sonra hissettim. Gözümdeki batmayı, tenimdeki karıncalanmayı ve eklem yerlerimdeki ayrılmayı. Sanki içimde tutabileceğimden çok daha büyük bir varlık uyanıyordu. Bedenimin sınırlarını zorluyor, onu içimde tuttuğum her dakika ruhumdan parçalar tüketiyordu. Parmagım zincire dolandı. Bileğimde kırılmayı bekleyen zincirlerden ikincisi, gerilime dayanamayıp ayrıştı. Güç, bir iç çekişe benzer sesle etrafıma dolandı. Berrak, renksiz ve masumdu. Şimdi siyah, kılcallaşıp ona akarken bir girdaba dönüşüyordu.

Artık zamanı gelmişti. Elimi geriye attım. Ritüelin kitabı, girdaba tutulup karanlıkta bir yere uçtu. Yerine parmak boğumlarını acıtacak kadar soğuk bir kitap geldi: *O kitap.* Büyü yine bana gerekli sayfayı gösterirken oradan okumadım bile. Sözcükleri çoktan biliyordum. Hangi dilde, ne şekilde yazıldığının bir önemi yoktu. Hepsi aklıma kazınmıştı ve şimdi dudaklarımdan dökülme sırasıydı. Sesimin normalde olduğundan daha farklı çıktığını fark edince irkildim.

"Kayışlarını çözüyorum ruhumun.

İçime daha hırpani bir canavarı alacağım bugün."

Odaklanmaktan bir süreliğine varlığını unuttuğum Tethys'in yüzüne baktım. Gözleri kapalı bir şekilde, büyüyü tanımış gibi gülümsedi. Bu gülümseme ölüme giden birisinde görülecek bir gülümsemedi.

"Tenimin içinde şeytanlar dolaşacak,

Cehenneme süreceğim bir diğerini."

Çemberi oluşturan tuz, ani bir esintiyle dışarı saçıldı. Şaşkınlıktan sözleri kaçırarak gibi oldum. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Büyü, alatarımı dağıtmıştı; çağırdığım korkunç varlıklara karşı tek korumamı. Şimdi tereddüt edecek zaman yoktu. Çehremde kontrolsüzce kaynayan karanlık hareketlenmeye başlamıştı bile. Diğer satırları takip ederken kitaba doğru yönelip içine gömüldüler. Sayfalar akımla çılgınlar gibi birbirini döverken bedenimi sınıra sürükleyen gücün boşaldığını hissedebiliyordum. Bundan zevk almamam gerekirdi ama en karan-

lık büyülerden birini yaparken rahatladığımı fark ediyordum. Bu beni daha çok korkutuyordu.

"Kalbimi karanlıkta yakacağım bugün,

İblislerin ininde yol göstereceğim diye.

Kanımı kurutacağım büyümlerle ki

Yalak sanıp başına üşüşmesinler."

Elim, karanlık enerjinin hemen akabinde kitabın sayfalarının içine daldı. Parmaklarım gitgide alıştığım o kaygan hisle sarmalanırken derinleri yokladım. Acele etmeden, bana gelmesini bekleyerek...

"Çığlık çığlığa söyleyeceğim sözlerimi.

Kulaksızlar bile anlayacak niyetimi,

Bu habis hizmetimi."

Enerji tomurcuğunu buldum. Bir kanca gibiydi ya da bir tıpa. Onu ağır ağır dışarı çekerken tuttuğum yeri kanattığını biliyordum. Ancak bu sızı tüm bedenimi kasıp kavuran acının yanında bir hiçti. Böylesi bir azap normal bir insanın aklını kaçırmasına yeterdi. *Bir cadı olduğum için şanslı mı sayılırdım?*

"Pençeler geçecek parmaklarıma,

Bir ucu saplanacak kaderime,

Diğer ucu söküp alacak ölümsüzün canını."

Elim kitaptan ayrıldığı zaman simsiyah kesilmişti ve karşımda bir projeksiyon gibi oluşmuş devasa pençe duruyordu: Kırmızının en karanlık tonunda, damarlar gibi birbirine bağlanan enerji demetlerinden oluşmuş ve jilet kadar keskin uçları ilk defa bu kadar net görünen bir pençe. Şimdi benim kontrolümdeydi.

"Gümüşi kan akıtacağım bugün,

Son kez saçacağım İlah'in bereketini."

Tethys yüzünde buruk bir ifadeyle bana baktı. "Tek seferde bitir." Kelimeler ağzından yalvarır gibi döküldü. Yalvarıyordu da. Bir eski Tanrıça, on yedi yaşında çelimsiz bir çocuktan kendi istediği bu son için merhamet dileniyordu. "Lütfen!"

"Döküldüğü yerde çiçekler açacak.

Ve kesip biçeceğim ben,

Onları bile."

Son sözleri de söyledikten sonra ciğerimi havayla doldurdum ama asla yeterliymiş gibi gelmedi. Bir an önce bitmesi için, bu araftan bir an önce kurtulmak için parmaklarımı bir pençe hâline getirdim. Doğrudan Tethys'in gözlerine bakıyordum. Süzülen bir damla yaş elimin yönettiği pençe üstüne kapanmadan önündeki suya damladı.

Hayatımda duyduğum en dehşetli çığlık yüksek mağara tavanında yankılanırken, irkilerek elimdeki kitabı düşürdüm. Büyülü pençe, dakikasında yok oldu. Aynı zamanda o anormal açıda kasılı bedenim, onu tutan hiçbir şey kalmayınca bir kukla gibi yere yıkıldı.

Tethys suyun üstünde bin bir çeşit deniz canlısı çığlık atıyormuş gibi iç burkan bağırsıklarla can çekişiyordu. Pençe, teninde derin yarıklar açmıştı. Kesiklerden oluk oluk gümüş yaldızlı kan akarken su mat gri bir renge boyanıyordu. Çırpınan kuyruğu suyun üstüne çıkıp geri iniyor ve oltaya takılmış bir balık gibi panikle savruluyordu. Sonunda dudaklarından huzurla göğüs geçiriyormuş gibi bir ses çıktı ve... Gitti.

Pençe, tenine değer değmez ruhunun söküleceği söyleniyordu. Ölümcül bir yara olmasına gerek yoktu. Tek bir kesik bile yeterliydi. Bedeninden fışkırıp onu âdeta terk eden turkuaz hare, bunu doğrular nitelikteydi. Hare bir süre öylece asılı kaldı ve toza dönüşerek yok oldu. Geride suyun üstünde dalgalarla sürüklenen bir ceset bıraktı.

Titrek bir nefes böylelikle göğsümden kaçabildi. Gözlerimden özgülüğünü ilan etmiş yaşlar boşalırken az önce yaptığım şeyden pişman mı olsam yoksa sonunda kurtulduğuma sevinsem mi emin olamıyordum. Bitmiş miydi? Bu kadar mıydı? Gitmişti, peki bu benden neler götürmüştü?

Harap hâldeydim. Bedenim aynı gün içinde ölümden dönmüş, tamamen yenilenmiş ve gerisin geri tüketilmişti. En az, yakında şişip kıydan uzaklaşacak o ceset kadar ölü hissediyordum ve ben, bana hayatta olduğumu hissettiren tek şeyi yaptım. Sonunda ağlayabilmeye şükrederek gözlerimden akan yaşlara yenilerini ekledim ve isterik sarımlarla acımı yaşadım.

Ben Erin Handerson; bir katil olmuştum. Bencillikten gözüm hiçbir şey görmemişti. Bunun bana yapabileceklerini düşünmemiş ya da umursamamış, bir can almıştım. Gözümü bile kırpmadan bir Titaniçe'yi öldürmüştüm.

Öğürmeyle geçen akşam, yediklerimi kıyıya çıkardım. Ağzım, yüzüm, ellerim... Pis hissediyordum. Pistim de. Parmaklarım ise, yüzüm zifte bulanmıştı. Sürünerek kıyıya ulaştım. Tethys'in gri kanının gelmediği yere ellerimi daldırarak yıkadım. Yüzüme çarptığım serin suyla kendime gelmiş gibi hissediyordum. Ellerimi kaplayan is, yavaş yavaş kendini bırakıyordu. Ama tamamen temizlendiği söylenemezdi. Önce onları toplanmış kir sandım; *katran, kan, lanetten arta kalan...* Ama hiçbir değildi.

Parmaklarım bir tür işlemeyle çevrelenmişti. Uçlarından başlayıp ikinci eklemeye kadar uzanıyorlardı. Kınayla yakulan tılsımlara benziyordu. Ama daha karmaşık ve birbiriyle bütünleşen bir varyasyonu gibiydi. Neredeyse tırnaklarımla kazıyarak onlardan kurtulmaya çalıştım ama geçmiyordu. İşlediğim cinayetin bir nişanesi gibi...Tenimde kaldı.

Gözlerimden akan yaşlar ne zaman durdu, bilmiyorum ama orada yarım saatten fazla beklemiştim. Bedenim yavaş yavaş toparlansa da kalkıp normal yaşantıma dönecek takati kendimde bulamamıştım. Doğrulduğumda ne savaş alanına dönmüş altarı ne ciltlerine bakmanın bile midemi burktuğu kitapları ne de çıkarıp attığım ayakkabıları almaya yeltendim ve artık beni korkutmayan tünele doğru yürüdüm. Bir daha hiçbir şeyin beni korkutabileceğini sanmıyordum. Adımlarım nemli yüzeyde şıp şıp sesler çıkarıyordu. Bir süre sonra buraya ilk gelişimde yüzerek geçtiğim o ürpertici havuza geldim. Bu sefer tereddüt etmeden hatta soğuk su belki biraz olsun iyi gelir diye umarak kendimi suya bıraktığımda belki de umursamamakla hata etmişim.

Kayıp suya çakılırken birkaç kulaçla yüzeye çıktım. Dökülen suyun yüksek sesiyle kafamda çığlıklar atan iç sesimi susturmaya çalıştım. Bir gariplik olduğunu anlamamıştım bile.

...

Derin bir nefes, yarısını şokla salıvermeden önce dopdolu bir nefesi bahşedebilmişim kendime. Bir anda ayağımdan tutulup çekilmiş, felç bırakan serin suya gömülmüştüm. Bıraktığım hava baloncukları

çekilme hızım yüzünden anında görülmeyecek kadar ileride kalmıştı. Derinlere, suyun daha da derinlerine çekilirken neye uğradığımı algılamakta güçlük çekiyordum. Korku ve umutsuzlukla kafamı yukarı çevirmiş, gitgide daha da küçülen yüzeydeki ışığa bakıyordum.

Ne yani; ölümden tam da kurtulduğumu düşünürken, ölecek miydim?

Sorumu cevaplarcasına tekrar duymayacağımı düşündüğüm bir ses kulaklarımda yankılandı. *"Ah, evet. Tam da öyle olacak. Senin de yolun buraya kadarmış Kızıl Cadı."*

Tethys? Şok ve dehşetle bu kelimeyi aklımdan haykırırken cevap hızla onu takip etti.

"Evet, aptal kız, evet benim. Sana ne kadar teşekkür etsem az. O mağara kadar bu beden de en büyük hapis hanemdi. Beni özgür bıraktığın için müteşekkirim."

Ama sen öldün. Seni ellerimle öldürdüm.

"Beni öldürmek o kadar kolay değil, ama senin için ayırmış söyleyemem. Serbest kaldığımı bilen bir tek sen varısın. Bu yüzden de... Gerisini zaten biliyorsun."

Korkunç bir kahkaha kafamda yankılanırken kalbim patlayacakmış gibi gelmeye başlamıştı. Tükenen nefesim başımda inanılmaz bir basınca dönüşüyor, gözlerimi karartıyordu. Ama hiçbir, aklımda dönen umutsuz sorulardan beter değildi. Bu kadar mıydı? Böyle mi ölecektim; başka bir entrikaya kurban giderek?

Yaşları tükenmiş gözlerim kapandı. Kaybetmiştim. Burnumun dikine gitmiş ve en çok da zararı kendime vermiştim. Bu benim için kapanıştı. *Kızıl Cadı* olmayı seçmiştim, şimdi de *Kızıl Cadı* olarak ölecektim. Kapalı gözlerimin önünde kırmızı alevlerden oluşmuş o kadın canlandı yine. Cenin pozisyonuna geçtiği yerde sakin bir bekleyiş içerisindeydi. Ağır ağır kollarını açtı, sanki kucaklaşmak ister gibi. Sonra gözlerini açtı ve sadece bir saniyelik bana baktı. Anında alevler yön değiştirdi ve laciverte dönüp duruldu. Ateş sıvılaştı, aktı, kabardı: Şimdi suydü. Artık cenin kadın, üstünde lacivert ısltılar dalgalanan; içinde beyaz köpükler süzülen bir figüre dönüşmüştü.

Boynum şiddetle yana doğru bükülürken dibi hâlâ gelmemiş suyun içinde pat diye durdum. Akabinde gözlerim açıldı. Karanlık lacivert

bir ışıkla parlıyordu. Nefessiz kalmış ciğerlerim, içinde kalan son havayı da boşaltırken burnumun ucundan kabarcıklar fışkırdı ve beni sarmalamaya başladı.

Göğsüm tekrar genişlerken bedenim alışık olmadığım bir güçle sarmalanmıştı. Daha serin, daha rahatlatıcı, daha dingin bir güçtü bu. Bileğimi tutan şey her neyse gevşedi ve bedenim öncekinden bile daha hızlı bir şekilde yükselmeye başladı. Suyun yüzeyi beni karşılamaya yaklaşırken Tethys'in ağlamaklı çığlıkları kulaklarımda yankılanıyordu.

"Hayır! Hayır! HAYIR! Bu oluyor olamaz. Beni benim silahımla vuramazsın. Ezeli Su; bu bana ait! Benimdi ve benim olmalı! Sadece benim, benim, BENIIIIIIIM!"

Sesi gitgide yok olurken sudan dışarı fırladım. Ayaklarım çalkalanan su yüzeyine bastı. Su masmavi bir ışıktan ibaret gibiydi. Fokurdayıp köpürüyor, durmak istemiyordu. Gücün doruğa ulaşmışken *bu kadar yetmez, diyordu.*

İçime derin derin nefes çekerken bakışlarımı yukarıya kaldırdım. Sonu olmayan bir baca gibi karanlığa uzanıyordu. Kalbim sanki kanatlarını açmış, pır pır edecekti. Onu durdurmak için kollarımı göğsüme doladım ama nafiye. Hafifçe parmak uçlarımda yükseldim. Yetmiyordu. Yetmiyordu!

Bu adrenalini; korkuyla, şaşkınlıkla, acıyla birbirine geçmiş, aşırılmış duygularımı bir türlü özgür bırakamıyordum. Bir şeyler yeniydi. Değişmişti. Heyecanla karşılandığımı, kucaklandığımı hissediyordum şimdi. Ama olmuyordu, *yetmiyordu.*

Bir daha yukarı baktım. Baktım çünkü yukarılara taşasım vardı. Sağamayacak kadar çoktum. Dolmuştum. Kollarımı teslim olurcasına iki yana açtım ve... Uçtum.

Bu dünyada her şeyin bir rengi vardı, her şeyin bir kimliği. Ben renksizdim. Kimliğimi kaybetmiş ya da hiç bulamamıştım. Sahte renklere bürünmüş, hep ama hep gerçeklerimden saklanmıştım. Şimdi görebiliyordum: Sayabileceğimden fazla rengim vardı. Sadece kırmızı değil. Sadece Kızıl Cadı değil.

Bunlar *Gerçek Renklerdi* ve gidip kendilerini keşfetmemi bekliyorlardı.

Çok diktir yolun son kesimi, iyi bir yönetici gerek orada.
Bir yer açar bana sularda Tethys, batmayayım diye,
O bile korkar, ürperir bu uçurumdan.⁸⁰

Ovidius - Dönüşümler

⁸⁰ Ovidius, Dönüşümler, Peyel Yayınları, Haziran 1994; s. 46. 66 B. (Türkçe Çeviri: İsmet Zeki Eyüboğlu, 1994)

26. BÖLÜM ELEKTRİK MAVİSİ

Tekrar sağlam bir zemine bastığımda bacaklarım yeni doğmuş bir enişinki gibi çarpık ve güçsüzdü. Nefes nefeseydim ve belki az önceki olayların şokundan belki de üstüme yapışmış ıslak elbise yüzünden tir tir titriyordum. O kuyu gibi delikten yükselirken, duvarlar bir yerden sonra dönerek yukarı çıkan taş merdivenlere dönüşmüştü. Kendimi korkulukların üstünden atıp yere biraz sendeleyerek konduğumda, az kalsın dengemi kaybedip merdivenlerden aşağı yuvarlanacaktım.

Aşağıda olanları düşünmek... Benim için zordu. Korkunçtu. Dehşet vericiydi... Gerçi artık değildi. Hayatımda bu tarz şeylere dair hiç olmadığım kadar kayıtsızdım. Tepkisizdim. İçimden en hayati şeyler sökülüp alınmıştı sanki. Bomboş hissediyordum. Oysa güçle dolup taşıyordum.

İluna...

Yaşananlar o kadar hızlı olup bitmişti ki idrak etmekte zorlanmıştım. Bir an iblislerin fink attığı bir altarda büyü yapıyor, diğer an kuyıda isteri krizleri geçiriyordum. Gücümü arındırıp kurtuldum sanıyor, sonra kendimi ölüme ramak kala bir yerde buluyordum. Ölümünden dönüyor, öldürüyor, öldürülüyordum... Ölüme o kadar yaklaşmış, o kadar hızlı kaymıştım ki O'na, parmak uçlarımda Hayat belirmişti... Su. Almamakta o kadar ısrar ettiğim o suyu, Tethys'in ihanetinin şokuyla paniğe kapılmış ve kontrolümü kaybetmiş olsam da içimden bir yerden kazıyarak çıkartabilmişim.

Gorria'dan o kadar farklıydı ki. İçimdeki şey her neyse hep sıcaktı, bazen bunaltıcı gelebilecek bir harareti vardı. Ama İluna tamamen farklıydı. Yıldızlı bir gecenin dinginliği, taze bir suyun ferahlığıydı.

Ama olay bu değildi. Tethys'in uğruna sinir krizlerine girdiği şeydi; Ezeli Su'ydu. Bir an için O'ndan bir şeyler yürüttüğümü, biriciki Ezeli Su'yunu O'ndan çaldığımı sanmıştım. Fakat bu mümkün değildi. Zaten Tethys'te olmayan bir şeyi çalamazdım. Kendisi Ezeli Su'ya asırlardır hasretti. Bu esarete mahkûm bırakılırken, ondan her şeyiyle birlikte koparılıp alınmıştı. Bahsettiği, zamanında Hekate'nin ondan alıp cadılarının İlüna'sına sakladığı İlk Su'ydu. Ortada bir hırsız varsa Hekate'ydi. Tethys öfkelenmekte haksız sayılmazdı. Zamanında tüm bu bildiğimiz Dünya'yı o ezeli güç yaratmıştı. En başından beri O'nda olan güç, kendisine bir zerre bırakmaksızın başkalarının eline geçmişti. Şimdi, cadıların güç çektiği kozmik âlemden amaçsızca gezinen Ezeli Su, gücümün yeni bir boyutunu keşfetmemle kucağıma düşmüştü.

Ancak bir şeyler yanılttı. Onu artık hissetmiyordum. Bir an için parlanmış, sonra usul usul uzaklaşmıştı. Bu da her şeyde bir başkasının parmağı olmasına dair şüphelerimi arttırıyordu. Bu işte Hekate'nin bir parmağı olabilir miydi? Beni O mu kurtarmıştı? Ama O'na karşı artık en ufak bir inancım kalmamıştı. Onca çağrıya rağmen gelmemesi, Tethys'in söylediği sebeplerden ötürü olsa da zalimceydi. Beni başta ölüme terk eden kendisiyken şimdi çıkıp beni kurtarmış olamazdı, hayır. Ne yaptıysam *ben* yapmıştım. Tüm hayatım boyunca bencillik olarak gördüğüm şeyin aksine, artık gerçekten ortada bir *ben* vardı. Kendi menfaatini düşünmekle kendini kabul etmek ve merkeze oturmak arasında fark vardı. Tüm dünyaya, insanlara, kurallarına ve gerçeklerine inanmaktan vazgeçmiştim. Bitmişti. Ben artık kendime inanıyordum. Kendi gücüme, kendi gerçeklerime; şimdi içi bomboş olsa da onu yeniden doldurmanın bir yolunu bulacak Erin'e inanıyordum ve damarlarımda kol gezen, sınırları zorlayan gücümün aksine bu kendimi daha güçlü hissettiriyordu.

Olaakları az çok tahmin edebiliyordum. Hiçbir şeyin bitmediğinin, hatta daha yeni başlıyor olduğunun da farkındaydım. Ortada bir cinayet vardı. Ortada bir ihanet vardı. Ortada bir firari vardı... Tethys... O öylece vazgeçecek birisi değildi. Nefreti o kadar büyüktü ki kendini toplayıp geri gelecekti. Tek derdi Ezeli Su ya da özgürlük değildi, biliyordum. İntikam istiyordu. Hekate'den ve kızlarından; cadılardan. Belki de şimdiye kadar karşılaşabilecekleri en büyük felaketi getirmiştim onlara. İşte buydu. Kehaneti ya da Müdire'nin teorilerini yanlış

anlamıştım. Ben onları felaketten kurtaracak kişi değildim. Ben felaketin ta kendisiydim. Ben lanettim, *lanetliydim*. Bu zamana kadar beni hep madalyonun karanlık yüzü karşılamışken nasıl olur da gerçekten kurtarıcı olabileceğime inanmıştım? Dudaklarımın arasından hırıltılı kahkahalar süzüldü. Sonra da şu sözler; "Aptal! Aptal! Aptal!"

O an ne zaman gelir bilmiyordum ama bir süreliğine de olsun güvende olduğuma inanmak istiyordum. Bedenen değil, ruhen soluklanabilmek için ufak bir araya ihtiyacım vardı. Yine de O'nunla tekrardan karşılaşacağımız barizken, cadıları bihaber bırakmak olmazdı. Peki, tüm bu yaptıklarımı onlara nasıl açıklayacaktım? İş artık basit bir hırsızlık ya da kural çiğnemenin ötesindeydi. Kadim ve çok tehlikeli bir gücü serbest bırakmıştım. Basitçe üstüme parmak sallayıp, "Bir daha sakın olmasın!" diyecek değillerdi ya. Sırf ondan kaçınmak için tüm bunları yalnız göğüslediğimiz *okuldan atılma* durumu da karşılaşacağım sonuçların yanında bir hiç kalırdı. Cadı Köprüsü'nde olanlarla tutuklandıysam bu durumda ya zindanlarda çürümeye bırakılır ya da hiç beklemeden idam sehpasına gönderilirdim herhâlde. Korkunun içimi titretmesini bekledim ama artık korkmadığım düşüncesi zihnime sinsi sinsi süzülünce boşa beklediğimi anladım.

Omuz silktim. Belki kaçıp gitmek için çok geç değildi. Fakat gerçekleri söylemesem olmazdı. Hayır, bunu cadılara yapamazdım. Ortadaki mesele çok ciddi ve fazlasıyla tehlikeliydi. Cadılar hazırlıksız yakalanırlarsa feci şeyler olurdu. Tethys öldürmekle bir sıkıntısı olmadığını açıkça göstermişti. Bir kaçak olmayı seçeceksem bile bu olanları açıkladıktan sonra gerçekleşecekti ve önce, Fiona'yla konuşacaktım. Her şey böyle büyük bir çıkmaza sürüklenirken onun şahsına münhasır bakış açısı belki işime yarardı.

Nerede olduğumu anlamaya çalışarak merdivenleri tırmanmaya başladım. Taş basamaklar hafif nemli ve dolayısıyla kaygandı; yer yer yosun tutmuştu. Düşmemek için kendimi duvara yapıştırarak acele etmeden merdivenleri tırmandım. Sonunda yaslandığım duvarda bir kapı bulunca, metal kolu bulup indirdim ve ittim. Kilitliydi. Şaşırtmamıştı.

Birkaç basamak daha tırmandım ve beni karşılayan sıradaki kapıyı denedim. O da açılmıyordu. Böylelikle bir sürü kapıyı geçtim. Bu

kısım, sanki hepsinin açıldığı bir havalandırma bacası ya da merdiven boşluğu gibiydi. Sonunda yukarıdan gelen çam kokulu kuru kış havasını hissettiğimde neredeyse açıklığın tepesine gelmiştim. Sıradaki kapıya beni zorlamasını bekleyerek yine kuvvetle asıldım. Fakat kol rahatlıkla indi ve uyguladığım fazla kuvvetle sertçe ahşap zemine savruldum. Korkunç bir gürültü eşliğinde sağ omzumu çarptım ve acıyla inledim.

Kendimi ne tür bir yerde bulduğumu anlamak için kafamı kaldırdım. Anında yüzüme toslayan sıcak buharla gözlerimi kısmam gerekti. Kızgın yağın çıkardığı cızırtısı, tahtaya vuran bıçağın ritmik sesi, kaynayan kazandaki çorbanın fokurtusu, sebze ve et kokuları... Bir mutfaktaydım. Vhartlox'un, her gün enfes yemekleriyle masalarımızı dolduran büyümlü mutfağındaydım. Bir labirent gibi yayılmış tezgâhların ardında harıl harıl çalışanlar, hayatımda gördüğüm en tuhaf yaratıklardı. Bembeyaz latekstenmiş gibi görünen bedenleri yarı saydım, sanki aşağı doğru damlayan krema gibi bombeliydi. Tıpkı Big Hero 6 filmindeki Baymax karakterinin havası inik hâline benziyorlardı. Ufak bir sorun vardı ki bahsettiğim film bir animasyon filmi. Bu ise gerçek hayattı ve kafalarının içinde dönen yeşil birer enerji küresi ile ürpertici görünüyorlardı.

Parmaksız elleri bıçakları ya da kepçeleri içine sokarak kavramışlardı. Vücut hareketleri robot gibi mekanik bir şekilde gerçekleşirken aşırı kontrolsüzdü. Bir işi yapmak için önce kollarını ya da tüm bedenlerini savuruyor, küçük ama hızlı hareketlerle ilerleme kaydediyor, sonra ansızın geri çekilip yine ayarsız bir hareketle geri atılıyorlar ve bu rahatsız edici ritimle çalışmaya devam ediyorlardı. Bozuk bir guguklu saat gibilerdi.

O geniş yaylar çizen, bıçak tutan elleri beni kesmesin diye dikkatlice ayağa kalktım. İçeri bir hışımla girmişken bu aşçı-ruh benzeri yaratıklar hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ya kendilerini bütünüyle işlerine adanmışlar ya da küçük zekaları, onları sadece işlerini yapma konusunda idare ettiğinden geldiğimi fark etmemişlerdi.

Oysa fark eden birisi vardı. İlerideki tezgâhlardan birine bacak bacak üst üste atarak oturmuş yeşiller içinde bir cadı, bir kaşını kaldırmış küçük şapkasının altından bana bakıyordu. Elindeki kalın yemek tarifi

kitabı öne eğilmiş, her an düşecek gibi duruyordu. Yirmili yaşlarında görünen cadı, elini buyurgan bir tavırla havaya kaldırdı ve tüm beyaz açıklar, olduğu yerde donup kaldılar. Doğrudan gözlerime bakan kadın, kitabını gürültüyle kapatıp tezgâhtan yere atladı. Bana gelmemi işaret etti ve konuşmaya başladı. "Bak sen şu Tanrıça'nın işine, bir davetsiz misafirimiz varmış!"

Ona doğru yürürken ürkekçe elimi salladım. O ise karşısına gelince devam etti. "Pek işlek olmayan bir kapıdan girdin pekerim. Söylesene, orada işin neydi senin?"

Konuşmaya başladığımda çenemin hâlâ titrediğini anladım. Güç olsa da kelimeleri bir araya getirebilmeyi başardım. "İhm, pey. Biraz zor bir gün geçirdim dersem daha fazla sorgulamazsın, değil mi?"

Gözlerimi üstümde dolanan kadın ne anladı, bilmiyorum ama kafasını ağırca salladı. "Anladım hemşire, anladım. Ben de geçtim o yollardan. Gençlik işte, deli dolu geçiyor." Göz kırptı.

Ah tabii, cadılar ve asla tahmin edilemeyen yaşları... Gençliğini böylesi bir hasretle anıyorsa sandığım kadar genç değildi. Saçları dağınık bir topuzla gerisinde toplanmıştı. Zeytin rengi yüzünde iki badem göz, olgunlukla bana bakıyordu. İnce dudakları ve sivri burnuyla çok alımlı sayılmazdı ama yemekleri gibi iç açıcı bir sıcaklığı vardı. Koyu çam yeşili cübbesine un bulaşmış, bol kol detayları üstüne sıçramış yağ ve soslarla görünmez hâle gelmişti.

Sonunda karşısında öyle titreyerek durmama dayanamadı ve beni tezgâhın yanına çektiği tabureye oturttu. "Dur da sana içini ısıtacak bir şeyler ikram edeyim. Tereyağlı poğaçalarım da fırından yeni çıktı." Sonra bir anne çalışkanlığıyla önümü mütevazı denemeyecek bir kahvaltıyla donatmaya başladı. O an sabah saatlerinde olduğumuzu fark ettim. Gün ve gece kavramım tamamen uçup gitmişti.

Sütlü çaya minnetle sarıldım. Domuz pastırması ve sahandan yumurtaya elimden geldiğince sakince yaklaşıp da saniyeler sonrasında lutuktan çıkmış gibi lokmalarımı çiğnemedim yutuyordum.

"Yeşilliklerden de ye. Vitamine ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Baksana bir deri bir kemik kalmışsın. Daha iyi beslenmelisin. Cadılık sandığından çok enerji ister," dedi kadın. Yanıma bir tabure çekti ve

çenesini eline dayayarak hazırladığı sofrayı silip süpürmemi izlemeye koyuldu. Cadılıkla ilişkili sayısız havalı işi yapmaktansa açılışı tercih etmesi buna karşı büyük bir tutkusu olduğu anlamına geliyordu. O yüzden lokmalarım arasındaki beğeni nidalarımı mest oluşunu elimden geldiğince garipsememeye çabaladım.

Bu sırada işlerine dönmüş açıcıların gürültüsünden sesini duyurmayaya çalışarak konuştu. "Tanışmadık. Ben Rezene."

"E...EğİN." Ağzım doluyken pek anlaşılır olmasa da karşılık verdim. "Han-değİson."

Bu dile (!) hâkim olmalı ki dediklerimi anladı. "Bir newborn musun? Vay canına! Ellerindeki tılsımları görünce daha kadim bir soydan geldiğini düşünmeden edemedim." Uzanıp yağa ve ekmek ununa bulanmış olmasını umursamadan parmaklarımı ellerine aldı.

Çıkarmak için neredeyse kazıdığım tılsımlara bakıp güçlülükle yutkundum. "Onlar mı? Önemsiz şeyler işte." Parmaklarımı kendime çektim ve elbisenin kumaşına sakladım.

Rezene güldü. "Fazla tevazu, sanıyorum. Buraya dönemsel eğitmen kadrosuyla mı alındın? Genelde kürsüdeki akademisyenleri tanırım."

"Hayır. Ben burada okuyorum."

"Okuyor musun? Doktora için mi?" dedi şaşkınlıkla.

Başımı salladım. "Birinci sınıfım."

Rezene şokla geriledi. "Şaka yapıyorsun." Ellerimi tutup zorla kendine çekti ve bir daha baktı. "Yani böyle güçlü tılsımları olan birinin çömez bir cadı olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bak. Ne olduklarını bilmiyorum, tamam mı? Bir anda ellerimde belirdiler."

"Bunlar *bir anda* belirecek şeyler değiller tatlım," dedi imalı imalı. "Spreént edinip nasıl edildiğini bilmediğine inanmamı bekleme."

"Spreént mi?" dedim afallamış bir şekilde. "Ölümsüzlük tılsımları olan spreént mi?"

"Ta kendisi. Bak benimkiler burada," deyip avucunda sarmallar çizerek yayılmış dövmeleri gösterdi. "Sık sık tükenip yenileri açığa çıktığı

için kimileri bulanık ve şekilsiz ama kesinlikle işlevseller."

Ben hem bana söylediklerini sindirmeye çalışıp hem de onun elindekileri ilgiyle incelerken sürdürdü. "Benim spreentlerim kısa ömürlü. Anlıyorsun ya aşçılık benim tutkum fakat aynı zamanda da gençliğimin kaynağı. Doyurduğum her karın, bana belli miktarda zaman veriyor ama çok değil. O nedenle hep pişirmeliyim ve hep yedirmeliyim," dedi tatlılıkla. "Fakat senin spreentlerin öyle kolay elde edilmiş ve kolay geçecek bir şeye benzemiyor. Baksana şuna; çok koyu ve fazla detaylı. En az yüz yıl derim."

Yüz yıl, lafını duyunca lokmam boğazımda kaldı ve öksürmeye başladım. O, sırtımı sıvazlayıp her şeyden habersiz bana içecek bir şeyler uzatırken endişeyle parmaklarıma baktım. Spreent kazanmak için belli başlı görevler yapılması gerekiyordu ve ben onları korkunç bir cinayetin sonucunda edinmiştim. Bir Titanı serbest bırakmıştım. Rezene, bir şekilde bağlantıyı kurabilir miydi? Kurmayı bırak işkillenmesi bile yeterliydi.

Oradan kaçabilmenin yollarını kafamdan geçirirken küçük aşçı ruhlarından biri yardımına koştu. Ağır hareketlerle yanımıza geldi ve hafifçe Rezene'ye çarptı. Başını sanki taşıyamıyormuş gibi öne düşürmüştü. Dikkatinin dağıtılmasından hoşnutsuz olan Rezene, elini öne uzatıp avucunu beyaz aşçının kafasına *daldırdı*. Lateks, parmaklarını âdeta bir eldiven gibi sardı ve benzerliği o zaman yakaladım. Eldiveni bunlar, eldivenlerdi. Ne demişti Fiona: Cadı uşakları. Yaz balosu için bunlardan savaşçıların kışlasına koli koli taşıdığımızda gerçekte neye benzediklerini çok merak etmiştim. Böyle bir şey hayal etmemiştim. Rezene'nin parmaklarından dalga dalga yayılan yeşil enerji, lateksten sızıp eldivenin kafasına doldu ve azalan enerji baloncukunu yeniledi. Silkelenip kendine gelen eldiven, işinin başına döndü.

Hazır dikkati dağılmışken apar topar yerimden kalktım. "Her şey için teşekkür ederim Rezene. Doyduğuma göre artık odama dönsem iyi olacak."

"Ama daha şunlardan yemedin," diye masadaki başka şeyleri işaret etti. Sonra kaşlarını çattı. "Hayır, konumuz yemek değildi."

"Bu konuyu sonraya erteleyelim. İçimden bir ses çok yakında gereken her şeyi öğreneceğini söylüyor."

"Sen öyle diyorsan." Beklediğimden hızlı yumuşadı.

"Senin tanışmak güzeldi Rezene."

"Seninle tanışmak da öyle. Arada uğra böyle. Mutfağın yolunu pek kimseler bilmez burada. Sıkıntıdan aşk kitaplarına sardım, görüyorsun ya," deyip masada kapalı duran erotica romanı işaret etti. Sanırım cadı bir aşçının yemek tarifi kitabına ihtiyacı olmuyordu.

El sallayarak yandaki kapıyı açtım ve artık daha tanıdık gelen Vhartlox koridorlarına yürüdüm. Tanıdık bir şeye rastlamanın en kötü yanı, artık her şeye ne kadar yabancı olduğumu idrak etmektir. Derin bir nefes çektim. Bir kişi daha beni bu hâlde görmeden odama gitmeliydim.

Fiona anlattıklarını dinlerken yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. En başından beri onaylamadığı bir şeyi yaptığım için bana tavırlı gibiydi. Ama ne zaman ona sonrasında olanları anlattım, Fiona'nın ağzı şaşkınlıkla gerildi. Gözyaşları yanaklarında yol alırken, atılıp bana sıkı sıkı sarıldı. Bu sefer benim olmayan hicrılarla sarsılarak öylece durduk. Daha çok ben onu teskin etsem de Fiona, elinden geldiğince çabalıyordu. Sesi anında yumuşamıştı. Gözlerini silmeyi akıl ettiği zaman bakışlarındaki yoğunluk ve şefkat içimi ısıtıyordu. Bir kez olsun bana *neden sözümü dinlemedin?* diye sitem etmedi, hatamı başıma kakmadı. Ah, o öylesine iyiydi ki... Fiona gibi bir arkadaşaya sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bana yeniden hissettirdi.

"Erin, çok özür dilerim. Bunların hepsinin tek sorumlusu benim," diye yine aynı kendini suçlama tekerlemesine başladı Fiona. Kalbindeki temizlik, dünyadaki her kötülüğün altında eziliyordu ama bilmesi gerekti; *hiçbiri onun suçu değildi*. "Sonunu düşünmediğim bir hareketim yüzünden başına gelmeyen kalmadı. Sen tüm bunları yaşamak için çok küçüksün. Tanrım, bunlar dehşet verici! Sarsılmış olmalısın."

Sarsılmanın ötesini yaşamıştım. Tüm dengem altüst olmuştu. Bu dünyada her duygu, en uçta yaşanıyordu. Maceralarım ya çok sevimli, inanılmaz keyifli geçiyor ya da kanımı donduracak kadar tehlikeli ve korkutucu bir şekilde sonlanıyordu. "Ama ben bunları unutmaya hazırım. Kendimi o kadar yıpranmış hissediyorum ki Fiona. Hiç böyle olmasını hayal etmemiştim."

Fiona gözlerimin içine baktı. Söylediklerine beni ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Tıpkı ilk gün anneme yaptığı gibi ellerimi sıkıca tuttu. "Tamam. Artık bitti. Hepsi geçti, geride kaldı. Artık normal bir Vhartlox cadısı gibi yaşayacaksın. Bu yaralarının üstünü arkadaşlıklar ve büyülerle saracağız."

"Ama ya Tethys, kaçtı Fiona. Bunu bilmeleri gerek," diye iç geçirdim.

Fiona çenesini kaldırdı. "O konuyu bana bırak. Müdire'ye her şeyi anlatacağım. Artık seni bu konuya karıştırmıyorum. Beni de aşıyor zaten. Bu konuyu profesyonellere bırakmamız gerek."

"Ya başın belaya girerse?"

"Girecek zaten. O nedenle Müdire'nin yanına ailemle gideceğim. Rebelleicheler sandığından daha dişli cadılardır Erin. Bu işin üstesinde gelse gelse onlar gelir."

"Ne olacak dersin? Yani tüm bunlar öğrenildiğinde."

"Ne mi olacak?" Fiona her zamanki bilmem gerekirmiş bakışlarından attı. "Kıyametler kopacak Erin. Kıyametler!"

Gerçekten de öyle olmuştu. Rebelleicheler okula gelen tek aile olmamıştı. Vhartlox'un trafiği akla gelmeyecek haneler ve büyü klanları tarafından meşgul edilmeye başlamıştı. Bir şey olduğu biliniyordu ama tam olarak ne olduğu açıklanmamıştı ve böyle kalması düşünülüyordu. Tek söylenebilecek şey, *büyük* bir şey olduğuydu. Herkesin soruları vardı, herkes cevaplar istiyordu ama Kadimler Heyetinin de içinde yer alacağı Büyük Cadı Konseyinin beklenmesi söyleniyordu. Böylesine büyük bir konseyin toplandığı son birkaç yüzyılda görülmemişti. Bahsedilen Kadimler, öyle kolay kolay ulaşılabilen kişiler değildi. Çoğu bin yılı aşkın süredir yaşıyordu ve bunca zaman onları çok önemli konumlara getirmişti. Kimileri artık bu boyutta bile yaşamıyordu. Ancak durumun aciliyeti hepsine ulaşılmasını gerektirmişti.

Öğrenciler de bu durumdan kötü etkilenmişti. Kimilerinin ailesi dönemi erken bitirmelerine karar verip onları finalleri ve teslimlerini yapmadan evlerine çağırmıştı. Akademi bu konuda gitmeyi isteyen

öğrencilere özgürlük tanımişti ve bu ayrıcalık, büyük bir çoğunluk tarafından değerlendirilmişti. Pitsy onlardan biriydi. Freya'nın ailesi ise kızlarını okul başına yıkılıyor olsa dahi sınav kâğıdını eksiksiz doldurmaya zorlayacak tiplerdi. Serene de kalmıştı ama tamamen farklı sebeplerden ötürü. Tüm bu korku ve felaket havası onu gerçek anlamda neşelendirmişti. Etrafta aval aval gezinip insanların korkularını dinliyor, sonra onları genelde Isırık'ın yardımıyla daha çok tedirgin ediyordu.

Okulun aniden boşalması ama hiç olmadığı kadar dolu olması dışında her şey eskisi gibiydi. Ben değildim. Ben kesinlikle değildim. O günden sonra bende ruhani ve fiziki olarak *karanlık* bir değişim gerçekleşmişti. Durduk yere adımlarımın etrafında siyah hareler belirliyor, arkamdan âdeta koyu bir iz bırakarak ilerliyordum. Dokunduğum çoğu şeyin ya başına bir şey geliyor ya da o şey bir kazaya yol açıyordu. Çevreme lanet saçıyordum. Tabii bir de ürpertici yaratıkların bana olan çekimi vardı. Şimdi had safhaya ulaşmıştı. Bir gün uyandığımda yatağımın önünde hamam böceklerinden devasa bir koloniye denk gelmiştim. *İğrenç!* Aynı zamanda Serene'nin panteri bazen ondan çok benim evcil hayvanımmış gibi davranıyordu. Başını üstüme, cüssesine hiç yakışmayan bir sarmaşıklıkla sürüyor ve parmak uçlarımı yalıyordu. *Karanlık şeyler...* Bu zamana kadar kaçındığım ne varsa hepsi gün yüzüne çıkıyor, geçirdiğim bu dönüşüme ortak oluyorlardı. *Şeylerin gibi karanlıksın artık sen de,* diyorlardı. *Zifiri karanlıksın.*

Bir gün Uzuri, pat diye yemek holünde belirivermişti. Normalde vücudumdaki tüm sinir uçlarını öfkeyle hareketlendirecek olsa da onun ukala yüzünü görmek beni hiç olmadığı kadar rahatlatmıştı. Bu lan'ın sonunda iyileştiği anlamına geliyordu. Çok geçmeden de Neftis, düşüncemi doğrulayan dedikodularını yaymaya başlamıştı.

İlan'a o günden önce ve sonra sayısız mektup yazmıştım ama ondan hiçbir dönüş alamamıştım. Kendini toparladığına inanmaya çalışmıştım ama tedirginlikten ne doğru düzgün yemek yiyebilmiş ne de uyuyabilmişim. Üstelik esrarengiz bir şekilde Tethys'le son karşılaşmamızdan sonra bir daha kâbus görmemişim. Tek bir sefer bile. Son kâbusumun bana ölüm teklifini yaptığı kâbus olması, en başından beri o güne hazırladığını düşünmeme yol açıyordu. Etrafımda gerçekleşen her şeyin o olayla bağlantılı çıkması, gitgide bu teorimi güçlendiriyor-

du üstelik. Fakat olay bu değildi. Elimden geldiğince işin o kısmını düşünmemeye çalışıyordum. Benim derdim artık kâbus yoksa lan'ın da olmamasıydı. Uykularımızda birbirimize sığındığımız onca gece geride kalmıştı ve bu istemeden de olsa kalbimi sızlatıyordu. Ondan tek bir haber alamamamın endişemi ve özlemimi arttırdığı gibi...

O gün kollarımda kitaptan koca bir kuleyle dolabıma, Saralondé'ye ufak bir ziyaret düzenlemeye karar vermiştim. Önceki haftalarla anlaşmamızda belirtilen kitap ödemelerini aksatmışım. O yüzden beni yeniden gördüğüne hem sinirli hem de minnettardım. Kitaplardan yaptığımız alçak tepeciklerin üzerine oturup sohbet etmeye başladığımızda sebebini de öğrenmiş oldum.

"Elbette aynı kitapları döne döne okumak 183. seferimse beni öfkeliendirebilir. Ama sorun bu değil. Sen artık benim sahibimsin. Yardıma ihtiyacın olduğunda beni çağırabilirdin. Ölümle yüzleştiğin tüm o anlar, benim için parmakların arkasından bakıp hiçbir işe yaramamak gibiydi. Kilidim senin elinde Erin. Beni serbest bıraktığında senin için savaşabilirim."

"Ah Sara, tüm bunlara yeniyim biliyorsun. Alınma ama tüm o hengâmede aklıma gelmen imkânsızdı." Sonra neye kızıyor olabileceğini düşünüp parmaklarımla oynadım. "Yoksa seninle bağlandığım için artık senin yaşamın da mı benim ömrümle sınırlı?" Figi ile geçirdiğimiz konuşmayı hatırlayınca öfkesinin az bile olduğunu söyleyebilirdim. Gerçi şapkamı başıma oturtup Figi'ye çığlık çığlığa ölmeyeceğimizi duyurduğumda bunu gayet sakin karşılamış, "Şimdilik," diye karşılık vermişti.

Oysa Saralondé omuz silkti. "Hiç de bile. Ben hizmetimi sunarım, o kadar. Ömrüm bir insan evladınıninkiyle kıyaslanamayacak kadar uzun. Sadece orada durup hiçbir müdahalede bulunamamak beni çileden çıkardı. Sana böyle bir teklifte bulunurken eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama anlaşılan sen yalnız eğlenmeyi seviyorsun."

Öncelikle ölümle cebelleşmek tam olarak eğlenceyle tabir edilecek bir şey değildi. Fakat parmak bastığı noktayı anlayabiliyordum. Kâbuslarımda kontrolün elimden kayıp gitmesi kadar sinir bozucu bir şey yoktu. Kaçmak isteyip kaçamadığım onca an... Vermeyeceğim tepkilerin verilmesine şahit olmak... "Bir dahaki sefere ilk sana geleceğimi bil o hâlde," dedim hissettigiğimden daha şevkli görünmeye çalışarak.

"Harika," dedi yarım bir gülümsemeyle.

"Hatta sanırım bu çok kısa süre içinde gerçekleşebilir. Konseyde beni çiğ çiğ yiyecekler. Sana ihtiyacım olursa güçlü demenin bile hafif kalacağı kadim cadılarla başa çıkabilir misin?"

Küçük bir kahkaha attı. "Cadılar benim yaratıldığım şeyi güç diye çekiyorlar sevgili Erin. Sence?"

"Bizden bu kadar üstünsen nasıl benim koruyucum olmak istediğini anlayamıyorum."

"Çünkü *senin* gücünle aşık atamam, Sahip." Gözlerinde bunu inanarak söylediğini belli eden bir ifade vardı.

Ertesi gün Fiona cıvı cıvı bir enerjiyle kapımda bittiğinde neye uğradığımı şaşırdım. Son olanlardan sonra bir daha asla eskisi gibi olmayacağımı sanıyordum. Oysa Fiona sanki yine Vhartlox'un kuytu köşelerinde ya da nimfaların büyüleri diyarlarında bir maceraya atılacakmış gibiydi.

"Bahçede misafirin var. Seni çok görmek isteyen biri," dedi Fiona sevimlilikle.

Gözlerimi devirdim. "Critza deme ne olur?"

Fiona ilk başta garipsemiş gibi baktı sonra bağlantıyı kurup kahkahlara boğuldu. "Hayır, hayır. Gümüş gözlü savaşçıdan bahsediyorum."

"İlan mı?" diye bağırdım heyecanıma hâkim olamayarak.

Fiona gülümsemesini otuz iki dişe genişletti. "Ta kendisi. Erken dönmüş. İçimden bir ses senin için olduğunu söylüyor."

"Tanrım! Neden baştan söylemiyorsun? Kendime derhâl çekidüzen vermem lazım. Çoktan gelmişler mi? Bekliyorlar mı? Tanrım, Tanrım nerede?" Elim ayağım birbirine dolanmış bir şekilde gardırobuma gittim ve Pitsy'ninkiler gibi kendini katlayarak dolaba yerleşmeyecek kıyafetlerimi oraya buraya saçmaya başladım.

"Arka bahçelerden birindeler. Geleli çok olmamış, sakın ol."

Küçük bir çığlık attım ve sanki, "Biz kızlar, erkekleri bekletiriz."

Bu doğamızda var." sözünü zamanında ben söylememişim gibi oradan oraya koşturdum. Aynaya bakmıyordum bile. Yüzümün fena bir badanaya ihtiyacı vardı. Hastalığın etkileri yavaş yavaş geçiyordu ama tenimde oluşan benekler en yavaş geçenleriydi. Ian'a beni bıraktıktan sonra nasıl oldu da bu kadar gri ve cansız olduğumu açıklayamazdım. Neyse ki cadıların büyüsüne güvenmeyip makyaj malzemelerimi yanımda getirmeyi baştan akıl etmiştim.

Şatonun içinde yol alırken bunun trajikomik bir şekilde yine çifte buluşma olduğunu öğrenmiş oldum. Fiona'nın da bir savaşçısı bekleyenler kulübündeydi ve elbette bu ona takılmam için yeterli bir sebep-ti. "Eee, bahçede bizi bekleyen misafirin kim? Vlad mı Joshua mı?"

Fiona kızartırken gözlerini kaçırdı. "Vlad sadece o günlük bir şeydi, biliyorsun. Yani, ıhm, şey, yani Joshua." Sonra aceleyle sıkıştırdı. "Ama öyle bir şey sanma. Sadece arkadaş olarak oturup sohbet edeceğiz."

"Kesin öyledir."

"Sana yalan borcum mu var? Merak etme, o bu kadar kolay affettiremez kendini. Biraz sürünmesi gerek." Gözlerinde kendinden emin bir bakış vardı.

"Çok abartma ama. Narin yapılı birine benziyor." Ama Fiona da narin yapılı biri olduğu hâlde Joshua'sı onu kırmıştı ve bu sinirlerime dokunuyordu.

Fiona küçük bir kahkaha attı. "Onun yapısını yeterince iyi biliyorum merak etme." Göz kırparken ekledi. "Öldürmeyeceğim ama bu, acı çekirtmeyeceğim anlamına gelmez."

Birkaç hızlı adımla Fiona'ya yetişip koluna girerken omzunu sıvazladım. "İşte benim kızım."

"Hayır," dedi Fiona fiyakalı bir tavırla. "Hekate'nin Kızı."

Bahçeye indiğimizde Fiona beni daha önce var olabileceğine inanmadığım yollara ve gizli geçitlere soktu. Verandadan alçak merdivenli bir koridora, oradan bir havalandırma boşluğunun kirli taşları üstünde bir koşu, ters çıkmış ağaçların köklerinin arasındaki kısa tünel...

Şimdi üstünde yürüdüğümüz çimenlik alan o kadar dik bir eğimdedeydi ki düşmemek için şatonun kalın duvarlarına dayanarak ilerliyoruz-

dum. Neden burada bulunduğumuzu anlamak güç değildi. Şatonun bu tarafında hiç cam yoktu ve dik araziye ek olarak dipteki uzun set duvarı sayesinde izlenmesi oldukça güç, gölgelik bir alana dönüşüyordu.

Daha onları görmeden seslerini duyduk.

"Hey, hey! Geliyorlar," dedi İlan'ın olduğuna emin olduğum ses.

Daha muzip biri yanıt verdi. Onun burada olmasını beklemiyordum. "Yine yanlarında arkadaş getirmemişler. Bu ne böyle, gören de Katolik Kız Lisesi sanır." Bu beni güldürdü. Ben de aynasını başka bir sebepten ötürü düşünmüştüm.

"Boş konuşma Troy, sana istemiyorsan gelmeyebilirsin demiştik." Durgun sesinden bunun da Joshua olduğunu anlayabiliyordum.

"Bıraksaydım da enselenseydiniz o zaman."

Sonra onları gördük. İlan, üçgen bir çukura benzeyen alanda biraz yukarı tırmanmış bize elini uzatıyordu. Tanrım, batmakta olan güneşin turuncu ışığı, gri gözlerinin içine altın gibi akmıştı. İçimde bir burukluk hissederken dudaklarımın kuruduğunu hissetmiştim. Onun da ölümden döndüğünü bildiğim için benim kadar olmasa da biraz yıpranmış olmasını beklemiştim. Ama kusursuzdu. Işıldayan yüzünü Tanrılardan başkası oymuş olamazdı. Göğsü serin bahar havasına rağmen çıplaktı ve pelerininin kürkü en güzel yerlerini açıkta bırakacak şekilde etrafında kıvrılıyordu.

Yattığı yerden hafifçe bize dönüp sonra yeniden uzanan Troy'un kumral kafasını görebiliyordum. Onun daha ilerisinde duvara dayanmış ve uzun saçlarını gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplamış Joshua, çekingene bir şekilde gölgeden çıktı. Yanakları şimdiden kızarmıştı.

Hayatta yapmayacağınız şeyler vardır. *Bir erkeğe asla gereğinden fazla değer verdiğini belli etme*, benim altın kurallarımın biridir. Kızlarını kaldırmaktan başka işe yaramaz çünkü. Ancak o an; onu orada, o şekilde görünce kendimi tutmanın anlamsız olacağına karar verdim ve neredeyse negatif eğimde olacak çimlerin üzerinde koşmaya başladım. Yaptım bunu.

Çünkü tenine, kucağına, kollarına ne kadar ihtiyacım olduğunu onu görene kadar idrak edememişim. Tıpkı, aslında açlıktan ölüyor-ken yemek kokusu alana kadar farkına bile varılmıyorsa o şekilde...

Havadaki eline atıldığımda çoktan biliyormuş gibi beni tutup bedenine yasladı ve Fiona'nın, "Erin, dikkat et düşeceksin!" diyen bağışları geride kaldı. Ateşlerin çıtırtısını duydum ve *huzur* diye düşünerek iç geçirdim. Bir Noel akşamı şöminesi kadar sevgi dolu bir ateşi bu. Beni sarmalamasına izin verdim ve uzun zamandan sonra ilk defa ısındım. Bir süre bu anı bozmamak için hareketsiz kaldıktan sonra kollarımı onunkilerin arasından sıyrıp boynuna doladım ve sımsıkı sarıldım. "İlan, ilan, ilan..." diye sayıklıyordum kulağına.

Bu, bizi dışarıdan görenler için fazla samimiyet olarak algılanabilirdi. Daha önce hukukumuzun bu kadar ileri gittiği bir olay gerçekleşmemiştir sonuçta. Oysa dışarıdan kimsenin göremeyeceği şeyler vardı: Rüyalarımız. Orada nasıl olduğumuzu kimse bilmiyordu. Orada ona, bundan farksız değildim. Etraftaki tüm ürpertici cıgıllıklar ve iniltiler yükselirken ve mağara parça parça yıkılırken ben ona sokuluyordum. Geri kalan her şeyi dışarı atıp ona tutunuyordum. Öyle anlarda sadece ikimiz kalıyorduk anlarda ve ben, asla uyanmak istemiyordum. Ne yazık ki rüyalarımız elimizden alınmıştı. Onunla böyle sarılmayalı asırlar olmuş gibi geliyordu ve itiraf etmeliyim ki gerçekte çok daha güzel hissettiriyordu.

Alnını alnıma dayadı ve "Buradayım. Buradayım sevgilim," dedi usulca kulağıma.

"Buradasın," dedim nefes almanın vereceği türden bir rahatlıkla. "Yanımdasın." O beni yatıştırmaya çalışırken ben devam ettim. "Seni öyle merak ettim ki! Sensiz öyle terk edilmiş hissettim ki..."

"Mektupların birkaç gün önce elime geçti. Bilincim uzun bir süredir kapalıydı ve annem bana onlardan koca bir deste verene kadar hiçbirini okuyamadım. Satırlarını gördükten sonra ise seni yüz yüze görmem gerektiğini biliyordum."

Bakışlarımı kaldırıp kirpiklerimin arasından ona baktım. Onu ne-redeyse kaybedecek olma korkusu, silik bir hatıra şeklinde zihnime akmıştı ve gözlerimi doldurmaya yetti. "Seni çok özledim," dedim kesik kesik.

Dudaklarında çekici bir gülümseme oluştu. "Bunu duymak için onca yolu hâlâ tam iyileşmemişken teptim. Evime döndüm."

Sinirimi bozan laçkalıkta bir ses, aramızdaki büyüyü yerle bir etti. "Biraz hızlı gitmiyor musunuz genç âşıklar?"

"Troy!" dedi lan kafasını, cılız kemiklerini saniyesinde kırabilecekmiş gibi duran arkadaşına çevirirken. Troy'un muziplikleri çoğunlukla hoşuma giderdi. Fakat bu çocuk nerede duracağını biliyordu.

Ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Sadece takılıyordum çocuklar. Ben buraya yapmak için geldiğim şeyi yapmaya gideyim o hâlde." Elini ağzının yanına siper edip abartılı bir fısıltıyla konuştu. "*Bekçi köpekliği.*"

lan'ın yüzündeki sinirli hatlar gevşedi. "Troy etrafı gözetlemek ve yakalanacak olursak uyarmak için geldi. Ama en doğru seçim olduğuna dair şüphelerim var."

Troy havlayarak uzaklaşırken kıkırdamama engel olamadım. "Ben-
ce tam adamını bulmuşsunuz."

O sırada Fiona'yla Joshua yanımıza geldi ve ilk defa resmi bir şekilde kendisiyle tanışabildim. "Merhaba, ben Erin." Uzattığım el Joshua'nın ince kemikli eli tarafından tutulurken gülümsedim.

Fiona benden bayağı uzundu ama Joshua onu da geçiyordu. Troy gibi ince yapıydı ama kesinlikle ondan daha kaslıydı. Teninde Kelt sembollerinden dövmeler vardı ve ince uzun yüzünden midir nedir, ondan bir sanatçı havası yayılıyordu. Sanki dolunayın olduğu gecelerde portre çiziyor, akarsuların yanında şiirler yazıyor gibiydi. Belki de bana bu hissi verent, Fiona gibi biriyle ilişki yaşamasıydı. Fiona dünya tatlısıydı ama onu anlamak için daha ince, şiirsel düşünebiliyor olmak gerekliydi.

"Ben de Joshua Arrowhead.⁸¹ Seni ilk defa görüyorum. Fiona'nın yeni bir arkadaşı olmalısın."

"Evet..." diye cevapladım. "Öyle sayılır; danışmanım."

"Ama çok da iyi arkadaşıyım." Fiona lafa karıştı. Sonra söyledikleri, kahkahalarla gülmek istememe neden oldu. "Tıpkı bizim gibi, değil mi Joshie?"

Joshua'nın yüzü sinirle kızarıtıcı gibi oldu ama bozuntuya vermeden başıyla onayladı. "Tabii Fiona."

⁸¹ (Ing.) Ok ucu.

Fiona yumruk yaptığı elini sert bir şekilde Joshua'nın omzuna vurdu. "Ah, benimle arkadaş olmayı istemen o kadar iyi ki, *kankal*!"

Fiona'nın kendince işkence edişini izlemek her ne kadar eğlenceli olsa da karın kaslarım ve püskürmeye hazır pug polaroitlerim buna hazırlıklı değildi. Üstelik lan'la konuşmam gereken şeyler vardı. Bu karşılaşmamız ona karşı ne hissettiğimi apaçık ortaya koymuştu. Onunla güvende hissediyordum. Ona anlatmayı seviyordum. Ona anlatınca rahatlıyordum. Karar vermiştim. lan'a olan her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatacaktım. Beni herkesten iyi o anlıyordu ve bu konuda en yapıcı yorumları yine o yapabiliirdi.

"Size iyi eğlenceler o hâlde. Ben lan'la biraz özel konuşacağım," diye sözcükleri ağzımda gevelerken Fiona arkasından bir piknik sepeti çıkardı. Bunun, buraya gelirken elinde olmadığını emindim.

"Çok uzaklaşmayın. Atıştıracak bir şeyler de getirdim," dedi sepetin hasır kapağını açarken.

Başımla onayladım ve yanımdaki lan'la yan yana yürümeye başladık. Duvarın altındaki gölge, zaten serin olan mart havasından daha soğuktu. Yine de güneşe çıkmayı ve görülme riskini alacak kadar değil. Aksine soğuk, lan'a daha çok sokulmama ve beni pelerin altına sokmasına neden olmuştu. Hiç şikâyetçi sayılmazdım. Çok geçmeden yeterince uzaklaşmış olduğumuza kanaat getirip oturduk.

"Bana büyük bir felaket olduğunu yazıp durmuşsun," diye konuşmaya başladı lan. "Ve bana anlatman gereken şeyler olduğunu." Durakladı. "Sağlığımın aniden kötüye gidişinin senden kaynaklı olabileceğini..."

"Sana anlatmaktan başka çarem yok. Bu artık seni de ilgilendiriyor." Derin bir iç çektim ve başladım. Hiçbir şeyi atlamadan, her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım. Benim için Konseyden önce bir prova gibi olmuştu. Özellikle lan'ın asla yargılamayan bakışları karşısında kelimeler ağzımdan döküldükçe göğsüme çöken yükün hafiflediğini hissettim. Kalbime düğümlendiği gibi çözülen Akordiov büyüğü bile beni yaptıklarımın sorumlulukları kadar sıkılamıyordu. Doğrusu da buydu zaten. Vicdan bizi insan yapan en önemli şeylerden biriydi. Beni hâlâ insan hissettirdiği için bile bu sıklıkla minnettar olabilirdim.

Söyleyecek başka bir şeyim kalmadığında aramızda uzunca süren bir sessizlik oluştu. "Vay canına!" diye başladı lan afalladığını en iyi ifade edebilecek şekilde. Sonra gözlerinde hayranlık parıltısıyla devam etti. "Ne kadar amansız olabileceğini bakışlarından tahmin edebiliyordum fakat bu... Sen inanılmaz bir şeysin. O kadar güçlüsün ki... Ve bunu cadı ya da değil, hangi sınırları zorlayan güce sahipsen onun için demiyorum. Karakter olarak. Çok güçlüsün Erin. Bunu bil. Sadece bunu bilsen bile yeter."

"Ne? Tüm bunları anlattıktan sonra çıkara çıkara bu mesajı mı çıkardın? Her şeyi berbat ettim, görmüyor musun?"

"Belki," dedi omuz silkeleyerek. "Ama bana kalırsa her şeyi berbat eden o firarı Titanice ya da göklerden eğilip kılını bile kıpırdatmayan Hekate. Ya da seni bir şeyler olacak olacak diye korkutup tenha koridorlarda garip kehanetlerden bahsetmek yerine önüne oturup konuşmayan Müdire. Sen onların maşası olmaktan başka bir şey yapmamışsın ki. Bunu anlamıyor musun? Üstelik onların oyunlarına alet olmaman mümkün değil. Lanet olası Tanrılardan bahsediyoruz ve tüm bunlara rağmen hâlâ dimdik ayaklarının üzerinde durabiliyor olman, sadece fiziki değil uğradığın psikolojik şiddete rağmen dağılmaman güç göstergesidir sevgilim. Çoğu kimsenin nasiplenemediği bir güç."

İşe hiç bu yanından bakmamıştım. Olanlarda hep bir seçme hakkım olduğunu hissetmiştim. Vardı da. Ancak önüme sunulan seçenekler Tethys tarafından oluşturulmuş ve tam olarak neyi seçeceğim onun tarafından aklıma işlenmişti. Kendimi hep çaresiz hissetmiştim çünkü kendi özgürlüğüm içinde çaresizdim. Tanrıların hapsedtiği Titanice bile en başından beri benden daha özgürdü.

"Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Elbette. Biraz kendine inan. Beni gördün. O kazadan sonra parçalara ayrılmıştım. Toparlamam neredeyse imkânsızdı ama sen ısrarla karşıma çıktın ve ayağa kalkmama yardım ettin. Beni anladın. Sen olmasaydın ne hâlde olurdu hiç bilmiyorum. Ama sen, ben ulaşamayacağın kasvetli bir yerde ölümle cebelleşirken ikimizin yerine savaştın ve yılmadın. Yılmadın Erin. Hâlâ ayaktasın." Her sözünü kasıtlı sarf ettiğini belli etmek için yüzünü bana o kadar yaklaştırmıştı ki uzanıp onu, o dudakları öpmek istedim. Ama düşüncesi bile beni aniden ha-

raretlendirirken aramızdaki bu anı bozmaya içim el vermedi ve basitçe yanağını okşadım. Taze tıraş olmuş derisi parmaklarımı gıcıkladı.

"Bana hep iyi geliyorsun, biliyorsun değil mi? İçime düşen alevleri göremediğini söylüyorsun. Oysa o alevlerin yarattığı ışığı belki benden, herkesten daha iyi sen görebiliyorsun. Karanlığı değil ışığı. Benimle ilgili iyi ne varsa hep çekip yüzeye çıkartıyorsun." Uzanıp yine sarıldım. Elimde olsa onunla günlerce kucak kucağa yatıp tüm bunların gelip geçmesini beklerdim. Başımı omzuna yaslı hâlde mırıldandım. "Sensiz boğulurdum. Sensiz kaybolurdum."

Eğer iki ayrı dünyadansanız konuşacak o kadar çok şey vardı ki... Biz de öyle yaptık. Artık yan yana olabilmenin tadını çıkarıp kendimizden, eski hayatlarımızdan bahsettik durduk. Benim hayatım sıkıcı, lan'inkiye trajik bir şekilde acınasıydı. Uzuri gibi bir canavarla aynı evde büyümek cehennemdi. Anlattığına göre kız kardeşi, daha çok küçükken oyunculuk ve yalancılığa müthiş bir yatkınlık sergiliyordu. Bu sayede haklı ya da haksız olmak ayırt etmeksizin hep kardeşini suçlu duruma düşürebiliyordu. Yavaş yavaş ailenin sevilen çocuğu kendisi olurken lan işe yaramaz bellendi. Zamanla ona ve yalanlarına karşı koymayı bırakmış, kaderine boyun eğmişti. Ama Uzuri bu sefer de sırf yapabildiği için onunla uğraşmaya, gerçek dışı olaylar için onu suçlamaya ve kötülemeye devam etmişti. lan için "ev" olmakla ne demek istediğini o zaman anlamıştım. O hiçbir zaman bir aile sevgisi, yuva sıcaklığı görmemişti. Kendi evinde evsiz ilan edilmişti.

Uzuri'nin beni köşeye kıştırdığı o gün lan uzun bir aradan sonra ilk defa kardeşine karşılık vermişti. Bunu benim için yapmıştı. *Evi yıkılmak üzere olduğu için...*

Fakat anlaşılmıştı ki Uzuri aynı zamanda bizi bir araya getiren yegâne kişiydi. İlk karşılaştığımız gün lan'ın Cadı Köprüsü'nde bulunmasının sebebi Uzuri ve annesinin bitmek bilmeyen emrivakileriydi. O günkü soğuk ve huysuz tavırlarını karakterine yorsam da şimdi biliyordum. Kim Uzuri'nin patronluk taslamalarına maruz kalıp da cıvılcı bir ruh hâline sahip olabilirdi ki?

"Yani sadece seninle alakalı olduğunu düşünmüyorum. Uzuri her zaman insanlarla ters düşmeyi sevmiştir. Ona şevk veren karşılık görmesidir. Sanırım sen de bunu fazlasıyla yapıyorsun." Gözleri buruk bir gülümsemeyle kısıldı.

"Hiç geri kalır mıyım sence?" Sırıttım. "Ama benimle olan bağlantısı sadece ters düşmekten fazlası. Uzuri beni ilk gördüğünde kaçırma-ya kalktığından bahsetti mi?"

İlan'ın şokla açılan gözlerine karşın dudaklarımdan birkaç kahkaha serbest kaldı. "Şaka yapıyorsun!"

"Ciddiyim. Şu Esilya Yeraltı Loncasını fazla ciddiye alıyor anlaşılan. Benim onlar için değerli bir yatırım olacağımı düşündü," dedim olayı elimden geldiğince seyrelterek anlatma çabasıyla.

"Ah, şu aptal Loncaya olan takıntısı onu bitirecek." Yüzünü buruşturarak devam etti. "*Morgana* orada staja kabul edilince allem etti, kalem etti kendini de aldırıldı torpille. Onları etkilemek için yapmayacağı şey yoktur."

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Senin haberini alıp eve çağırılınca çok endişeli görünüyormuş. Bu sağlık sorunu aranızdaki buzları eritmiş olabilir mi?"

İlan pes bir kahkaha attı. Tanrım, çok az serbest bıraktığı kahkahasının tınısına bayılıyordum. "Çok beklersin. Endişesi annemdi. Yule tatilinde eve gittiğimizde annem öfkeden köpürüyordu. Hani şu düellonun faturası olayı," diyerek göz kırptı. "Tabii ki olayın aslının öyle olmadığı anlaşılıyordu ama annem sonuç odaklı bir kadındır. Bu faturanın ve şikâyetin Uzuri'nin adıyla gelmiş olması onun için yeterliydi." Hatırlayınca gözlerinin içi güldü. Çenemi ellerime dayayıp yüzünün aldığı şekilleri izlemek, cidden her şeyi unutturmuştu. Orada sadece ben, o ve *Uzuri* vardı. Yani konu olarak. "Hastalığım da üstüne eklenince evin Altın Çocuğu yeri bana geçmiş oldu. Uzuri'nin nasıl böyle katlanılamaz bir baş belası olabildiğini merak ediyorsan cevabı annemde aramalısın. Tatil boyunca ona kök söktürüşü harikaydı! Son ziyareti de bundan farklı olmadı."

Uzuri'nin hak ettiğini bulmasından başka keyfimi yerine getirecek bir şey yoktu. İlan annesinin oldukça yaratıcı ceza ve işkence yöntemlerinden bahsederek devam etti ve ben her birine dolu kahkahalar eşliğinde güldüm. Koca bir yıl boyunca aldığım Cadı Kahkahası İlkeleri dersi sayesinde artık kontrol edebildiğim özelliğimi uygulamaya geçirdim. Dudaklarımdan süzülen kahkahalar Vhartlox koridorlarında yankılanıp Uzuri'nin yatak odasının yolunu tuttu. Odasının pug po-

laroidi altında bırakan kahkaha patlaması ve Uzuri'nin geçireceği öfke krizinin düşüncesiyle mest olarak Ian'a daha çok sokuldum.

Kabul etmeliydim. En başından beri garipsediğim bu puglar, son gülen olmayı güzel bir ekstrayla yaşıtıyordu.

Fiona'nın getirdiği atıştırma malikleri mideye indirirken dahi Troy'u yanımıza çağırılmamıştık. Sonradan öğrendiğim üzere okulumuzun yasak listesinde *dışarıdan birilerini şato topraklarına almak* da vardı. Yasakların en büyüklerini çiğnemekten beter etmişken bana kalsa bunu dikkate bile almazdım. Oysa Fiona konseyin benim son zamanlardaki davranışlarımı yakın takibe alacağına ve her türlü başına buyruk hâlimle gözlerinden daha çok düşeceğime inanıyordu. Bu nedenle temkinli olmaya ve Troy'un buraya yapmak için geldiği şeye devam etmesine karışmadım. Belki benim umurumda değildi ama yakalanırsak bu diğer taraf için de hoş olmazdı.

Sonrasında Ian'ı Fionaların yanında bırakırken yediklerimizden Troy'a da götürmek için dar çimlerin öbür tarafına doğru başka bir yürüyüşe çıktım. Hava, iyice kararmış lacivert gökyüzünü boyarken parıl parıl yıldızlar kendini belli etmişti. İçime derin bir nefes çektim. Güzel bir bahar akşamıydı. Uyanan ve enfes kokan çiçekler sanki yazın yaklaştığını müjdeliyordu; tüm bahar boyunca tatilde olacağımızı ve yine en çekilmez sıcaklarda okula döneceğimizi de. Benim için yaz ne lere gebeydi artık hiç bilmiyordum ve tuhaf bir şekilde bu bilinmezlik beni artık hiç yormuyordu.

Troy'u sonunda gördüğümde kendi kendine bir şarkı söylediğini duydum. Sesinin güzel olmasından çok, bilindik bir şarkı söylüyor olmasına şaşırdım. O da bir newborn muydu? Savaşçılarda da onlardan olduğunu ilk defa görüyordum.

"Sana yiyecek bir şeyler getirdim," dedim yanına otururken.

"Artık beni burada kurda kuşa yem edeceksiniz sanmıştım," dedi aç ve sıkılmış olduğu hâlde muzipliğini hiç kaybetmemiş bir şekilde.

"Konuşacağına ye! Açlıktan ölüyor olmalısın," dedim ister istemez gülümserken.

Troy elimdekileri alıp sandığımdan çok daha hızlı bir şekilde mi-
deye indirirken, acıyarak ona baktım. Yazık, burada bizim -belki de
yanımızda getirme ihtimalimiz olan bir cadı- için bulunuyordu ve onu
saatlerdir aç ve yalnız bırakacak kadar zalim olabilmıştık. Sonra ortam-
daki havayı başka bir şeyle dağıtmayı hedefleyerek aklımdaki soruyu
sordum. "Sen de mi newbornsun?"

"Şarkıdan mı anladın?" dedi ağzına çikolatalı muffinin kalanını sı-
kıstırırken.

Başımı salladım. "Oldukça iyiydin."

"Buraya gelmek için bir kayıt anlaşmasını geri çevirmem gerekti."
Bunu o kadar normal söylemişti ki sanki her normal insana müzik
kaydı yapması için şans tanınıyordu.

"Ciddi olamazsın. Böyle bir fırsatı teptiğin için hiç üzülmedin mi?"

Troy umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Ün, şöhret. Bunlar çok
istediğim şeylerdi. Başta *You Tube*'a bu yüzden video yüklemeye baş-
lamıştım. Ama büyüü bir hayat... Uğruna her şeyi tereddüt etmeden
çöpe atarım."

İçimden *atmışsın zaten*, demek geçiyordu fakat ona hak vermeden
de edemiyordum. Benim için de aynı şey geçerliydi. Tüm o kariyer
planları, gezi rotaları, yüksek notlar, geniş bir arkadaş çevresi ve gece
eğlenceleri dünyaya bağlı hayallerdi. Ama bu bir fanteziydi. Yepyeni
bir maceraya açılan bir kapıydı. Uğruna kaybedecek ne olursa olsun
benim de seçimim bu olurdu. Kaybedeceklerimi kaybettikten sonra ise
bu kadar kesin konuşmıyordum.

Bir süre sessiz kalıp onun yemesini izlemeye daldım. Gözlerimi kır-
pıştırarak kendime geldiğimde o da yemeyi bırakmış beni izliyordu.
Ama benim gibi dalgın dalgın değil; şu "bir garip" diyeceğiniz bakış-
lardan. Baloda sarhoşken savurduğu o iltifatlardan sonra bu iyi değildi.
Rahatsız olup duruşumu değiştirdim. O da fark edip havayı dağıtmak
için yeniden konuşmaya başladı. "Ee, sen neleri bıraktın ardında?"

"Ben arkamda bırakacaklarımı buraya gelmeden bıraktım. Başıma
Vhartlox geldiğinde çoktan sıradan bir kızdım; sıkıcı hayatından kaçıp
kurtulmak ona ilağ gibi gelmiş bir kız."

"Şimdi burada eğleniyor musun yani?" Bunu söyleyişinde kendisi-
nin kesinlikle eğlenmediğini anlayabilmıştım.

"Kimilerinin eğlence anlayışına göre patlıyormuşum bile diyebilirim," diye kıkırdadım tüm *eğlenceden* mahrum bıraktığım zavallı Sara'yı hatırlayarak. Başımı ona doğru çevirdim. "Senin için aynısı geçeri değil galiba. Söylesene, o hâlde neden burada kalmaya devam ediyorsun?"

"Başlarda eğleniyordum. Ama zaman geçince sıkılmaya başladım."

"Bu ne zamandır böyle?"

Uzun uzun gerindi. Sanki cevaplamak ona geçen zamanı hatırlatmıştı. "Sen geldiğinde ben de ilk yılımı okuyordum. Sonra da kış tatiline girdik. İkinci yıla başlayacağım ve gram heyecanım yok."

"Sizi dövüşürken gördüm. Şiddeti onaylamasam da etkilendim. Bir yırtıcı kadar vahşi, bir şövalye gibi görkemli; her şeyden önce büyüyle sarmalanmış hâldeydiniz. Bundan sıkılmak için gerçek bir sebebin olmalı."

"Vuhu! Kızları bu kadar etkiliyorsa sanırım ikinci bir şans hak ediyor," diye dalgaya vurdu her zamanki matraklıyla.

Gözlerimi devirip dizlerimi kendime doğru çektim. Kabahat onu adam yerine koyup iki kelime etmeye çalışıyordu. Ama o, beklemediğim bir şekilde devam etti. "Aslına bakarsan benim hayalimde büyücü olmak vardı. Düşünsene: lanetler, tılsımlar, parıl parıl parlayan enerjiler."

"Evet, az önce cadılığı tarif ettin."

"Aslına bakarsan sizi kıskanıyorum. İsteyip de olamadığım şeylere sahipsiniz."

"Öyle deme. Senin yaptığın şey de oldukça havalı ve haklısın. Kızları fazlasıyla etkiliyor," dedim takılarak.

İçten bir kahkahayla güldü. "Evet ama sadece biraz benlik değil gibi. Bir yıl daha vereceğim ama hâlâ aynı hissediyorsam eski yaşantıma geri döneceğim."

Bu kadar kolay mıydı onun için? Benim büyüden vazgeçme ihtimalini düşünmek için bile başıma türlü felaketler gelmesi gerekmişti. Bahsettiği basit bir umduğunu bulamama durumuydu. Hemen pes etmesi biraz şımarıkça gelmişti. Belki de Troy'un tüm bu laçka yapısının ar-

dında hayal kırıklığı yatırıyordu. Bu dünyaya dâhil olmuş ama aradığını bulamamıştı. "Hayalinin peşini bu kadar kolay bırakman üzücü olur."

"Bakacağım, dedim. Kesin değil," dedi nedensizce güven vermeye çıkarak. Onun için üzüldüğünden dememiştim. Bu ellerindeki değerli bir şeydi. Umutsuzca büyüü arayıp kırıntılarına sevinen insan varken, bir anda bunun olmadığına kanaat getirip pes edemezdi. Etmemeliydi. "Hem bakarsın buraya bir dahaki gelişimde yanınızda bir cadı arkadaşınızı da getirirsiniz," diye devam etti. "Eminim güzel bir cadı da beni buraya bağlama konusunda epey bir yardımcı olurdu."

"Sence de umutlarını böyle bir şeye bağlamak biraz ezikçe değil mi?" dedim sesimin alaylı çıkmasına engel olamayarak.

"Hayır bebeğim. Tüm kızlar Yakışıklı Troy'a hasta, görmüyor musun? Herkes senden bir parmak almak isterken işin heyecanı kaçıyor," diye abartılı karizmatik bir duruş sergiledi şaşal. Gerçekten, rahat durabildiği bir dakika yoktu. "Ben işleri biraz renklendirmek için rastlantıya bırakıyorum. Anlarsın ya..."

Kıkırdamalarım şiddetlenip kahkahalara dönüştü. "Peki, sık sık üstlenir misin bu bekçilik işlerini, kuçu kuçu?"

"Eh, yani, lan geldikçe." Troy'un önemsemeden sarf ettiği bu kelimeler bir anda irkilmişçesine ona dönmeme neden oldu.

"Ne yani? lan çok sık gelir mi böyle?"

Tabii ki lan'dan bir geçmişi olmamasını bekleyemezdim. Benim de vardı. Ancak bu varlığından haberdar olmadığım kiskançlık damarımın atmasına neden olmuştu. Bir keresinde Carmen, "Demek ki birini kuskanacak kadar sevmemişsin," demişti. Şimdi sevmiş olmalıydım ki düşüncesi bile beni deli etmişti. Konsey, Tethys, kendi durumum uçmuş gitmiş; şüphelerim beynimin karanlık köşelerinden akın etmeye başlamıştı.

Troy büyük bir pot kırdığını anlamış gibi duraksadı. "Ov! Ben, şey... Bunu söylemem doğru olmaz."

Östeledim. "Kiminle görüşürdü mesela? Ya da kimlerle?"

"Sana kim lazım?" diyerek bunu da dalgaya vurmaya çalıştı ama peşini bırakacak gibi değildim. "Troy!"

"Bak, lan hem yakın arkadaşım hem de erkek kardeşliğimin bir üyesi. Onunla ilgili soruların varsa ona sormalısın. Özgünüm, kardeşlik kuralları böyle."

"Başlatma kardeşlik kurallarına! Sana bir soru sordum," dedim elimi çıplak dirseğine kepenk gibi kapayıp çektiştirirken.

Aramızdaki gerilimin arttığı, iki tarafın da öfkelenmesinden belliydi ama bir trafo meselesi beklentilerim arasında değildi(!). Hissettiğim ani acıyla elimi geri çekerken avucum ve dirseği arasında masmavi elektrik demetleri dans etti. Şok, elimi kapatıp akışı kesmeme engel değildi ama acı katlanarak artıyordu. Yaralanmıştım. Basbayağı yüksek olduğunu tahmin ettiğim bir voltajla elektrik çarpmıştı az önce bana. Şaşkınlıkla diğer elimi yaranın üstüne bastırıyor ve gözyaşlarımı geri itmeye çalışırken ikimiz de aynı anda, sanki sözleşmiş gibi aynı sözcükleri sarf ettik. "*Sen ne yaptığını sanıyorsun?*"

"Ben bir şey yapmadım!" dedim öfkeyle bağırırken. "Aptal Shi'n mi, neyin çarptı bana?"

Troy'un kolları iyice çatıldı. "Benim Shi'm böyle şeyler yapamıyor. Hem benim metalim altın." Eliyle imalı bir şekilde saçından bir tutam çekip gösterdi.

"Bunu ben yapmadıysam, sen yapmışın demektir," dedim direterek. Ben birincisi nasıl elektrik fişkirtacağını bilmiyordum. Elektrik büyülerine başlamıştım fakat çok karmaşıktı ve disiplin gerektiriyordu. İkincisi öyle olsa dahi kendime neden zarar verecektim? Burada yaralanan bendim.

Avucumdaki yanık izini, kızarmış ve patlama olmuş gibi yarıklarla kaplanmış tenimi gözüne sokarcasına yaklaştırdım. "Sence ben yapıyor olsam bunu kendime yapar mıydım?"

Troy anlamayarak kafasını sallarken yüzünü tekrar kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Sanki az önceki şeyi yapanın kendisi olduğunu kanıtlarcasına gözleri tıpkı o aramızda parlayan elektrik demeti gibi ışıldıyordu. Mavi ışık beyaz olacak kadar açılmış, elektrik ağlarına dâğılarak irisinde dolaşıyordu.

27. BÖLÜM

CADI KONSEYİ

Asla kaderini bir prensin ellerine bırakma. Mucizeye ihtiyacın olduğunda bir Cadı'ya güven.

Catherynne M. Valente - In the Night Garden

Bilmek bilmezmiş gibi gelen kasvetli planlardan sonra sonunda güzel bir gün geçiriyordum ve onun da kapanışına bu olay damga vurmuştu. İlan can çekişen ifademi görünce telaşlanıp revire bizimle gelme konusunda ısrar etse de Fiona onu geri püskürtmüş, burada böyle bir buluşma gerçekleşmediği konusunda herkesi tembihlemişti. Durumu olduğundan kötüleştirmek istemiyordu.

Bayan Çınar bizi gecenin bir saatinde görünce şaşırdı. Elindeki birkaç kâğıt işini hallediyor ve bir yandan da berbat kokular yayan bir mantar çayı içiyordu. Yaram için bahanemiz çoktan hazırды. Dersliklerde büyü çalışırken ufak bir kaza geçirmiştik o kadar. Yine de şifacı bir nimfayı kandırıp kandıramayacağımızdan pek emin değildik. İşin aslının ne olduğunu bilmeyi bırakın, elime zarar veren bir cadı büyü-sü bile değildi. Aradaki farkı rahatça anlayabilirdi. Fakat Bayan Çınar biraz daha dikkatli olması konusunda Fiona'yı biraz azarlamak dışında herhangi bir uyarıda bulunmadı. Merhemini sürdürü ve bizi gönderdi.

Bunun Fiona'nın da aklına takıldığını bana kazanın nasıl olduğunu detaylıca anlattırırken öğrenmiş olduk. İnce büyü ve Kaba büyü arasında farklar vardı. İnce büyüler bile türlerine göre değişiklikler gösterirken bunun cadı büyü-sü olduğuna kanması garipti. İkimizin de geçerli bir açıklaması yoktu. Beni değil doğrudan Fiona'yı suçlamıştı. Çünkü kendime böyle zarar vermem mümkün değildi. Bu durumda asıl suçlu Troy'du; yani bir savaştı. Cadı değil.

İti an çomağı hazırla misali Uzuri'nin yaşananlarla bir alakası olup olmadığını merak ediyordum. Oysa yatakhanelere dönerken onu diğer

öğrencilerle çevrelenmiş, koyu bir cadı pokeri müsabakasına dalmış bir hâlde gördüğümüzde teorimiz çürütülmüş oldu. Kabul etmemiz gereken bir şey vardı: Ben ayaklı bir bela makinesi gibiydim. Durduğum yerde sorun çıkarmam muhtemeldi. Çok kurcalamamak gerekiyordu. *Erindi. Olurdu.*

Konsej günü yaklaşırken korkularım geri gelmişti. Kalan öğrencilerin final teslim stresi kabarıırken ben apayrı bir stresin pençesine düşmüş, kaçınılmaz günü bekliyordum. O sınavların aynı zamanda benim de sınavlarım olduğu gibi bir gerçek vardı. Ancak benim için Vhartlox devri çok yakında kapanacak gibi dururken kendimi derslere vermem imkânsızdı. Onların yerine başka türlü bir derse çalışmaya başlamıştım: Konseyde Hayatta Kalma 101.

Bir gün Fiona her zamanki gibi çat kapı odama geldi. Kucığında kocaman bir kutu, dudaklarında göstereceği ve söyleyecekleri için sabırsızlandığını belli eden bir gülümseme vardı. Siyah kutu ve eksik olmayan kurdelesinden tanısam da kendisinin söylemesine izin verdim. "Sana bir kargo geldi! Gwen'in Büyülü Makaslarından."

Tanrım yine mi? Bu kaçındıydı? Ancak heyecanıma engel olamıyordum. Yeni kıyafetler en depresif anımda bile bana ilaç gibi gelirdi. "Gwen'e mahcup oluyorum ama böyle. Geçen alışverişimizde de değerinin çok altında bir ödeme yapmıştık ve balo... O apayrı bir konuydu."

Fiona biraz utanmış bir şekilde bana baktı. "Gwen başına açılan tüm bu belalardan benim sorumlu olduğumu biliyor. Bırak bir şekilde telafi edelim."

"Yapabileceğiniz her şeyi yapıyorsunuz zaten."

Başını iki yana salladı. "Daha fazlasını yapmalıydık." Yüzü gölgelendi. "Konsey sandığından daha korkunç, bunu üzümlere söylüyorum. Endişelendirmemek için sana ilk başta söyleyemedim. O cadılar gelenekçi ve katı kuralları var. Normalde newbornlar oraya bu kadar toyken gitmez. Konseye uygun davranmayı bilmeyecekleri için meseleleri dışarıdan halledilir. Soylu cadılardan epey büyük olanları bile konseye gittiğinde aileleri onlara yardımcı olur. En ufak bir hata bile konseyi çileden çıkarabilir."

İrkildiğimi hissederken sesim istemsiz bir şekilde tizleşmişti. "Harika(!), zaten yeterince iyi bir başlangıç yapmıyordum. Bir de gelenekleri bilmediğim için cadıların gözünden hepten mi düşeceğim? Artık kesinleştirdi; aforoz edileceğim cadılıktan."

Fiona uzanıp elimi tuttu. "Buna izin vermeyeceğiz Erin. Evet, belki ailen sana yardımcı olamaz ama biz olabiliriz. Bırak Rebelleicheler sana göz kulak olsun. Konseyde büyük büyük teyzem olacak. O senin arkanı kollayacak ve konsey gününe kadar seni olabildiğince bilgilendireceğim."

Aile sözünü duyunca aklıma annem geldi. Bu gidişle çok yakında kolları arasında olacaktım. Kaçak ya da okuldan atılmış olarak. Neyse ki ona kavuşacağım düşüncesi, olacakları biraz katlanır kılıyordu. Omuz silkerek konuştum. "Eh, öyle olsun. Ben kendimde hiç umut görmüyorum açıkçası."

"Benim gibi bir öğretmenin varken umut her zaman vardır çaylak," diye dalga geçti. Fiona harika özellikleri olan biriydi ama öğretmenlik bunların arasında yer almıyordu. Okul başlamadan bana büyü öğretmeye çalıştığı o kısa dönemde çok çektirmişti. Anlamamak kadar doğal bir şey yoktu ama Fiona böyle bir durumda hakarete uğramış gibi davranıyordu. Farklı bir yöntem denemeden aynı konuyu, aynı şekilde tekrar ediyor ve yine anlamamışsam agresifleşiyordu. Bir ara beni gerçekten döveceğini düşünmeye başlamıştım.

İşte *Konseyde Hayatta Kalma 101* böyle ortaya çıkmış ve konseye kadar kafamı dolu tutmaya yarayan tek şey oluvermişti.

Kutuya geri dönecek olursak -bu hitabı hepsinin varlığını doğrulayan olayların ortasında oradan oraya savrulmama rağmen ilk defa kullanıyorum ama- *Tanrılar ve Tanrıçalar aşkına! Gwen sen başıma gelen en güzel şeysin.* Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama bu kadarını tahmin edemezdim.

Fiona kutuyu açtı ve altındaki kâğıt tomarlarını sıyırdı. Kucakladığı transparan kumaş, su gibi ellerinden akıp pelerin formunu açığa çıkarırken şaşkınlıkla ağzımı açtım. Siyah tül kumaş, pırl pırl parlayan kristal taşlarla bezenmişti ve üstünde yıldızlarla dolu bir gece manzarasını sergiliyordu. Taşlar farklı yerlerde kümelenip ayın döngüsünü sembolik bir anlatımına dönüşüyordu. Astroloji dersinde kullandığımız planisferin üç boyutlu ve şaşaalı hâli gibiydi. Mistikti. Büyülüydü.

"Bu inanılmaz bir şey," dedim sözcükleri bulmakta zorlanırken.

"Gwen'in özel tasarım grubundan. Kadim cadıların giydiği kadar olmasa da seni idare edecektir." Fiona pelerini üstüme tuttu. "Hadi sana bunun altına giyecek bir şeyler bulalım."

Konsey günü gelip çatığında korku tüm kontrolümü ele geçirecek gibiydi. İlan dağılmadığım konusunda yanılmıştı. Kaybediyordum. Kafamdan geçen birbirinden beter olasılıklar arasında parçalara ayrılıyordum. Son birkaç gün nefes alamaz olmuş, bahçede uzun yürüyüşlere merak salmıştım. Fakat bugün onu bile yapamıyordum. Şatonun tüm kapıları kilitlemiş, dışarı türlü koruma büyülerini tılsımlarla doldurulmuştu. Gökyüzü bulutsuz, uçan tek bir kuş olmadan tertemizdi. Ne içeride ne dışarıda en ufak bir ses yoktu. Sadece boğucu, ağır bir sessizlik çökmüştü üstümüze.

Bugün tüm dersler iptal edilmiş, öğrencilere yatakhanelerinden çıkmamaları söylenmişti. Dolayısıyla bugün için Fiona yoktu. Freya az ileride uyukluyor, Serene de zavallı kızcağzın yatak başlığında bıçak fırlatma talimi yapıyordu. Bu işte sandığımdan iyi olmasına karşın bir kaza olabileceği konusunda uyardırmaya çekiniyordum. Çünkü ağzımdan çıkan ilk heceyle o bıçaklar bu sefer hemen yanı başıma saplanırdı. Onun yerine kafasını dizlerime dayamış, ısırtık'ı okşuyordum. Bianco onu görünce her zamanki gibi yanımdan uzaklaştı. Akıllı kedi işte.

Sıkıntımı atmak için genelde okurken bu sefer yazmayı tercih ettim. Bir tutkal gibi beni bir arada tutan adama, İlan'a klasik mektuplarımızdan bir tane daha göndermeye karar verdim. Muhtemelen o yazdıklarımı görüp de dönene kadar ben çoktan konseyin huzuruna çıkmış olurdum. Sadece ona yazmak beni rahatlatacağı için aldım elim kalemimi ve nostaljik bir giriş yaptım.

*

Sevgili Bay Silverscythe,

Nasıl, özlemiş misiniz bu eski resmiyetimizi? Flaklıymışsınız. Böylesinin yazılara yüklediği apayrı bir anlam varmış. Ancak bugün buna dönüş yapacak hâlde bile değilim.

Konsey bugün toplanıyor. Korkuyorum lan. Çok korkuyorum. Bugün anladım. Benim cadılara ve desteklerine ihtiyacım var. Biz gerçekten He-kate'nin kızlarıysak kardeşlerimle bir olmalıyım. Oysa onlar beni ya kapı dışarı edecek ya da cezalandıracaklar. Korkuyorum lan. Yapabileceğim en insani şeyi yapıp korkuyorum.

Bana şansı dile. İhtiyacım olacak gibi görünüyor.

Erin'in.

*

Mektubun son satırlarını yazarken birkaç gözyaşı döktüm. O kadar. Hayatım tepetaklak olarak büyüünün dünyasına adım atmıştım. Oysa asıl şimdi, sahip olduklarımı; okulumu, arkadaşlarımı, cadıları; her şeyime dönüşmüş bir avuç şeyi kaybedecek olmak bana hayatımın darmaduman olması gibi geliyordu.

Buradaki hayatımı seviyordum.

Giyinmeme de yardımcı olduktan sonra Serene ve Freya'dan beni yalnız bırakmalarını rica etmiştim. Durmaksızın didişmelerini kafam almıyordu. Kafam çoğu şeyi almıyordu. Özellikle Fiona'nın günlerce anlattığı ve üstüne özenle çalıştığım cadı etiği ve terbiyesi kurallarını. Bilgilerin hepsi birbirine girmiş ve kocaman bir bulamacaya dönüşmüş; şimdi başımın zonklamasına neden oluyordu. Özel günler şapkam bir şapka değil de saç iğnesi olduğu ve şapkasız konseye gitmek en büyük saygısızlık olacağı için, her zamanki şapkamda bulunan Figi bile zihnimdeki karmaşadan rahatsız olmuş, onu konsey anına kadar başıma takmamam konusunda beni tehditlere boğmuştu.

Son yarım saattir yaptığım gibi aynada kendimi izlemeye devam ettim. Pelerin öylesine güzeldi ki altına paçavra giysen bile güzel gösterecek türdendi. Sırtımda tüy kadar hafif bir şekilde uzanıyor, her hareket edişimde dalgalanıyor ve ışığa yakalanan taşlar göz kırptıyordu. O nedenle oldukça usturuplu, göğsündeki dörtgen dekolte dışında boğazı dahi kapalı siyah bir elbise tercih etmiştik. Pelerin dışında her şey çok sönük ve saygılıydı. Bordo saçlarımı bir topuzla saklayabilmiş olsaydım Viktorya Dönemi'nde yas tutan dul kadınlara benzeyecektim. Ancak konseyde genç yaştaki cadıların saçlarını saklama hakkı yoktu. Bunun,

toyluklarını ve küçüklüklerini belli edeceğine inanılıyordu. Diğerleri de kendilerini ne kadar kumaşa boğup saklıyorsa o kadar kadim demekti.

Bu gece taşımı ya da ondan geriye kalanları takmayacaktım. Parçalandıktan sonra keseyle taşıdığım Ejderin Kalbi'ni konseyde birbirinden ağgözlü cadının gözüne sokamazdım. Uğruna cinayet işlenebilecek bir taş olduğunu daha en baştan öğrenmişken bu aptallık olurdu.

Odanın içinde volta atarken sakinleşmeye çalışıyordum ama yelkovan her kaydığında kalp atışım gitgide hızlanıyor, çektiğim nefesler bir o kadar yetersiz kalıyordu. Artık bir anksiyete krizi ya da panik atak geçirdiğimi iyiden iyiye düşünmeye başlamıştım ki cama gürültüyle bir şey çarptı ve ben az kalsın kalan aklımı da yitirecektim. Camdaki tok ses ve ayın ardında loş bir ışık oluşturduğu için seçilebilen silüet, orada birinin olduğunu söylüyordu. Tereddütle cama yaklaştım. Bu okulda başıma kötü bir şey gelemeyeceğine inanmıştım ama tüm olanlar bunun yanlış bir varsayım olduğunu gösteriyordu.

Ziyaretçim, az önceki gümbürtüyü duymadıysam sanki bu hareket yardım edecek gibi camı tıklattı. "Erin. Benim lan. Doğru odaya mı geldim? Lanet olsun, hepsi birbirine benziyor bunların!"

Lan? Göğsüm hâlâ şiddetle inip kalkarken rahatlamayla gözlerimi kapattım ve gülümsedim. Bir süre normale dönmeyi bekledikten sonra cama doğru gittim. Sadece havalandırma için olduğundan, epey dar olan camı açıp kafamı dışarı uzattığımda onu gördüm. "Tanrı aşkına! Sen aklını mı kaçırdın? Ne yapıyorsun burada, bu saate?" dedim sesimi alçak tutarak.

Camın incecik doğramalarına tutunmuş, ayak uçlarında durduğu denizliklerin üstünde korkusuzca bana bakıyordu. Gövdesi tamamen cama yaslanmıştı. Sırtındaki pelerinse kıştan kaçıp kurtulmayı başarmış hırçın rüzgârlarla bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Gözünü kırptı. "*Sana şans dilemeye geldim.*" Bu hareketin ona asla gitmeyecek bir jest olduğunun farkındaydı ve asıl bu şekilde muziplik yapıyordu. Elimini ona uzatıp tutuşumla hiçbir katkı sağlamasam da içeri çektim. Az önce yaptığı şey resmen delilik değilmiş gibi kontrollü bir şekilde odada dolaştı.

"Sen iyi alıştın bu yüz yüze görüşme durumuna. Artık sana mektup yazarken bir kez daha düşüneceğim," dedim sinirli görünmeye çalışarak.

Neşeyle sırtıttı. "Ben yine çıkıp gelmek için bir bahane bulurum, merak etme."

"O satırları okuyup kendini yakalatacak kadar gözünü karartacağını bilseydim altına birkaç dramatik söz de eklerdim: Yakışıklı şövalyem, yegâne kurtarıcım, amansız savaşçım..." dedim abartılı tonlamalarla.

"Çok bir şey yapmadım. Sadece ahırdan bir pegasus kaçırıp sırtında dengede durmam ve senin odan olduğunu tahmin ettiğim cama atlamam gerekti." *Hıhı, yapmadın sevgilim.* Bunları söylerken bile gözlerinin içi gülüyordu. Bu kadar mutlu ve iç açıcı bir kişiliğinin olmadığını bilmesem inanabilirdim. Sadece beni rahatlatmak istiyordu. Ya da benimle olmak ona sandığımdan daha iyi geliyordu.

"Sanırım okulumuzun çatlak profesörleri seni eskisi kadar korkutmuyor."

"Konsey toplanacaksa inan cadıların yatakhanesini gözetlemek öncelikleri arasında yer almıyordur. İyi olduğuna emin olup gideceğim," dedi yüzündeki gülümseme yerini ciddiyete bırakırken.

"Bunun için konseyden sonra gelmeliydin. Önce değil."

"Konseyden sonra iyi olacağını biliyorum. Ama şimdi değilsin. Terliyorsun ve titriyorsun." Eliyle bana uzandı ama sonra elini kendine çekti.

Bir kızı söylenebilecek en rahatlatıcı şeydi cidden: *Terliyorsun.* Cama doğru gidip serin gece havasının üstüme vurmasına izin verdim. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sana çoktan anlattım. Suçsuz kalır bir yanımda yok." Elbisenin dekoltesi boynumu geriye attığımda gerilmiş ve korsenin sıkıştırdığı göğüslerim yukarı doğru şişmişti. Ay ışığıyla daha da kıskırtıcı olmuş bu görüntünün lan'ın üstündeki etkisini fark etmem biraz zamanımı aldı. Çenesi kasılmış, söyleyeceklerini unutacak kadar kafası dağılmış görünüyordu. Silkinerek toparlanıp omuzlarımı öne düşürdüm ve kollarımı kendime doladım.

O da gözlerini kırptırıp duruşunu değiştirdi. Grisinin koyulaşması sandığımdan fazla sessiz kaldığım anlamına geliyordu. "Cadıların

sana ne yapmasından korkuyorsun? Seni kazığa bağlayıp yakacak de-
giller ya." Sesi hâlâ biraz pusluydu.

"Bir dakika. Bunu yaptıkları oluyor mu?" Yüzümdeki tüm kan çe-
kilmıştı.

Pes bir kahkaha odanın yüksek tavanında yankılandı. "Biraz ateşe
katlanamayacağını söyleme bana."

Gerginlikle güldüm. Bunun hakkında artık espriler yapabilmemiz
güzeldi. "Beni bugün yalnız bırakmadığım için teşekkür ederim. İsted-
ğimin bu olduğunu düşünmüştüm; yalnız kalmak. Ama korkuyorum,
hem de çok." Yüzümü göğsüne gömmek, kokusunu içime çekmek ve
beni sakinleştirmesine izin vermek istiyordum. Fakat az önce olanlar-
dan sonra bu onu zorlayabilirdi. Aramızdaki çekim son zamanlarda
gitgide güçlenmiş, bugün; günler arasındaki en mantıksız günde doruk
noktasına ulaşmıştı.

"Nasıl dövüşüğünü gördüm. Sen korkak değilsin."

"Sandığın kadar cesur değilim," dedim yüzlerimiz birbirine daha
bir yaklaşıırken. "*Kaderimi bir prensin eline bırakmayacak oluşum kork-*
madığım anlamına gelmiyor."

"Kendini görebilmeni isterdim Erin." Parmakları uzanıp çeneme
dokundu. Yere indirdiğim bakışlarım hızla yüzüne çekildi. Ben ken-
dimi geride tutarken onun tutmaması alışık olduğum bir şey değildi.
Genelde tam tersi olurdu. "Korkmuyorsun."

Ay ışığı ona benden çok yaklaşıyordu. Midemi burkarak istemsiz
bir şekilde nefesimi göğsüme sıkıştıracağım bir hâl alıyordu öyle. Ve
önümde durup *benim* gözlerime bakması, parmak uçlarının *benim*
tenimde gezinmesi bir hayal gibi geliyordu. Gözünü diktığın kişinin
ilgisinin bir başkasında olması gerekmez miydi? Hep asıl istenilen kay-
bolmaz mıydı bu aşk oyununda? Ama o karşımdaydı. Bana benim gibi
bakıyor, tesellisi kalbinden geliyordu. "Bana nasıl yaklaştığını da gör-
düm. Korkaklığı bırak korkusuzca..." diye sürdürdü.

"Sen, içinde amansız yangınlara sahipken karanlıkta yönünü kay-
betmiş, oradan oraya savrulan bana yol gösterdin. Yüreğime sığamaya-
cak gibi gelen fırtınalarımı dindirdin sen. Yaptın bunu." Yüzü yüzü-
mün önünde asılı kalırken avuçları çenemi kavradı. Kıvılcımlar çoktan

gözlerimin gerisine püskürmeye başlamıştı. "Bu senin yanman, kül olman demekse de ev oldun evsize. Ev oldun aşkımıza." Aramızdaki boşluk, saniyenin onda biri gibi bir sürede kapanırken dudaklarımız birleşti. Ve alevler tutuşan benzin gibi hayat buldu. Her yanıma sarmalıyor ve benimle birlikte onu da pençeleri arasına alıyordu.

Dudakları ıslak, yumuşacıktı ve içimdeki dehşet, ateşe iyi gelmek istercesine serindi. Bana kışın bazı sabahlar yangın merdivenine dolan karkları hatırlatıyordu. İçimi ürpertmesine rağmen pijamalarımıla kendimi üstüne bıraktığım beyaz bir yatak... Sonrasında istisnasız ateşlendim. Ama hiçbirinde bu kadar şiddetli yanmıyordum.

Çenemi avuçlayan elleri enseme kayıp, saçlarım arasına girerken bedenimi ona yasladım. Kalbim ağzımda atıyordu. Daha önce hiçbir öpücüğün hissettirmedığı kadar heyecanlı hissediyordum. Sanki ilk öpücüğün aslında olması gerektiği gibiydi. Kusursuzdu. Ama sonra bir şeylerin yanlış gittiğini hissetmeye başladım. Ateşime onun fırtınası da karıştı her yanıma sarmaladı. Aklıma sızıp beni buradan, birbirimize sokulduğumuz bu andan koparıp başka bir yere götürmeye başladı. Önce bir nabız gibi sanki damarlara pompalanan bir kan ile yolculuğa çıkmıştım. Kırmızı ışık bir parlıyor bir sönüyor, beni hızla derinlere çekiyordu. Beni yutuyordu... Sonrasında dışa attı.

Karanlığın derinliklerinde kızıl ışıkla yıkanmış tünellerden birinde olduğumu fark ettim: *Rüyalarımındaki o inlerden bir başkası*. Taşlar nemli, yer bulanık bir su tabakasıyla kaplıydı. Işığın renginden daha çok kana benziyordu. Görüntü tanıdıktı ama farklı olan şeyler de vardı.

İleride, dışı zarımsı dokuya sahip şeffaf bir plasenta vardı. Merkezinin yayılan turuncu ışıkla içinde cenin şeklinde kıvrılmış bebeği görmemem mümkün değildi. Haddinden fazla büyümüştü ve insandan çok bir yaratıkta görülebilecek uzuvları vardı. Az önce lan'ın kollarındayken kendimi nasıl olur da bu korkunç yerde bulabildiğimi sorgularken plasantanın yüzeyi hafifçe dalgalandı. Midem burkulurken geri çekilmeye çalıştım. Ama aslında orada bile değildim. Sadece bir seyirciydim. Yaratık fetüsü hareketlenip gerinmeye, pençeyi andıran tınaklarıyla zarı yırtıp dışarı çıkmaya çalışıyordu. Ve yapabildiğim tek şey çaresizce bu *iğrenç* ana şahit olmaktı.

Zar yırtıldı ve yaratık serbest kaldı. İçindeki sıvı dışarı dökülürken yeni doğmuş canavardan kulakları sağır edici bir çığlık yükseldi. Deh-

şetle kendimi son bir kez geriye ittim ve bu sefer işe yaradı. Gözümün önünde kıvrılan şekli silindi ve loş ışıklı odamda tekrar gözlerimi açtım. Kendimi yerde, karnımı ve ağzımı tutup midemdekileri içeride tutmaya çalışırken buldum.

İlan suratında afallamış bir ifadeyle camın önündeydi. Bana yardımcı olmak için yanıma eğilmek istiyor gibiydi ama az önce ondan can havliyle kaçmış olduğumdan bunu yapmaya çekiniyordu. Gözümün önünde hâlâ o korkunç sahneler canlanıyordu, ona şefkatle bakıp bir suçu olmadığını söyleyemiyordum. İşin aslı, bunun onu suçu olup olmadığını da bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Sevdiğim adamı öpmüştüm ve büyümlü olması gereken o an, mide-mi ağzıma getirmişti. Kalbim güm güm atıyordu ama eski heyecanının aksine korku ve şoktandı. Az önce ne olduğunu, neye şahit olduğumu anlamakta güçlük çekiyordum. Böyle olmaması gerekirdi. Bu öpücüğü bir başkası takip etmeliydi. Şimdi ona bir daha dokunmaya dahi elim varmıyordu. Belki saçmaydı. Onun bana hissettirdikleri aynıydı, değişmemişti. Ama aklım ve kalbim ilk defa bir konuda hemfikirdi.

Az önce olan *yanlıştı* ve bir daha tekrarlanmamalıydı.

"Yine bir şey oldu, değil mi?" dedi kuru bir sesle. Gri gözleri acı çekiyor gibi bakmıştı.

Umutsuzca başımı salladım ama bir cevap veremedim. İşin aslı ne gördüğümü ben de bilmiyordum.

İyi miyiz, demedik. Üstünü kapatıp devam mı edeceğiz yoksa bir daha görüşmeyecek miyiz, irdelemedik. Aramızda sadece katlanarak büyüyen bir sessizlik içinde öylece durduk. Kapım tıklatıldığında yerimde sıçradım. İlan ne olur ne olmaz diye gölgelere saklanırken, kolu çekip kapıyı araladım. Yatakhane sorumlusuydu. Sararmış yüzümü korkuma ve heyecanıma yordu ki bir şey demedi. Sadece Bayan Pherillon'un aşağıda beklediğini söyledi. Zaman gelmişti.

Çıkmadan önce arkama dönüp ona son bir kez baktım. Son zamanlarda yavaş yavaş kırılmış kaskatı görünüm yüzüne geri gelmişti. Dünyaya ve dışarıya kendini kapattığı o ifadeye sahipti yine. Ben döndüğümde gitmiş olacaktı. Ağzımı açıp bir şey söylemek istedim. Bu gece onunla böyle ayrılmak istemedim. Ama boğazıma oturan yumru

buna engel oldu. Gümüş gibi parlayan gözlerine son bir kez bakıp kاپıyı arkamdan kapadım.

Koridorda bekleyen Freya ve Serene destek olmak istercesine bana dokunup iyi dileklerde bulunuyorlardı: *Endişelenme Erin, her şey iyi olacak.* Ama bana en son bunu söyleyen kişi şimdi o kadar da emin görünmüyordu. Derin bir nefes alıp yürümeye başlarken Bianco ardımdan takip etti. Konseye girmelerine izin vardı. Artık anlamaya başladığım üzere kediler en az cadılar kadar saygın varlıklardı.

Merdivenleri dikkatle inerken beni görüp şaşkınlık ya da beğeni nidası çıkaran hiç kimseyi umursamadım. Onlara bakmamak için de bakışlarımı yerde tuttum. Çünkü biliyordum ki eğer soran gözlerine yakalansam bir cevap bekleyeceklerdi. *Bu kız Cadı Konseyinin olduğu gün böyle hazırlanmış nereye gidiyor? Bariz bir şekilde konseyin doğrudan içine. Ama neden?*

İşte herkesin merak ettiği soru buydu ve ben doğruyu söyleyemeyecek kadar çok korkuyordum. Gerçekte, olanlar başımın dikine gitmemin ve hep ama hep bencilliği tercih etmemin bir sonucuydu. Karanlığın kontrolümü ele geçirmesinden korktuğumu düşünüp durmuştum. Oysa tüm bu zaman zaten karanlığın beni kontrol etmesine izin vermiştim. Doğrusu şuydu; kötüydüm ve bunun açığa çıkmasına henüz hazır değildim.

Bayan Pherillon beni gördüğü zaman aptal küçük bir kıza eşlik edecek gibi değil de en az o konseydeki kadim cadılar kadar saygınlığım varmış gibi vazifeşinas bir tavır takındı. Sessizdi, pek konuşmuyordu ve sadece beni gideceğimiz yere doğru yönlendiriyordu. Bu süreç içinde onun konseye girme yetkisinin olup olmadığını düşündüm. Fiona onun genç olduğunu, sadece spreént toplamadığı için yaşlı görüldüğünü söylemişti. Bu yüzden hep ayak işlerine bakmasının isteniyor olması, genel ahlakımla ters düşüyordu. Yaşlılara saygıda kusur etmem gerektiği söylenirken şimdi bir tanesi yanımda ezilip büzülüyor ve bu konuda hiçbir şey yapmamam gerekiyordu. Buradaki düzen de buydu.

Konseyin Müdür'e'nin kulesinde yapılmasını beklemiştim. Toplu gece ayinleri çoğunlukla oranın aşağısındaki bazilikada yapılırdı. Ama hayır, Pherillon beni okulun taş kemerine çıkardı ve şatonun neredeyse

tamamen dışına itilmiş ayrı bir binaya girmemi sağladı. Buraya tüm eğitim hayatı boyunca gelmemiş yüzlerce cadı olduğuna emindim. Daha eski ve rafine edilmiş duran bir havası vardı çünkü. Cadı Konseyi için tam biçilmiş yerdi anlayacağınız.

Birçok kavisli koridor ve merdivenden geçtik ve sonunda küçük bir odaya geldik. Gösterişli olduğu kadar da sade bir odaydı burası. İçinde birkaç berjer koltuk, altın varaklı ahşap bir sehpa, üstündeki vazolar yalnızca koyu renk çiçeklerle doldurulmuş konsollar ve tepesinden sarıkan kandilli bir avize vardı.

Bayan Pherillon bana koltuklardan birini işaret ederken konuştu. "Biraz oturun Bayan Handerson. Konseyin başlamasına az kaldı. Sizi içeri alacakları zaman kapıyı açacaklardır." Odanın bir duvarını tamamen kaplayan oymalı kapıyı işaret etti.

Durgun bir şekilde başımı salladım. İlan'ın yanıma gelmesi şöyle işime yaramıştı; artık konseyi dahi düşünemeyecek kadar allak bullak bir hâledeydim. Pherillon tam beni odada yalnız bırakacakken dar kapıda iki kişiyle karşılaştı; benim de tanıdığım ve burada olmaması gerektiğini bildiğim iki kişi. Birisi şişirdiği kılı göğsüyle savaşçıların müdürü, diğeriye kumral saçları eğik alına düşmüş Troy'dan başkası değildi.

İçimde dönüp duran soruyu Bayan Pherillon dillendirdi. "Ne demek oluyor bu? Derhâl burayı terk edin! Burası sadece cadılara özel bir toplantı için ayrılmıştır. Siz ne cüretle Büyük Konseyi aşağılamaya kalkışsınız?" Gerçekten hakarete uğramış gibi davranıyordu. Fiona'nın anlattıklarına göre de haklı sebepleri vardı: Konsey huzuruna hiçbir zaman cadı olmayan bir varlık, bir başka deyişle de erkekler çıkamazdı. Onların karıştığı bir olay söz konusuysa yerlerine yine bir cadı temsilci konuşurdu.

Savaşçıların müdürü sopasını bırakmadan ellerini göğüs hizasında kaldırdı. "Ben de tam gidiyordum Bayan Pherillon." Troy'u gösterdi. "Bu çocuk buraya hâlihazırda Konsey tarafından istendi. Sanıyorum kendileri kuralları konusunda bugün ayrı bir esneklik sergiliyorlar." Küçümser bir şekilde beni süzdü.

Bayan Pherillon'un dudakları bir çizgi hâline gelse de bir şey söylemedi. Güçsüz hafızası sonunda hatırlaması gereken bilgiyi ona vermiş olacak ki başını salladı. Buna izin vermektense bariz bir şekilde hoşnut değildi. Yine de Troy'u geride bırakıp müdüre dışarı kadar eşlik etti.

O muzip enerjisi ve her zamanki umursamazlığından eser kalmamış olan Troy, yorgun görünüyordu. Tüm bu süreç boyunca eğik tuttuğu başını hafifçe kaldırdı ve beni gördü. Mavi gözleri önce şokla açıldı, ardından öfkeyle kısıldı. Bakışlarından öyle bir nefret akıyordu ki varlığı fiziki anlamda hissedilebiliyordu. Nedenini bilmiyordum ama gizli buluşmadaki elektrikle bir bağlantısı olduğu apaçık ortadaydı. Bana bu kadar bileneceği ne yapmış olabilirdim ki?

Daha bir şey söyleyemeden Troy öfkeyle üstüme atıldı. İlan'la olanlar kafamı dağıtmıştı evet ama şimdi olanlar beni tekrar kendime getirmişti. Sert bir tokat ya da üstüme boca edilmiş buz gibi bir kova su; ne derseniz... Benim için o kadar beklenmedikti ki hayatın gafil ve acımasız yanını bir kez daha tatmama sebep olmuştu.

Kalkamadan elleriyle bileklerimi koltuk kollarına sabitleyip bastır-
dı. Beni oturduğum yere mahlarken kafasını benimkinin hemen önüne kadar eğdi. Konuştuğunda hıncını iliklerime kadar hissettim. "Ne yaptın bana seni ucube? Ne yaptın!"

Sonuncu sözünü bağırarak söylemişti. Öyle ki çoktan arkasında yerlerini aldıklarını anladığım Konsey duyar çekincesiyle kaprya baktım. "Sessiz ol. Konseyi kızdırmak istemezsin." Nasıl bu kadar sakin olabilmiştim, bilmiyorum; sanki bahsettiği şeyden haberdarım ve umurumda değilmiş gibi. Oysa içim yeni bir şokla çalkalanıyordu.

"Konseyinin canı cehenneme! Söyle, bana ne yaptın?" Çatık kaşları ve her zamankinden fazla çıkık çenesiyle beni her an öldürecek gibi duruyordu. Troy hep neşeli bir çocuktu ve bazen bana inkâr edilemez bir ilgisi olduğunu düşünürdüm. Daha çok çocuksu bir hayranlık gibi. Aynı yaşta olmamıza rağmen bu, birinin küçük erkek kardeşinin bana ilanı aşk etmesi gibi gurur okşayıcı ve sevimli gelirdi. Şimdi gözünde bu değerimin yerle bir olduğunu görmüş olmak, bileklerimden çok acıtmıştı canımı. Fakat ben bileklerimden bahsetmeyi tercih ettim.

"Bırak beni. Bileklerimi acıtıyorsun," dedim çırpınarak. Gözlerim çaresizce kurtulamadığım ellere baktı. Eklem yerleri bembeyaz kesilmiş, benim bileklerimse çoktan kızarmaya başlamıştı.

Buna cevaben ellerini daha çok sıkı ve yüksek olmasa da acı dolu bir çığlık dudaklarımdan kaçırverdi. "Ne derdin vardı benimle? Zaten yeterince bok gibiydim, her şeyi mahvettin!"

İstesem onu saniyesinden üstümden atacak bir büyü yapabilir, canını benimkini yaktığından çok yakabilirdim. Ancak Büyük Cadı Konseyi hemen yanı başımızdaydı ve her şeyi duyup görebilirlerdi. "Troy!" diye tısladım koyulaşmış mavi gözlerine bakarak. "Kendine gel. Sence ben isteyerek bir şey yapmış gibi mi duruyorum? Neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

"Yalan söyleme. Bunu bana sen yaptın, sen!"

Tam öfkeme hâkim olmayıp bağırarak üzereydim ki devasa kapı ardına kadar açıldı. Gıcırta sesiyle başını oraya çevirmiş olan Troy'un dikkat dağınıklığından istifade edip kendimi kurtardım ve hızla ayağa kalktım. Sızlayan bileklerimi ovuştururken benim de kaşlarımın çatık olduğunu fark ettim ve yüzümü rahatlattım.

Kendine gel Erin, bu salak çocuk yüzünden sen de konseyin önünde küçük düşme sakın. Senin davan daha ciddi ve Fiona'nın söylediklerini uygulamazsan bu sorun olur.

"Sana ne olduğunu mu merak ediyorsun? Sanırım öğrenmek üzereyiz," diye fısıldadım ona.

Kapıya doğru bir adım attım. Arkama dönüp kafasının allak bullak olduğu her hâlimden belli olan Troy'a baktım. Normalde olsa "Geliyor musun?" derdim ama bugün normal bir gün değildi. Beklemeden yürümeye başladım.

Çene yukarı, karın içeri. Hadi, başlayalım o zaman.

28. BÖLÜM

KIZIL CADİ

Tak tak tak!

Olüm sessizliğinin esir aldığı zifırlı karanlık odada adım seslerim yankılanıyordu. Troy beni takip edecek kadar yürekli olmamıştı. Kim bilir belki ben de büyük bir tehlikeye gözü kapalı girmiştim. Hiçbir şey görememek, tek bir çıt bile duyamamak şüpheliydi. Beynimin derinlerinde bir ses çığlık çığlağa bunun bir tuzak olduğunu, koşup uzaklaşmam gerektiğini söylüyordu. Ama bu gece ben bunu yapmayacaktım. Artık yaptıklarım için sorumlulukları üstlenme zamanım geldi de geçiyordu.

Arkamdaki açık kapıdan sızan ışık, gölgemi kocaman bir canavar gibi önüme seriyordu. Kapı, Troy içeri geçmediği hâlde ardından kapanırken, odanın içine süzülen yegâne ışık demeti de sönüp gitmiş oldu. Artık nefesim dışında hiç ses yoktu. Göz bebeklerimin mutlak karanlıkla irileştiğini hissedebiliyorum.

O anda tek bir nota vuruşu ile bakışlarım sese doğru çekildi. Piyano bu sefer bir akorla inerken etrafında yanan alevden bir çemberle parlamaya başlamıştı. Karşısındaki koltukta yüzünü sonra göreceğim bir kadın oturuyordu. Notalar kadının kemikli parmaklarından inanılmaz bir liriklikte dökülürken ruhuma kadar ürperdiğimi hissettim. Bu müzik her ne müziğiye insanın içine dokunan bir tınısı vardı.

Yan tarafta bir alev çemberi daha oluşurken piyanoya eşlik eden lir, gözler önüne serildi. Altın işlemeli gövdesine tutunmuş teller, görünmez eller tarafından çalınıyor gibi kendi kendine titreşiyordu. Genişçe bir alev haresi daha ortaya çıkarken yaylı sazların kızıl kahve ahşapları ışılda parladı. Keman, viyola ve çello triosu acıklı melodiye eşlik etmeye başladılar. Keman solosuna geçerken, piyanonun başındaki kadın yerinden kalkıp öne doğru çıkmış ve boşta kalan klavye kendini

çalmaya devam etmişti. Siyahlar içindeki kadının başından göğsüne kadar duvak gibi dökülen dantelli transparan kumaş, yüz hatlarını göl-geliyordu. Duvağının alın kısmında bir hilal alnından aşağı bakacak şekilde iğnelenmiş ve kumaşı saçına tutturmuştu.

Sarı saçları siyahın arkasından göz kırptığında bu kadının Mat-mazel Daniela'dan başkası olmadığını anlamıştım. Matmazel nefesini toplayıp bir ağıttan farksız, sözsüz bir melodiyi okudu. Melodi kabardığı gibi durulurken bu sefer ağzını ardına kadar açtı ve sesi odada patladığında sanki sadece tek bir kadın değil, koskoca bir koro şarkıyı söylüyor gibiydi.

Bir anda odanın çevresinde kocaman bir alev çemberi yanarken her yer ışıkla aydınlandı. Daire şeklindeki odanın iki katı vardı ve her katın duvarlarına sıralanmış meşaleler bir bir alev alıp karanlığa alışmış göz-lerimi daha yakıcı bir aydınlıkta acıttı.

Etrafımda dönerek gördüklerimi anlamaya çalışıyor ama nedense her şeyin daha en başından beklentilerimin dışına çıkmasıyla sarsılıyordum. Zeminden bir basamak yükselen platformda ayakta durup sivri uçlu şapkalarını öne eğmiş cadılardan büyük bir topluluk vardı. Nasıl olmuştü da hiçbirinin varlığını hissedememiştım, biliyordum.

Platformun üstünü örtecek kadar geniş balkonlar, odanın yarım ikinci katını oluşturuyordu. Şapkamı geriye atıp, bakışlarımı yukarı kaldırarak görmeye çalıştım.

Balkonda âdeta taht kadar gösterişli sandalyeler yan yana sıralanmış ve üstlerinde koyu renk kumaş yığınlarıyla oturan cadılar vardı. Hepsi şimdiye kadar gördüğüm tüm cadılardan daha kutsal bir görünüşe sahipti. Bunlar kadim cadılar olmalıydı; cadılık tarihinin en yüceleri, en uzun yaşayanları.

Renkler beklediğim üzere beş farklı grup şeklinde kümelenerek yerleşmişti. Sanki yuvarlak oda beş dilime ayrılmış gibi her sınıfın eşit sayıda cadısı vardı. Her renk farklı tonlara dönüşüp kendi içinde dağılmış gibiydi. Burası sadece Gorria ya da Movea gibi sınıflara bölünmemişti; her özelleşmiş disiplini temsil eden cadılar vardı.

Bu bir gece yarısı ritüeliydi, öyle söylenmişti. Şarkıya sözlerin eklenmesi de çok geç olmadı.

Gorrialardan bir cadı avuçlarını önüne açtı. "Karanlık bizim gücümüzle parlar. Alevlerin ışıdığı kovalar iblisleri." Avuçlarının arasında kırmızı dalgalar yayılırken ona bir başkası katıldı.

"Damarlarımızda akan kan mühürler büyüğü ve konuşulanları." Gorriaların önündeki alevler önce etrafa kıvılcımlar saçtı, ardından turuncu rengini kaybedip kanayan bir kıızı dönüştü.

Beltzalarda başka bir cadı öne çıkmıştı. "Nefesler bizim ellerimizle kesilir, alkar. Rüzgâr sürükler fısıltıları."

İkili devam ettiğini anladığım söz başkasına geçmişti. "Biz canlı olduğumuz sürece ölümler geçemez ölümlülerin dünyasına." Alevler siyah değil, aksine gri ve beyaz karışımına dönüşmüştü.

Söz Iluna'ya geçti. "Su gözlerimizden dökülür. Yükselir göğe; bulutlara ve Tanrılara." Başka bir ses devam etti. "Gece kadife gibi örtülür üstümüze. Parıltılı yıldızlar gözümüz olur, Ay ise kutsalımız."

Bu sesin sahibini tanıyordum. Yüzüm duyar duymaz heyecanlı bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Uzun zaman görmeyi beklemediğim cadı, alnına düşen Lapis Lazuli taşı ve kafasına takmadığı şapkasını telafi eden örgüleriyle Diana'dan başkası değildi. Ejderin Kalbi'ni en yakın zamanda ona tamire götürmem gerekiyordu.

Berdea'nın yeşil cübbeli bir cadısı dudaklarını aralarken topuklarının üstünde o tarafa dönmüştüm. "Kemiklerimiz toprağa karışır. O en büyük sığınaktır."

"Cemre toprağa düşer ve yeşil hükmeder. Doğa'nın olana kötülükle el sürülemez." Yeşile dönüşürken çatırdayan alevin içinden baş döndüren ağaç kokusu yayılıverdi.

Movea'da sadece bir cadı konuştu. "Gücümüz ruhumuzdan gelir. Ruhumuz ise anneye gider. Her şeyin O'na gittiği gibi."

Son sözleri hep bir ağızdan söylediler.

"Toprak, Hava, Ateş, Su! O'na dön, O'na dön!"

"Toprak, Hava, Ateş, Su! O'na dön, O'na dön!"

"Toprak, Hava, Ateş, Su! O'na dön, O'na dön!"

Sesleri müzikle yükselmiş, notalarla âdeta çılgına dönüşmüştü. Ardından tamamen durularak, bir süre nefes alıp verişler eşliğinde devam etmiş ve sona ermişti.

Hâlâ ortada, ne yapacağımı bilemeden duruyordum. Fiona ne demişti? Tanrım, bir türlü ilk yapmam gereken şeyi hatırlayamıyordum. Bakışlarımı aşağıda beni merakla inceleyen cadılardan kaçırıp yukarı kaydardım. Sandalyelerinden doğrulmuş kadim cadılar tekrar yerlerine kurulmaya çalışıyordu.

Tam sessizlik sağlandığında yukarıda, kadim cadıların arasındaki bir kadın konuşmaya başladı, Müdire Sisaundra Créatrice du Feu. Oraya ait değildi. Bu, bir sandalyesi olmadığı için ayakta durmasından belli oluyordu. Kızıl saçları ensesinde toplanıp resmi bir örgüye dönüştürülse dahi kadim cadılar kadar örtünmemişti.

"Ben Vhartlox Cadı Akademisi Müdiresi Sisaundra Créatrice du Feu, Büyük Cadı Konseyini selamlıyor ve ilk oturumu açıyorum."

Daha başka bir şey söyleyemeden hırıltılı bir kadın sesi Müdire'yi susturdu. "Cadı Konseyini ev sahibesi açar, siz buranın sahibesi değilsiniz Sisaundra." Konuşan kişi, buruşarak sarkmış yüzü ve gitgide bükülmüş sırtıyla oldukça küçük bir cadıydı. Morun en koyu tonlarındaki cübbesi altında boğuluyor gibi duruyordu.

"Evet, değil," diye sürdürdü başka bir kadın. "Ama o buraları artık benden çok biliyor sevgili Luviera." Bunu söyleyen kadının saçının bir yanı beyaz diğer yanı siyahtı. Bu ucuz bir *Cruella de Vil*⁸² taklidine benzemektense asil; mistik bir hava katmıştı ona. Başını örten eskimiş yumuşak deri şapkanın yanlarından saçlarına zıt denk gelen siyah beyaz bir dantel duvak dökülüyordu. Şaşkınlıktan gözlerim irileşirken bu kadının kim olduğunu anladım. Hâlâ hayatta olabileceğine ihtimal vermemiştim. *Isobel Tarbunde*.

Okulumuzun yaratıcısı, kurucusu, mimarı; bu kadın Vhartlox'un efsanesiydi ve şimdi tam karşımda duruyordu. Luviera dediği kadının aksine hiç yaşlanmamıştı. Çoğu profesörden genç bile görünüyor olabiliirdi.

"Geleneklerimiz böyle çalışmıyor Isobel," diye diretti Luviera.

"Gelenekler bugünkü önceliğimiz değil. Tanrıça aşkına, konseyin toplanma nedenini hatırla. Belki ileride geleneklere uyacak bir cadı

⁸² İngiliz yazar Dodie Smith tarafından 1956 yılında yandığı Yüzerce Dalmaçyalı ve Walt Disney Pictures'in animasyon film uyarlamalarından kurgusal bir karakter.

ırkı bile kalmayacak." Isobel'in sözleri o kadar keskindi ki başkalarıyla birlikte ürperdiğimi hissettim. Sonra Müdire'ye döndü. "Sisaundra, lütfen devam et."

"Tabii Efendim," diyen Müdire konuşmasına devam etti. "Bugün burada çok önemli, bir o kadar da korkunç bir olay için toplandık. Olacaklar sadece tüm cadı ırkını değil, tüm büyü ve doğal dünyayı derinden etkileyebilir. Ancak bu konu tartışmaya açılmadan önce izinini isteyerek konseye başka bir mevzuda danışmak istiyorum. Çok kısa süre içinde gelişmiş bu olaydan daha yeni haberim oluyor ve emin olun ki ana konuyu bölmek için fazlasıyla önem arz ediyor. Az sonra konuşulacaklar asıl tartışmanın gidişatını ve akubetini değiştirebilir."

Müdire duraksarken, az önce girdiğim kapı gıcırdayarak açıldı. Sese dönen bakışlarla ben de arkamı döndüm ve belki de o kapıdan kimin geçeceğini bildiğim için diğerleri gibi bir şaşkınlık nidası çıkarmadım.

Kapıdan tereddütlerle geçen ve cinsiyetinden önce üstündeki savaşçı kıyafetleriyle buraya hiç uymayan Troy bana doğru yürüyordu. Az önceki kavgamızı hatırlayıp, gözlerimi yüzünden kaçırırken etraftan yükselen hayret dolu fısıltıları dinledim. Hepsinin benzerlerini sarf ettiği cümleyi sesli olarak söyleyen bir Kadim Beltza Cadısı olmuştu. Yerinden hışımla kalkmış ve parmağını dosdoğru Troy'a doğrultmuştu. "BU NE SAYGISIZLIK! Onun burada ne işi olabilir? Bu sadece cadılara yönelik bir toplantı. Onu buraya sokarak sadece konseye değil, Tanrıça'mıza da saygısızlık etmiş sayılırsın Sisaundra. Hareketini nasıl açıklayacaksın? Cevap ver!"

"Ne konseye bir saygısızlık yapma niyetindeyim ne de Hekate'ye. Bu çocuğu toplantıya gelmeden önce gördüm ve onu Cadı Konseyi'ne sokmamın bir nedeni var. Bu gördüğünüz çocuk bir *cadı*." Müdire bombayı ortaya atıp çekildi.

Bu sefere ayağa kalkın ya da aşağıdan öne adım atanların sayısı daha fazlaydı. Hepsi bağırıyordu.

"Bu saçmalık."

"Yalan söylüyor."

"Bu kadın aklını kaçırmış."

"Hekate, kim bu deliyi Vhartlox'a müdire yaptı?"

"Görölmüş şey değil."

"Bizimle dalga geçiyor."

Müdire insanların ilk öfkelerini atlatmasını bekleddikten sonra devam etti. "Hanımlar, hanımlar; lütfen sakin olun. Yalan söylediyim yok. Bu çocuk büyü yapıyor, savaşçıların büyüüne benzemeyen bir büyü."

"E, o hâlde çocuk Büyücölük Okuluna gideceğine yanlış okula gitmiş. Bu onu cadı yapmaz." İlk itiraz eden Beltza cadı yine karşı çıkmıştı.

"Aslına bakarsanız yapar. Büyünün her türü kendine özgü bir akışa, davranışa sahiptir, biliyorsunuz. Ve size şunu söyleyebilirim ki bu çocuğun gücü büyücü gücü değil, cadı gücü. İsterseniz kendi gözlerinizle bakın." Müdire parmaklarını şaklattı.

Karşımda yerde çizilmiş çember içinde büyük bir beş köşeli yıldız vardı. Taşlar titreşti ve iç gıdıklayan sürtünme sesleriyle kademe kademe yükseldi. Daireyi bölen her parça bir basamak olmuş ve sarmal şeklinde yukarı çıkan bir merdivene dönüşmüştü.

Müdire tekrar konuştu. "Platforma çık, çocuk."

Troy, ilk başta bunun kendine söylendiğini anlamayıp şaşkın şaşkın Müdire'ye bakmaya devam etti. Belli ki kendisinden "o" diye söz edilmesine alışmıştı. Ondan istenileni idrak edince, sarsak adımlarla yürüyüp merdivene dikkatlice tırmandı. İki metre yüksekteki platforma çıkıp, ne yapacağını bilmeden dururken Troy'a bakabilmek için kafasını geri atmak zorunda kalmıştım.

"Şimdi izleyin." Müdire parmaklarını ikinci defa şaklatırken sözsüz bir şekilde Gerçek Görüş büyüünü açmıştı. Bu kadar güçlü cadının olduğu bir yerde Gerçek Görüş, her yerde olsa sanırım büyük bir kaos olurdu. Müdire bunu düşünmüş olmalı ki ışığı azalan bölge sadece beş köşeli yıldız ve çevresiydi. Daha çok tek bir yere odaklanmış spot ışığı gibiydi. Gerçek Görüş ortaya çıkar çıkmaz oda bir anda sessizleşti. Kimse bu görüntü karşısında ne diyeceğini bilemiyordu.

Troy'un üstünden gerçekten de bir cadıdan farksız duran enerji demetleri süzölüyordu. İluna mavisi olamayacak kadar fosforlu bir mavi enerji bulutunun arasında küçük şimşekler bile çakıyordu.

Bu neydi? Troy bir cadı desem neden hiçbir sınıfa ait değildi?

Bu sadece benim kafamı değil, konseydeki tüm cadıların kafasını kurcalıyordu. Müdire Gerçek Görüş'ü dağıtırken sessizliği bozan kendisi oldu. "Gördünüz. Bu bir oyun ya da illüzyon değildi, isterseniz kendiniz de bakabilirsiniz. Olan ortada, çocuk bir cadı."

"Böyle bir cadı grubumuz var mı Sisaundra? Sen söyle, var mı?" Bunu söyleyen benim yaşlarımda görünen bir İluna kıızıydı. Ancak üst katta, kadim cadıların arasında oturabildiğine göre bu sadece ölüm-süzlüğü benim yaşlarımda alabildiği anlamına geliyordu. Başıma başka bir şey gelmezse ve ölümsüzlük yılları toplamayı sürdürürsem ben de onun gibi olacaktım. Rezene'ye göre bu yaşında yaşayacağım en az yüz yılın parmaklarımda yazılıydı.

"Hayır, yok Calypso," diye karşılık verdi Müdire Sisaundra. "Ama cadı olduğu bir gerçek. Günler öncesine kadar serbest kalmış bir Titan da yoktu ama artık var. Bunu da aynı şekilde düşünebilirsin."

"Haklı," dedi başka bir kadın. "Bu çocuğun gücü, cadı gücünden farksız. Ama şimşekler..." Düşünceli bir şekilde parmağını dudağına sürttü. "Aklıma Zeus'u getiriyor."

"Ne diyorsunuz?" dedi Luviera ilgiyle. "Çocuk bir yarı Tanrı mı?"

İsobel Tarbundle kahkahayla güldü. "Tanrıların kendine hayrı yok, çocuğu mu böyle olacak?"

"Doğru söylediniz," diye onayladı Luviera. "Yunan Mitolojisi çökerken silinmeyen bir avuç ilahla birlikte Hekate kaldı."

"O da bizi yarattı," dedi Müdire'nin Calypso dediği.

"Bizi değil gücümüzü," diye düzeltti İsobel. "Bedenimiz eski Tanrılar tarafından yaratıldı. Her birimiz bir annenin rahmine düşüp geliyoruz bu hayata. Hekate'nin bizlere bahsettiği şey gücümüz."

"E, o hâlde çocukla ilgili ne düşünüyorsunuz?" diye sordu başka bir kadın. Konuşma o kadar fazla kişi arasında dönüyordu ki kimin kim olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum.

Soru İsobel'e yöneltilmişti. "Çocuğun cadı olduğu aşikâr bence. Aralarına gelecek olursak Zeus'tan olmayabilir ama bu, gücünü O'ndan almadığı anlamına gelmez."

"Ne demek istiyorsun yani?"

"Hekate olanlardan haberdar. Haber daha bize gelmeden O'na gitmiş olmalı ve O olacakları biliyor," dedi İsoel Tarbundle daha çok kendisiyle konuşur gibi. "Sanırım kendi safını güçlendiriyor."

"Bir ittifaktan mı bahsediyorsunuz?" Lafa yaşlı bir Berdea cadısı daha karıştı. "İttifakların kurulduğu yerde savaş da vardır."

"Ne bekliyorsun? Olacaklar bundan başkası değil," diyen İsoel'in, kadim cadılar arasında en yaşlısı olmadığını biliyordum ama nedense en çok onun fikirleri kendini gösteriyordu. Bariz bir şekilde aralarında daha bilge olanı oydu. Bir Tanrı'ya en yakın varlıklarla, ejderlerle birlikte yaşayabilmiş bir cadıdan da daha azı beklenemezdi.

Ama konuşmayı dağıtan Müdire Sisaundra oldu. "Konuşmayı burada kesmek daha doğru olur. Bu tartışmayı zaten az sonra yapacağız ve çocuğun haddinden fazlasını işitmesini istemem. Önce akubetini konuşalım. Sonrasında olacakları..."

"Bir cadıysa eğitimi de almalı," dedi Luviera kendi dediğine o bile şaşırıken.

Kısa bir sessizlik oldu ve bunu bozan yine Müdire oldu. "Onu okuluma istiyorum."

"Vhartlox'ta bir erkek cadı mı?" Ses aşağıdan gelmişti.

"Zaten kendi okuluma zorlasanız almazdım," dedi kurulduğu yerde kıpırdanan ve ilk defa konuşma zahmetine giren İluna cadısı. "Cadı kızlarımı ergen bir erkekle aynı yerde yatıramam."

"Eh, senin derme çatma köşkünde normal," dedi Müdire küçümseyle. "Önemli değil, okulumuzun yeterli sayıda tek kişilik süitleri bulunmakta."

Az önce konuşan kadın alınganlıkla ağzını açtı ama bir şey söylemeden geri kapattı. Onun yerine konuşan Calypso olmuştu. "Vhartlox onun için en iyisi. Takip etmemiz de kolaylaşır. Şato, okullar bölgesinde."

"O zaman Vhartlox Cadı Akademisi ilk erkek cadısını çatısı altına almış olsun," dedi İsoel Tarbundle ama bu kadın irdelemeyecek kadar saf değildi. "Peki, bu zamana kadar çocuğun ne olduğunu, nereye gi-

deceğini konuştuk ama her şeyin bir de geçmişi vardır." Sonraki sözleri doğrudan Troy'aydı. "Konuş çocuk; ne oldu da bir yılını savaşçı olarak sorunsuz okumuşken bir anda bir cadı oluverdin?"

Az önceki öfkesini görmüşken ondan daha başka bir tepki bekleyemedim belki. Ama yine de yüzünde tiksinen bir ifadeyle beni işaret ettiğinde içimde bir şeyler kırılmıştı. "O yaptı. Bana dokundu ve *bir şeyler* oldu."

Gözler tekrardan, hiç de şaşırmayarak bana döndü. *Lanet olsun sana Troy, lanet olsun!* Yaptığı, bu-kız-beladan-başka-bir-şey değil imajını pekiştirmekten başka bir işe yaramamıştı.

Isobel Tarbundle başka bir soruyla çıkageldiğinde gerginlikle çenem kasıldı. "Peki, bu ne zaman, nerede oldu?" *Tanrım*, bu kadın zehir gibiydi. Hiçbir ayrıntıyı atlamıyordu.

Beklentiyle Troy'a baktım. Bakışlarıma eğlenirmiş gibi karşılık verdi ve gözdağı verircesine bir süre bekleyip konuştu. "Baloda. Okulunuzun güz balosunda."

Tuttuğum nefesimi fark ettirmeden bıraktım. Sırf başımı belaya sokmak adına kendini de tehlikeye atmamıştı. Akıllı çocuk. Benim sadece itibarım söz konusuydu. Okul kurallarının artık problemimiz olduğunu sanmıyordum. Kendini korumuştı. Yalan söylemişti ama kimsenin dikkatini çekmeyecek bir yalan. Yalnızca en yakın arkadaşlarım ne Vhartlox güz balosuna ne de vampirlerin kışın gerçekleşen maskeli balosuna gitmediğimi bilebilirdi.

"Ama gariplikler bunun sonrasında ortaya çıktı diyorsun," dedi Isobel.

"Evet..." dedi Troy başlattığı yalana soğukkanlılıkla devam ederken. "Kışın gücümü sık sık kullanmadığım için farkı anlamamış olmalıyım. Fakat son birkaç gündür aksilikler peşimi bırakmadı. Shi'm yoktu ve savaşıyordum. Aksine bu elektrik vardı."

"Eh, o zamanla seninle bundan sonra ilgilenecek kişi Müdire Sisandra Créatrice du Feu. Düzenli olarak ondan rapor alırsın," diyen Isobel yerinde kıpırdandı. Cadılık tarihçesinde çığır açabilecek bir gelişme olsa da ilk erkek cadı benim yanımda süs bebeği gibi kalıyor olmalıydı. "Bence artık asıl konuya geçmenin zamanı. Bu küçük cahil kızın nasıl

olup da tüm olayların merkezine oturduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

Gözleri doğrudan beni süzüyordu. Bakışları içimi delip geçiyor gibiydi. Bu bakışlar deniz kızında vardı, Müdire’de vardı, Diana’da ve Sara’da da... Aslına bakarsanız üst kattaki kadimlerin hepsinde benzer bir bakış vardı. Zaman bu kadınlara bakmak ve görmek arasındaki farkı mı öğretmişti? Ben de bir gün böyle bakabilecek miydim?

Konseyin birkaç resmi sözü sarf edildi ve Troy’u rahatlama ve akıl karışıklığıyla odadan uğurladık. Yazık, onu neyin beklediğini bilmiyordu. Ben artık alışmıştım. Beklentilerimin asla çıkmaması beni hâlâ biraz şaşırtsa da eskisi gibi sarsmıyordu. Büyük kapı açılıp Troy’un ardından geri kapanırken alev çemberinin arkasından gelen başka bir tanıdık yüzle karşılaştım. Yeşil alevlerin açılıp geçmesine izin verdiği Berdea cadısı; Rezene, elindeki iksir şişesini sallıyordu. Koyu kahve sıvı bana gelene kadar altın rengine dönüşmüştü. Rezene iksiri bana doğru uzatırken açıkladı. Yüzünde güven verici bir ifade vardı. “Doğruluk iksiri.”

İnce uzun şişeyi alırken içimden söyleniyordum. *Oh ne güzel, Troy Bey elini kolunu sallayarak çıksın oraya, ben de bunu içmek zorunda kalayım.* Sanırım onun katılımı daha ani olduğu için böyle bir önlem alamamışlardı. Alsalar da onun için de benim için de iyi olmazdı gerçi. Troy’un balo yalanı olmasa şu an daha kötü bir durumda olabilirdim.

İksiri tek seferde içtim. Tadı iğrençti. Sanki ağzındaki tadı su içmedikçe gitmeyen şuruplar gibiydi ve ben ortalıkta su göremiyordum. Yüzümü ekşitmemeye özen göstererek başımı kaldırdım ve boş şişeyi Rezene’ye verdim.

“Sanık, ifadeniz alınmak üzere kıdemli kata yaklaşın lütfen,” dedi Müdire sanki benimle daha önce hiç tanışmamış kadar resmi bir şekilde. Komuta uydum ve dikkatlice merdivenleri tırmanmaya başladım. Hareket etmeye başladığım anda cadıların kısılan gözlerini, çatılan kaşlarını görebilmiştim. Beni sevmiyorlardı. Bu aşıkardı. Hatta benden nefret ediyorlardı. Onları düzenleri ve hayatlarından alıkoymuş, böyle bir tehlikeye baş başa bırakmıştım. Ben cadılar arasında olmamıza rağmen *cadıydım*, cadıların cadısıydım ve yakılmalıydım.

Ayıplayan bakışlardan mı yoksa heyecanımın geçmesinden mi bilmiyorum ama Fiona’nın anlattıkları bir bir aklıma gelmeye başladı.

Sonunda içime bir gram öz güven dolarken son basamağı da çıktım ve yıldızın ortasında kalan beşgen alanın üstündeydim. Dikleştim ve avucumu göğüs hizamda tutup bir miktar enerji demetini serbest bıraktım. Kırmızı tutamlar parmaklarımdan fışkırırken ellerimi raks edencesine oynatarak etrafımda döndüm ve reverans yaptım. Etrafımda minik bir çember şeklinde kalmış enerji halkası ağır ağır genişleyip yok olmaya başlarken hemen yanımdaki Bianco kibarca miyavladı. Tekrar doğrulurken kendimi usulünce tanıttım. "Adım Erin Handerson, adımın birincisi, soyumun başlangıcıyım ve Yüksek Cadı Konseyini selamlıyorum."

Geleneklerine uymuş olmam hepsini olmasa da birkaç cadıyı memnun etmişti ki yüzlerinde hafif bir gülümseme belirdi. Isobel Tarbunde, ev sahibi konusundaki fikrini değiştirmiş gibi sözü Müdire'den devraldı. "Bayan Handerson, belli kimseler tarafından kimliği gizli tutulmaya karar verilmiş tanışımız, hakkınızda beyanlarda bulundu. Gizli tanışın ifadesi sonucunda okul mülkünden mal çalmakla suçlanıyorsunuz. Konseyin izni olmadan kadim bir şifacıyla görüşmekle suçlanıyorsunuz. Bir cinayet işleyerek büyü'nün kötüye kullanımıyla suçlanıyorsunuz ve her şeyden önce; Tanrılar tarafından mahkûm edilmiş bir Titaniçe'yi serbest bırakmakla suçlanıyorsunuz."

Vay canına, hepsi doğrudan yüzüme vurulunca durumumun hiç de iç açıcı görünmediğini fark etmiştim. Üstelik suçlu olduğumu biliyordum ama durumu Müdire'ye anlatan Fiona'nın ifadesinin suçlama niteliğinde olacağını tahmin edememiştim. Umarım adını geçirmemeyi başarmış Rebelleicheler beni de korumayı başarırlardı. Diğer türlü B planına geçip Saralondé'nin beni kaçırmamasını istemek zorundaydım ve şu durumda kaçak olmak, istediğim son şeydi. Cadıların desteği olmadan Tethys beni anında avlardı.

Isobel sözlerine devam etti. "Tabii bu hikâye kulağımıza başkalaşarak gelmiş olabilir. Kendinizi savunmadan önce olayı bir de siz anlatın bakalım. Hiçbir şeyi atlamadığınızdan emin olun."

Atlayacaklarım olacaktı ve bu konuda doğruluk iksiri dâhil hiçbir şey beni durduramazdı. Fakat dediğini yapmaktan başka çarem yoktu. Anlatmalıydım ve buna en başından başlamalıydım. Sözcükler bir kez dökülmeye başladı mı ardı arkası kesilmedi. *Ne olacaksa olsun*, demiştim içimden. *Ne olacaksa olsun ve bu yük omuzlarımdan kalksın artık*.

Gücümün herkes tarafından nasıl övüldüğünden başladım. Bunun ilk başta nasıl Yeraltı Loncasının iki stajyer cadısının ilgisini çektiğini ve kendi işlerini bırakıp az kalsın beni kaçıracaklarını anlattım sonra, Diana'nın bana kesin bir sınıf söyleyemeyişini, Hekate'nin bana dokunuşunu ve kontrolsüzce büyüyen enerjimi, Masa Oyunları'nı, Mıla'nın gördüklerini ve kaplıcaları, Tethys'le ilk karşılaşımı, bana söylediklerini, benden istediklerini ve Müdire'yle olan ikinci konuşmamızı...

Konuşmaya kendimi kaptırmış gidiyordum ki bir anda durduruldum. Gorria kadim cadılarından biri şokla ayağa fırlamıştı. "Bir dakika, bir dakika! Az önce ne dedin sen?"

Bir an için bu ani tepki bana adımı bile unutturmuştu ama çok geçmeden kaldığım yeri hatırladım. Tethys'in beni arındırışı ve sonrasında söylediği sözden bahsediyordu. "Kızıl Cadı?" dedim tereddütle.

"Hayır, hayır," diye lafa karıştı başka bir kadim Gorria. "Bunun doğru olmasına imkân yok."

Neyin doğru olmasına imkân yok? derdi içimdeki -Figi'nin deyimiyle- papağan Erin. Oysa Fiona bana öyle tüm laflara atlamamı söylemişti. *Olduğun yerde dur ve cevabın ortaya çıkmasını bekle Erin*, diye kendimi teskin ettim. Ağırbaşlı görünmeliydim. Ama önümde âdeta alevlenmiş gibi aralarında şaşkınlıkla konuşan Gorriaların ağırbaşlı bir yanı yoktu. Çaldırılmış gibi birbirleriyle tartışıyorlardı.

Sonunda birisi en mantıklısını söyledi. "Anlamanın yalnızca bir yolu var: *Versumectus*."

Işık bu sefer tüm odadan çekilirken Gerçek Görüş etkisini gösterdi. Üst katın tavanı fokur fokur kaynayan enerji bulutlarıyla doluydu. Daha önce hiç bu kadar fazlasını görmemiştim. Aşağısı daha karmaşıktı ama zaten ona bakmak yerine önümdeki kadim cadıların benim aurama bakıp ne tepki verdiğini izliyordum.

Her zaman olduğu gibi kırmızı, etrafımda yüzlerce tona ayrılıp en değerli sanat yapıtlarına taş çıkartan bir görsel şölen sunuyordu. Aralarında minik patlamalar olan demetler sürekli birbiri içinde bir akış hâlindeydi. Daha iyi görebilmek için duvaklarını sıyırmış kadim cadıların gözleri şok ve şaşkınlıkla ardına kadar açılmıştı. Gördükleri şey her neyse onlara bir şey ifade ediyordu ve henüz bunu benimle paylaşan kimse yoktu. Bunun yerine fısıltı dalgalarınca yayılan nidalar vardı.

"Tanrıça bu imkânsız!"

"Gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Nasıl olur?"

"İlk defa böylesini görüyorum."

"Efsane olduklarını sanırdım."

"Bu doğrusuysa şimdi ne yapacağız?"

"Sadece küçük bir kız, şaka gibi!"

İlk ayağa kalkan kadim Gorria doğrudan benimle konuştu. "Tita-niçe doğru konuşmuş. İnanmak hâlâ güç olsa da..."

"Cehaletimi mazur görün ama Kızıl Cadı nedir? Sizin için bu kadar önem arz etmesinin sebebi ne?" dedim daha fazla kendimi tutamadan.

Sorumu Müdire Sisaundra cevapladı. Kaybettiğimiz samimiyet bir anda geri gelmişti şimdiki sözlerinde. "Erin, olduğun şey sadece bir kez ve cadılık tarihinin en başında ortaya çıkmış bir şey. Bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu anlamıyorsun." Gözlerimin içine baktı. "Sende kızılın tüm tonları var, her bir tanesi. Gorria'nın her disiplinine sahipsin ve bu nedenle sen de onlar için en değerlisisin. Sen Gorriaların yegâne lideri, bizim kraliçemizsin."

Az önce konuşan Gorria düzeltti. "Cadıların kraliçesi yoktur ama bu anlama gelen başka bir sözümüz vardır." Sonrasında öyle bir şey yaptı ki beni hepten şaşkınlığa boğdu. Şapkasını çıkarıp göğsüne dayadı ve başını eğdi. "Kızıl Cadı'm, hizmetindeyiz."

Bu sadece o değildi. Ardından sözleri tekrarlayan Müdire de dâhil her bir Gorria cadısı, önümde yerlere kadar eğildi.

"Kızıl Cadı'm, hizmetindeyiz," diye inledi tüm salon. "Kızıl Cadı'm, hizmetindeyiz."

29. BÖLÜM DÖNÜŞÜM

Ağızına bal çalmak gibi bir şey işte. Bir süre seni idare etsin diye dayatılmış bir sus payı.

Tethys - Gerçek Renkler

İşte bunu kırk yıl düşünsem tahmin edemezdim. Koskoca odanın beş diliminden biri önümde eğilmiş, bana saygılarını sunuyorlardı. Yaşadıkları yıllara kıyasla ben daha bir bebekken bu cadılar benim hizmetimde olduklarını söylüyorlardı.

Şaşkınlıktan çarpılmış yüzümü toparlayabildiğimde Gorrialar hâlâ eğildikleri yerden kalkmamışlardı. Onlara bir şey söylemem gerektiğinin farkındaydım fakat Fiona bana böyle bir durumda ne yapacağımı anlatmamıştı hâliyle. Hem onun bileceğinden de şüpheliydim. Eminim ki kraliçe ilan edilmek konsey etiği kuralları arasında yer almıyordu.

Bunlar, genç bedenlerine rağmen yaşlı başlı insanlardı ve iki büküm durmaları içimizi sızlatmış, bu duruma derhâl son vermek isteme-yol açmıştı. "Lütfen kalkın, teşekkür ederim," dedim kibarlıktan gitgide incelmış sesimle. Cadılar tekrar doğrulurken yönetici kumaşından olmadığım kendini belli etmişti.

Biraz garipsese de, "Asıl biz teşekkür ederiz Kızıl Cadı'm. Sayenizde yolumuz tekrar Tanrıça'nın ışıyla aydınlanacak," dedi ilk konuşan kadim Gorria cadısı.

"Yalakalığı bırakın Cecile, bu kız buraya yargılanmak için çıktı," dedi Luviera sert bir şekilde.

"Kendine gel Luviera, Kızıl Cadı'nın karşısında konuşuyorsun." Kaşlarını havaya kalktı. Bir de beni koruyacak mıydı? İşler gerçekten ilginçleşmeye başlıyordu.

Luviera yaşlı olduğu kadar da aksi bir kadındı. "Kendisi korkarım benim cadım değil. Onunla istediğim şekilde konuşmakta özgürüm. Üstelik bana hâlâ beladan bir farkı yokmuş gibi görünen bu küçük kızdan dinleyeceklerimiz var." Cecile'e söyleyeceği sözleri bitmiş olmalı ki bana döndü. "Hikâyenin devamını da anlatacak mısınız *Kızıl Cadı*?" Kibarlığının ardına sakladığı alaylı son sözleriyle birlikte Gerçek Görüş büyüsünü dağıttı ve devam etmem için elini buyurgan bir şekilde önünde kaldırdı.

Anlattıklarımı geri dönerken artık beni körü körüne destekleyen bir cadı sınıfının olması öz güvenimi yerine getirmişti. "Tethys sözünü yerine getirmişti ve sıra bendeydi. Onu öldürmek için yapabildiğim tek büyüü; *Kutsal Ruh Söken Pençe*'yi gerçekleştirdim."

"Ve sen Ruh Pençesi'nin adına dikkat etmeyi akıl edemedin," dedi Calypso kınayan ve *kiminle uğraşıyoruz* diyen bakışlarla. "Büyüyü yaptığında pençe ile ruhu yakalayıp ikinci bir büyüye geçmen gerekirdi. Bir Titaniçe'den bahsediyoruz Tanrıça aşkına! Onu Tartarus'a sürmen gerektiğini akıl edemedin mi?"

Tartarus kelimesi içimde garip bir hareketlenmeye ve panik hissine neden oldu. Tanrıların cehenneminden bahsediyordu sonuçta. Ağza alınması bile rahatsız ediciydi. O sırada beni koruma görevini devralmış yeni Gorria cadısının sözlerine kulak verdim. "Kız daha birinci sınıfı yeni bitiriyor. Sen ne Tartarus'undan söz ediyorsun? O Titaniçe'nin karşısında içimizden kim durup da O'nu öldürecek kadar ileri gidebilirdi sence?"

"Sakin olun. Sakin," dedi Isobel Tarbundle. "Bence burada suçlanacak birisi varsa Bayan Handerson değil. Okulumun müdiresi olsa dahi üzülererek bunun Sisaundra Créatrice du Feu olduğunu söylemek zorundayım."

"Haklı," diye parladı Cecile. "Bu kızın Titaniçe'yle görüştüğünü öğrendiği anda bize gelmeli ve onu güvenli bir yere göndermeliydi."

Müdire suçlamalara alınmış gibi konuştu. "İşin bu denli büyüyebileceğini hayal edemezdim. Erin'in başını böyle belalara sokacağını bilemezdim."

"Bilmeliydin. Tanrıça'mız Hekate ona dokunduğunda bunu anlamalıydın. Titaniçe'nin derinlerinde barındığı bu yerde bu kızın asla

güvende olamayacağını anlamalıydın." Bunu söyleyen az önce Müdire'nin küçüklüğüyle laf çarptığı cadı okulunun müdiresi, Iluna kadim cadıydı. Az önceki hadsizliğinin intikamını almakta hiç vakit kaybetmiyordu.

İsobel konuşmayı böldü. "Vhartlox, olabilecek en güvenli yerlerden biridir. Derinlerinde bir Titaniçe yaşasa da o Titaniçe, isminin gücünü kullanmadığı sürece eli kolu bağlı durmak zorundaydı." Sonra tekrar Sisaundra'ya döndü. "Ve bu demek oluyor ki birileri yine uyarısını yapmayı unutmuş olmalı. Baksana kız hâlâ basit bir kelimeymiş gibi Tethys ismini ağzından düşüremiyor."

Müdire suçlama üstüne suçlama yerken benim sorumsuzluğumun onun üstünde patlayacağını da tahmin etmezdim. Kızıl Cadı olmamdan mı yoksa küçük bir kız oluşum mu onlarda bu yükü üstüne bindirecek biri arama isteği oluşturdu, bilmiyordum ama Müdire'nin yerinde olmak istemezdim.

Ve İsobel Tarbundle haklıydı. Ben hâlâ rahat rahat Tethys ismini kullanıyordum. Az önce bunu düşünürken bile ismi aklımdan geçirmiştim hatta. Kendisi söylememiş miydi? İsimlerin gücü vardı ve ben her O'nu anışımda kendisini buraya davet ediyordum.

"Ben, ben çok özür dilerim," dedim yaptığım hatayı fark edince. "Tamamen aklımdan çıkmış. Bunu Titaniçe bizzat kendisi bana söylemişti ama dalgınlığıma gelmiş olmalı." Uzun zamandır dalgınlığıma gelmiş olmalıydı. Onun ölmediğini, kaçtığını bile bile ben O'nun ismini sayısız yerde dillendirmiş, aklımdan geçirmiştim. "Ne olacak şimdi, tüm konuşulanları duydu mu?"

Luviera elini *boş ver* dercesine silkeledi. "Merak etmeyin, baştaki ritüel konseyi koruma altına almak için yapıldı. Bir Titaniçe bile o kuvvetteki bir büyüü aşamaz. Şimdilik güvendeyiz ama buradan çıktığında aklınızı koruma altına alabilmelisiniz. Titaniçe'ye ismi dışında başka bir şekilde seslenin mesela."

Uslu bir kız gibi başımla onaylayınca hoşuna gitti. Sonra bir şeyi fark edip Müdire'yi suçlayanlar konvoyunda yerimi aldım. "Ama yine de bana bu nasihati veren Müdire değil, Titaniçe olmuştu. Aksine Müdire ona olayı anlattığımda kendisi de çekinmeden Titaniçe'nin ismini kullanmıştı."

"Sisaundra?" dedi Isobel Tarbundle kaşlarını çatarken. "Bu ne demek oluyor? Bir de utanmadan Titaniçe'yi konuştuklarını duyması için masana davet etseydin! Ki yaptığının bundan farklı kalır yanı yok. Küçük cadı bunu yapsa hata derim ama sen yaparsan bir bilinç ararım."

Müdire'nin kaygılandığını görebiliyordum. Ama bir şey söylemeden duruyordu. Suçlamaları sindirmeye çalışıyor gibiydi.

Bu sefer konuşan aşağıdan bir cadıydı ve okulun profesörü olduğu belli oluyordu. "Her yıl Masa Oyunları düzenleyip kazananları kaplıcalara gönderen de kendisi. Ben Titaniçe'nin varlığından bihaber olduğum için Müdire'nin onca farklı Vhartlox habitatu arasında kaplıcalardaki ısrarını anlayamamıştım. Ama şimdi düşününce her şey daha farklı bir boyuta ulaştı. Her yıl cadılar arasından en iyilerini aşağıya, Titaniçe'nin kucığına gönderiyor. Sanki onlar arasından yeterince güçlü bir cadıyı O'na sunup serbest bırakılmasını istemiş gibi..."

Şaşkınlıkla Müdire'ye bakarken hafifçe titrediğini görebiliyordum. Hâlâ konuşmuyordu, yalanlamıyor, inkâr da etmiyordu.

"Söylesene Sisaundra," dedi Calypso keyifle başka bir noktaya parmak basarken. "Üç gücü birlikte kullanmayı nasıl öğrenmiştin?"

Titaniçe'yle ilk buluştuğum günün ardındaki konuşmamızı hatırladım. Ona böyle bir gücü olduğunu söyleyen de Ezeli Su'yun Tanrıçası'ydı. Ama gücünü nasıl kazandığı aslında bir muammaydı.

"Sisdaundra!" diye yineledi Isobel. "Bunun bir açıklaması olduğunu umuyorum."

Müdire hâlâ konuşmasa da ben sanırım biliyordum. İlerideki tartışmada da böyle düşünen tek kişi olmadığımı anlayacaktım. Müdire gençliğinde, toyluğunda benden farklı değildi. Deniz kızıyla karşılaştuğunda o da Titaniçe'nin büyüüne kanmıştı ve O'nunla bir anlaşma yapmıştı. Mağdur deniz kızını kurtarmaya karşılık üç farklı güç tipinde ustalaşmak. Ama belli ki Titaniçe'yi kendisi serbest bırakamamıştı. Bu yüzden o kadar yıl geçmesine rağmen hâlâ O'nu kurtarmakla uğraşmıştı. *Akordiov* büyüsünden herkes benim kadar kolay sınırlanmıyordu anlaşılan.

Isobel Tarbundle elini önde doğru attı ve siyah bir enerji demeti parmaklarının arasında dönmeye başladı. "Sisaundra Créatrice du Feu,

kendini savunmuyorsan sorumluluğu üstüne alıyor ve bana bundan başka çare bırakmıyorsun demektir. Ben Isobel Tarbundle, seni Vhartlox Cadı Akademisi Müdireliği görevinden men ediyor ve Büyük Cadı Konseyinin bir numaralı şüphelisi ilan ediyorum."

Elini öne doğru savurdu ve bir kırbaç gibi savrulan siyah enerji demetleri Müdire Créatrice du Feu'ye atıldı. Şok ve şaşkınlık hâlâ üstünde olan eski Müdire, gözlerini kırbaça dikti ve ivmeyle gelen demet bir anda donakaldı. Ardından kıvılcımlara dönüşerek patlayıverdi. Daha yanından kimse bir şey yapamadan Sisaundra hışımla öne atıldı ve tırazzana sıçrayarak üstüne bastı. Diğer adımı onu takiben boşluğa atıldı.

Doğrudan boşluktan aşağı atlayan cadı sadece üç kelime söyledi. "Tanrıça, beni affet!" Ve dosdoğru, yükselmiş platformdaki benim üstüme düşmeye başladı.

Bu sefer şokun ele geçirme sırası bendeydi. İstemsiz bir kesik çığlık atarken olduğum yere çöktüm ve kollarımı kendime siper ettim. Kaçacak bir yerim yok gibiydi. Pekâlâ, ben de bulunduğum platformdan atlayabilirdim. Oysa o an bana yaklaşan Sisaundra Créatrice du Feu'yü çaresizce izlemekten başka şansım yokmuş gibi gelmişti. Yüzü öfkeyle kasılmanın aksine dingin bir ifadeye sahipti. Zaten bana saldırmaktan çok kendisiyle bir savaş veriyordu sanki.

Haklıydım. Müdire bana saldırmaya bile çalışmamıştı. Yere düşerken cübbesinin katları arasından kanat çırpış sesleri duyuldu. Sonra orta yaşlı kadının bedeni bir kanat bulutuna dönüştü, kuşlara ayrıştı. Siyah güvercinler odada sarmallar çizerek yükseldi ve tepedeki camları kırıp geceye karıştılar.

Arkalarında nutku tutulmuş bir kalabalık ve süzülen kuş tüyleri bırakarak gittiler.

Tüylerden biri önüme düştü. Sisaundra Créatrice du Feu'nün üç rengi de tüyün üstünde dalgalanıyordu. *Kırmızı, Siyah ve Yeşil...*

Titrek bir nefes bırakarak doğruldum. Her an Saralondé'ye başvurup buna benzer bir çıkış yapacağımı düşünmüştüm. Fakat bu gecenin kaçağı ben değildim. *Tanrım*, bu gecenin suçlusu bile ben değildim.

Olanlardan sonra kısa bir ara verilmiş, bana en başta beklediğim odaya kadar eşlik edilmişti. Rezene, elinde sıcak buharı tüten bir bardakla geldiğinde istemsiz bir şekilde titremeye bile başlamıştım. Bunların hepsi bir gün için yeterince fazlayken daha hiçbir şeyin sonlanmadığını biliyordum. Şimdi bir molada isek bunun bir de ikinci oturumu olacak demekti.

Tatlı bir gülümsemeyle yanıma oturan Rezene'ye bakıp ben de dudaklarımı yukarı kıvırdım. Sanki varlığı en az getirdiği içecek kadar sıcaktı. Verdiği bardağı dudaklarıma götürürken içindekinin kakaolu sıcak süt olmasını beklememiştim ama anında ısınırken tek yapabildiğim minnet duymaktı.

"Beğendin sanırım," dedi Rezene yumuşak bir sesle.

"Bayıldım," dedim sık sık aldığı yudumların arasından. "Teşekkürler."

"Görevim."

Parmaklarımı ima ederek konuştum. "Sana yakında öğreneceğini söylemiştim."

"Beklentilerim çok ötesindeydi," diye kıkırdadı. Tam başka bir şey daha söyleyecekken kemikli bir el omzuna kapandı. Arkasından süzülen mor kumaşlarla daha kendisini görmesem de sıradaki ziyaretçinin kim olduğunu anlamıştım.

"Bize biraz müsaade edebilir misiniz, Riseya?" Yaşlılıkla çökmüş bedenine rağmen Luviera'dan âdeta güç yayılıyordu. O keskin bakışlar ve daha sivri diliyle ürpertici bir kombinasyon oluşturunuyordu.

"Tabii hanımefendi," dedi Rezene, kendisine başka bir şekilde hitap edilmesine hiç şaşırmadan. Belli ki bu isim onun gerçek ismiydi. Odayı terk ettiğinde beni sıcak süt kadehinin ardından Luviera'yı süzer şekilde bırakmış oldu. Yaşlı kadim cadı ağır hareketlerle yaklaşıp yanına oturdu ve "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu sanki resmiyetten soruyormuş gibi.

"Daha iyi," diye kısa bir cevapla geçiştirdim.

"Zor bir gün geçiriyorsunuz. Daha da zorlaşacak bir gün..." Biraz bekleyip tepkimi inceledi. "Eğer bana bir konuda yardımcı olursanız sizin için günün geri kalanını kolaylaştırabilirim."

Yuvalarına gömülmüş gözlerine dikkatle bakarken aklından neler geçtiğini anlayamadım. "Nasıl bir konuda yardımcı olabilirsem?"

"Tam anlamıyla tanışmadık Kızıl Cadı, benim adım Luviera Fiona Rebelleiche." Beni inanılmaz bir şokla baş başa bırakırken elini önüme uzattı. Elini alıp sıkarken şimdi fark edebiliyordum, Rebelleichelerin klasik kıpır kıpır koyu kahve gözlerini, ince dudak yapısını. Ama bir şey eksikti; hayat dolu çılgınlıklarından eser yoktu bu yaşlı cadıda.

Nedense konseyde karşılaşacağım Rebelleiche'nin farklı bir sınıftan olacağını düşünmüştüm. Ama anlaşılan Fiona ismini aldığı gibi Movea gücünü de büyük büyük teyzesinden almıştı.

Luviera devam ederken ondaki rahatsız edici soğuklukla hayal kırıklığına uğramıştım. "Durumunuzu Fiona bana anlattı. Biliyorum kendisi biraz tez canlı ve eh, problemlidir. Hareketlerinin sonuçları olacağını düşünmez, sadece yapar. Fakat ne yaparsınız, o benim kanımdan biri ve Rebelleiche ismini lekelemesine izin verecek değilim."

Bu kadın ne saçmalıyordu? Fiona tüm hatalarına rağmen harikaydı biriydi. O bu dünyada tanıdığım en sevimli, iyi kalpli ve yardımsever insan-cadıydı. Onun gibi bir yeğeni olduğu için yalnızca gurur duymalıydı. Yine de lafını bölmeyip bitirmesine izin verdim.

"Sizden isteyeceğim yardıma gelecek olursak; konseyde Fiona ismini geçirmemenizi istiyorum. Bir tek bunu yapın ve sizi sonuna kadar koruyayım."

Farkında olmadan çatılmış kaşlarımla ağzımı açarak, doğru kelimeleri bulamayıp geri kapatıyordum. Nezaket kurallarına uyup yine de çirkin konuşmayı başaran bu kadının karşısında seviyesizleşmemeye ve olabildiğince sakın kalmaya çalışmak zordu. Sonunda konuşabildiğim-de Luviera çoktan kaşlarını yay gibi yukarı kaldırmıştı.

"Sizi bilemem Bayan Rebelleiche ama Fiona'ı söylediklerinizden hiçbirisi değil. Ne yazık ki kendi kanınızı benim kadar iyi tanıyamamışsınız. Bu çok üzücü." Şimdi onun kaşları çatılmıştı. Devam ettim. "Ama merak etmeyin, Fiona'yı bu pazarlığa girmeden de koruma niyetindeyim. Boşuna zahmet etmişsiniz."

"Boşuna zahmet falan etmedim." Gözlerinde küçümseme varken cübbesinden, çalkalayınca gümüşü bir renk alan iksiri çıkardı. "Bu olmadan söylediğinizi yapamazsınız: Doğruluk iksiri panzehri."

Şişeyi parmaklarımla arasına bırakırken ayağa kalktı ve içip içmediğime dahi bakmadan uzaklaştı. Bense elimdeki yeni seçenekte ne yapacağımı bilemeden öylece durdum.

Bunu içmem Fiona'yı konseyden uzak tutmama imkân tanırdı evet, ama aynı zamanda başka yalanlar söyleyip konseyi kandırabilmem demekti.

Yalan bana beladan başka bir şey olmamıştı. Yine aynı hatayı yapacak mıydım?

Konseyin karşısına yeniden çıktığımda artık eskisi kadar gergin değildim. Tansiyonun gitgide yükseldiğini görsem de asıl şimdi cesur olmam gerektiğinin farkındaydım. Konseyin fazla gelenekçi ve şüpheli olması sorundu, elbette. Ancak bir şeyleri çözme konusunda da üstlerine yoktu. Cadılık camiasının en bilge, en deneyimli ve en güçlüleriydiler onlar. Ben sorularını cevapladıkça kendi sorularına da açıklık getiriliyordu.

Hâlâ yükselmiş şekilde duran merdivene doğru ilerleyip yerimi aldım. Birkaç resmi söz, klasik giriş konuşmaları... Ve ikinci oturum açılmıştı. Tekrar sorunun bana yöneltilip konuşmam istenmeden önce kısa protokoller halledildi ve yine anlatıcı bendim.

Kaldığım yerden devam etmeye başladım. Cinayet kısmı pürdikkat dinlense de sonrasında yaşadığım duygusal çöküntü onları, beni etkilediği kadar etkilememiş görünüyordu. Fakat parmaklarımda beliren tılsımları ve sonrasında Rezene'nin bunların spreéntler olduğuna inandığını söylediğimde yine ufak bir laf dalaşı başladı. Konseydekilerin çoğu bir Titaniçe'yi öldürmenin nasıl bir mükâfatı olabileceğini bildiklerinden pek şaşırmamışlardı. Ancak alt kattan birisi yüksek bir fısıltıyla yanındakilere düşüncesini söylemek istedi. Hani o kelimesi kelimesine duyulan, fazlasıyla yüksek fısıltılarla. *"Bacak kadar kızın spreéntleri mi var? Bu dünyanın gerçekten çivisi çıkmış."*

Buna cevabı veren kişi ben değil, lafın ucunun kendisine de değdiği Calypso oldu. *"Ben de kendi spreéntlerimi kazandığımda bacak kadar kızdım ve ölümsüzlük yılları toplamaya hiç ara vermediğim için de hâlâ aynı yaştayım. Senin gibi bir beceriksiz ve üşengeç olsaydım bu zamana kadar belki de yüz kez ölmüştüm, yaşlı bunak!"*

Kalabalığın içinde kim olduğunu göremediğim kadın gerilere çekilirken dudaklarım hafifçe yukarı büküldü. Böyle bir durumun içinde bile olsa birine haddinin bildirilmesi bana en büyük hazzardan birini verebiliyordu.

Calypso sürdürdü. "Hadsiz yorumlarla işimiz bittiğine göre o spreéntlere bir de yakından bakalım Kızıl Cadı. Diana, malzemelerin yanında mı?"

Kalabalığın arasında öne çıkan Diana çoktan eline birkaç büyüteç almıştı. "Evet hanımefendi. Müsaadenizle."

Mavi alevler önünde açılırken, yuvarlak odanın ortasına geçip basamakları hızlı adımlarla tırmanmaya başladı. Yürürken sol gözüne çarklarla farklı ayarlamaları yapılabilen bir tür dürbün takmıştı. Yanıma gelince güven vermek istercesine gülümsedi ve elini koluma koydu. "İzin verirsen parmaklarına bir göz gezdireceğim."

"Tabii," dedim ellerimi onun için kaldırırken.

Tüm bu süreç boyunca hımlamış ve kendi kendine anlayamayacağım sözler mırıldanmış Diana, nefesini toplayıp başını kaldırdığında söyleyeceklerini çoktan seçmişti.

"Evet, gerçekten de ilginç bir spreént. Böylesini daha önce görmedim, daha önce bir Titaniçe öldüren de görmediğim gibi. Bu gördüğünüz siyah işlemlerin her biri aslında ince ince dokunmuş başka işlemler. Hayatımda gördüğüm en karmaşık tılsım bile diyebilirim. Daha öncesinde en fazla 250 yıllık bir spreént görmüştüm ama bu, hayır, bu ondan çok daha farklı."

"Yani?" dedi Cecile oturduğu yerden. "Spreént kaç yıllık?" Kadim Gorria'nın yanındaki sandalye boşalmıştı. Müdür'e'nin bir sandalyesi olmadığına göre ayrılan mı olmuştu? Bildiğim kadarıyla, kaçak olacak kadar önemli bir sebebiniz yoksa konseyden kolay kolay ayrılamazdınız.

O sırada kafasından yaptığı hesaplama işini tamamlamış Diana cevap verdi. "Kesin konuşmak zor. Ama tahmini olarak en az bin yıl derim."

Gözlerimi büyüterek yanıma, Diana'ya baktım. Ne demişti? Tanım, ne demişti?

Bin yıl... Bu her şeyi değiştirirdi. Bunca yıl içinde barındığım bedenim on yedi yaşında, körpe bir genç kızın bedeniydi. Tamam, kadınsı hatları ortaya çıkmıştı. Hatta belki gördüğüm göreceğim en güzel yıllarımdı. Ancak her yaşın kendine has bir büyüğü ve getirileri vardı. Olgunlaşmayan bir bedende ben olgunlaşabilir miydim? Ruhum yaşlansa da ben büyüyebilir miydim?

Boşa telaş yaptığımı fark ettim. Sprentlerin nasıl çalıştığını biliyordum. Filmlerde ve kitaplarda tek derdi gençlikmiş gibi anlatılan cadıların mucizesi gibiydi. Ama sadece yaşlanmamak demekti. Seni tam anlamıyla bir vampir yapmıyordu. Onlar kadar hızlı iyileşmiyor ya da öldürülmek o kadar imkânsız hâle gelmiyordu. Beden hâlâ insan bedeniydi ve doğal sebeplerle ölebilirdi. Yaralanmak, kaza geçirmek ya da kanser gibi ölümcül olabilecek bir hastalığa yakalanmak mümkündü. İşler bir de büyüğü dünyanın olasılıklarını sıralayınca karışıyordu: Lanetlenmek, ters giden bir büyü, astral düzlemde kapana kısılmak; özellikle de şu anki durumda güncel olan bir savaşta ölmek...

Üst katta gördüğüm kadimlerin kadim olma sebebi, bu tılsımları sonsuz bir döngü içerisinde toplayabilmiş olmaları değildi sadece. Onlar çevresinde değişen dünyayla mücadele etmiş, silinmeden hayata tutunabilmişlerdi. Geri görüşlü dendiğine bakmamalı, onlar yüzyıllar geçirmiş ve yenilikleri kucaklamışlardı. Bu öyle büyük bir güç ve kişilik göstergesiydi ki... Benim nasiplenmediğim bir güçtü. İşte bu yüzden o kadar yaşamam mümkün değildi.

Calypso bariz bir sinirle güldü. "Pekâlâ, öyleyse. Kızıl Cadı başımıza böylesine korkunç bir dert açarken en az bizim kadar yaşamayı garantiledi. Hayat gerçekten tahmin edilemiyor."

"Bunu çoktan öğrenmedik mi?" dedi Isobel Tarbundle sözüne karşılık. Sonra bizden yana döndü. "Devam edelim. Diana, hazır oradayken Bayan Handerson'un zincirlerine de bakar mısın? Onları takan Sisaundra olduğu için kontrol etmekte fayda var."

Diana başıyla onaylarken bu sefer de zincirleri inceledi. Başını olumlu anlamda sallaması için yine belli bir süre geçmesi gerekti. "Zincirlerde bir sorun yok. Olması gerektiği gibi."

"Zaten bir sıkıntısı olsa Lokman Hekim bunu ilk fark eden olurdu. Kendiniz anlatmadınız mı? Zincirlerden birini onunlayken koparmış-

tınız," dedi Luviera tüm bu zaman sessiz kalmışken. Eminim verdiği iksiri içip içmediğini anlamakla meşguldü.

"Peki, asıl soru: Zincirler onda kalmalı mı? Düşündüklerimiz olacaksa bizi bir savaş bekliyor demektir. Ve biz onun gücünün her zerresine muhtacız." Cecile beni gerçekten kraliçesi gibi görüyor olmalıydı. Kızıl Cadı olduğumu öğrendikten sonra sesinde aşırı saygılı bir tını belirmişti. Kabul etmeliydim, belki de bana bir şekilde yaranmaya çalıştıgındandı.

Isobel cevapladı. "Evet ama benim Sisaundra'yı Müdire yapmamda mantıklı bir sebep vardı. O zeki ve öngörüsü olan bir kadın. Erin'in böylesine bir gücü kontrol edemeyeceğini, hatta belki de kaldıramayacağını biliyor olmalı. Baksanıza, şu anki hâliyle dahi böyleyse tamamını hayal dahi edemiyorum."

"Haklısınız," diye ekledi Luviera. "Kızıl Cadı önce eğitimini tamamlamalı. Zincirler bir süre daha ona eşlik edebilir."

Elim, her konusu geçtiğinde olduğu gibi istemsiz bir şekilde zincirlere gitmişti. Parmaklarım altın halkaların üstünde gidip gelirken başkalarının benim adıma karar vermesini izledim. İtiraf etmesi zor olsa da böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordum. Kendi seçimlerimi yapmak büyük bir sorumluluk bindiriyordu omuzlarıma. Sorunlar gitgide büyürken yük artıyordu. Onlara bağımlı olmak toparlanabilmek için bir fırsattı benim için. Hasta olana bakılır, gerekirse çorbası ağzına verilir. Karar mekanizmam yatağa girmiş, yorganı da altına bir güzel sıkıştırmış, ona bakılmasını bekliyordu şimdi.

Ortak karara varılırken Diana merdivenleri inip beni platformda yalnız bırakmıştı. Ve bana yine, olanları anlatmaya devam etmek düşmüştü.

Geri dönüş yolunu, içine sular akan kuyuyu, orayı geçmeye çalıştığım sırada Tethys'in beni boğma teşebbüsünü...

"Bir Titaniçe seni öldürmeye çalıştı," diye konuşmayı kesti Calypso şaşkınlıkla. "Ve sen buradasın. Hayattasın."

"Belki de elindeki spreentleri sandığından fazla hak etmiştir," dedi Cecile gitgide bir *fangirlé*⁸³ dönüşürken.

83 (İng.) Hayran kız.

Bense kısa kesilmeyi göz ardı ederek devam ettim. En heyecanlı yeri geliyordu çünkü. Boğuluşum, Titaniçe'nin söyledikleri, öleceğimi düşündüğüm o kısa an ve gözlerimi kapattığımda gözlerimin önünde beliren o cenin... Dudaklarımdan Iluna kelimesi dökülür dökülmez oda, tıpkı öncesinde olduğu gibi alevlenmişti. İtiraz dalgaları artık cidiye alamadıklarını belirten kahkahalar eşliğinde yayılırken bir şaka olduğum düşünölmeye başlamıştı. Belki de öyleydim. Tanrıçaları Hekate'nin dil çıkararak salladığı orta parmağıydım ben.

"Saçmalık!" diye haykırdı Calypso sinirle. "Artık bu kadarına da inanmamı beklemeyin benden."

"Hepimiz şaşkınsınız," dedi İsohel sakinliği aksini işaret etse de. "Bırak anlatacaklarını bitirsin."

"Gerçekti, yalan söylemiyorum," diye kendimi savunmaya çalıştım. "Iluna beni kurtardı. Titaniçe arkasında çığlık çığlığa bağırırdı hatıra. İçinde saklı olan Ezeli Su'yu görünce deliye döndü."

"Bu çoğu şeyi açıklar," diyen yine İsohel'di. "Tethys her ne kadar ilahi olsa da suyun içinde suyun sözü geçer. Ezeli Tanrıça yalnızca Ezeli Su'yu olduğu zaman yenilmez olur. Durumlar tersi olunca onu alt edebilmen normal."

"Ne kadar hayalperestsin İsohel. Bunun ne demek olduğunu farkında mısın? Bu kız aynı zamanda Iluna'ysa... Tanrıçam, sen aklımı koru!" Başka bir kadim cadı ayağa kalkmış elini alnına bastırıyordu.

"Hadi dediklerine inandık diyelim. Neden şimdi tamamen kızılınsın?" dedi Calypso kaşını yukarı kaldırarak. "İstersen yine Gerçek Görüş'e geçebiliriz. Az önce bana kırmızıdan başka bir renk görünmemişti de."

Sözlerine karşı diyecek pek bir şeyim olmadığı içim parmaklarıma baktım. "Biliyorum. Bir an için vardı, sonrasında yoktu. Sanki uçup gitti." *Tıpkı benim uçuşum gibi.*

Yine o anki gibi hissetmeye başladım. Sanki göğüs kafesime sıkışmış bir kuş kanatlarıyla içimde pır pır ediyor, özgür kalmak için mücadele ediyordu ama kilidini bulamıyordum. Onu serbest bırakamıyordum. Onu içimden söküp atamıyordum.

Beynimde Figi'nin garip sesi yankılandı. "Onu ben de hissedebiliyorum. Hâlâ içinde bir yerlerde. Hiçbir yere gittiği yok."

"Onları buna inandıramam Figi," dedim üstümde dolaşan inkâr-la dolu gözlere bakıp. Bir gün için yeteri kadar gerçekleri sarsılmıştı. Yeni bir tanesini kaldıracak hâlde değildi. Aslında ben de öyleydim.

Oysa Figi aksini savunuyordu. **"O zaman göster onlara."**

"Nasıl?"

"İlk nasıl yaptıysan öyle. O günü hatırla. İluna'yı ilk keşfettiğin ana git," dedi yüreklendirici bir ses tonuyla. **"Derinlerine bak Erin. Atla, karanlık çukuruna. Bul onu. Kazı, çıkar."**

Nefesimi derinleştirirken sakinleşmeye çalıştım ve dediklerini yaptım. Hâlâ hararetle tartışan cadıların sözleri salonda uçuşuyordu. Belki de bunca zaman onları bir araya getirememelerinin sebebi buydu. Bir avuç birbirini çekemeyen ve agresif kadın grubuydu konsey dedikleri. Onları kapı dışarı ettim. Kafamı boşalttım ve odaklanmaya çalıştım.

Gözlerimi kapattım. Burnuma sürtüp ciğerlerime akan havayı hissettirdim, sırtımı çekiştiren pelerinlerin boşluğa düşen ağırlığını, damarlarımda pompalanan kanın tenimin hassas yerlerinde nabza dönüşüşünü... Ve birden kapalı gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmaya başlamış, beni derinlerindeki evrende bir yolculuğa çıkarmışlardı. Uzaklarda silişik bir ışık parlıyor ve gitgide bana yaklaşıyordu.

Sonunda şekilleri seçebilecek kadar yaklaştığımda cenin şeklindeki kadını gördüm. Ama bu sefer bir tuhaflık vardı. Bir değil, iki tanelerdi. Ortalarındaki görünmez merkezin yörüngesine girmiş, karşılıklı dönüyorlardı. İçlerinden biri onu ilk gördüğüm hâlindeydi. Kırmızı alevler içinde harla akıyor, tenini içeriden dövüyordu. Diğeriyse arayıp da bir türlü bulamadığım şeydi. Lacivertti. Enerjisi kadının saydam derisinin ardından âdeta dalgalanarak kayıyordu.

Dudaklarım ben farkında olmadan sözcüğü sarf etmişti.

"İluna."

Dememle lacivert cenin kafasını kaldırdı ve bana baktı. Her şey o kadar ani oldu ki... Saydam beden etrafa saçılırken enerjisi kör edici bir ışıkla her şeyi kapladı. Gözlerimi açmamı gerektirecek bir şiddetle zihnimi sızlattı. Anında değişimi hissettim. O gün olduğu gibi, Gorria'nın kızgın, arsız enerjisi üstümden çekilmiş İluna'nın rahatlatıcı dinginliği gelmişti.

Odadaki her cadı bir koroymuşçasına aynı anda iç geçirdi. Şaşkınlık nidası bile koyamayacak kadar nutku tutulmuştu herkesin. Gözlerini benden alamadan, hipnotize olmuşçasına izliyorlardı.

Neler olduğunu anlamak için bakışlarımı üstüme çevirdim. Ellerimi önümde evirip çevirdim ve kırmızı ojelerim sim gibi parıltılarla dökülürken tırnaklarım safir rengine dönüşüyordu. Elbisemin uzun kol detayları için de aynısı geçerliydi. Lacivert, kumaşın içinde kılcallaşp kollarımdan yukarı tırmanmaya başlamıştı. Her yanımdan zerrecikler yükseliyordu. Sanki bana dair kırmızı ne varsa kopup ışığa ayrışıyor, yerini lacivert alıyordu. Baştan aşağı laciverte bürünüyordum.

Yer çekimiyle bağımlı koparmıştım. Her şey etrafımda uçuyor ve suda görülecek bir dinginlikte dalgalanıyordu. Bunun başta uçmak olduğunu sanmıştım. Ama uçmamıştım, yüzmüştüm. Yüzüyordum.

Bir an için kendimi diğer cadıların gözünden görebilmeyi diledim. Yüzlerine yansıyan hayranlık yetmiyordu. Bu büyü dönüşümü kendi gözlerimle görmek istiyordum. Kökten dibe renk değiştiren saçlarımı, sırtımdan salınan pelerinin asıl şimdi geceye benzeyişini, yerle bağlan-tımın kopup kubbeye doğru yükselişimi...

Elimdekilerden bağımsız, başka zincirleri kırıp attım üstümden. İçimdeki her neyse biraz daha özgür kaldı o an. Nefes aldım. Derin derin... Tadına vara vara...

Şimdi daha yakın hissettiğim gökyüzü önüme seriliydi âdeta. Gece beni içine almıştı. Artık unutmam gereken bir şarkının silik notaları beynime dolmuştu.

Abartıldıkları kadar da yoklar aslında.

Yanırlar titreyerek ve solup gidiyorlar.

Ben de...

30. BÖLÜM KEHANET

Nefesler tutulmuştu. Tüm odada sadece yanan alevlerin çıtırtıları kalmıştı. Sanki yarım saat öncesine, Kızıl Cadı olduğumun anlaşıldığı zamana dönmüştük. Kimse ağzını açıp bir şey diyemiyordu. Deseler de bir önemi var mıydı artık? Bu şey her neyse kontrolden çıkmıştı.

"*Varion Lutfia*," diyerek sessizliği bozan Isobel şaşırmıştı ama soğukkanlı davranıyordu. Hatta sanki diğerlerinin anlamadığı şeyi anlamış gibi beni izliyordu. Sanki bendeki bilmeceyi sonunda çözmüş gibi. Başta bir büyü yaptığını sanmıştım. Oysa bahsettiği büyülü bir terimdi.

"Evet..." diye onayladı Cecile az önce söylenen sözün anlamını söylemeden önce. "*Değişken cadı*. Bazı durumlarda cadılar iki disipline sahipse de onları bir arada barındıramazlar. Bu çoğunlukla güçlerinin birbirine zıt olmasından kaynaklansa da senin durumunda apayrı bir mantığa dayalı görünüyor. Güçlerin o kadar fazla ve yoğun ki ancak ayrı ayrı var olabiliyorlar."

"Ama bu demek olur ki..." dedi şaşkınlıktan sarsılmış gibi duran Calypso ve lacivert saçlarını parmakları arasına alıp gergince oynamaya başladı.

"Evet, Calypso, büyük ihtimalle," dedi Isobel Tarbundle. "Değişken cadıların hâlihazırdaki tüm gücü renk değiştirir. Bu durumda Kızıl Cadı şimdiki hâliyle..." bir süre duraksayıp böyle bir açıklamaya takati olup olmadığını tarttı. Sonra boşa olduğuna kanaat getirip kaçınılmaz olanı ilan etti. "Gece Cadısı oluyor. Tüm Ilunaların mutlak kraliçesi, gecenin en güçlü cadısı; Gece Cadısı!"

Tanırım, diye geçirdim içimden çaresizce. *Lütfen aynısını yapmayın*. Ama geç kalmıştım. Bakışlarım son sözü neredeyse yutan toplu sandal-

ye gıcirtısıyla sağa çekildi. Ilunaların olduğu taraftaki tüm cadılar ayağa kalkmış ve şapkalarını başlarından çekip çıkarmışlardı.

"Gece Cadi'm, hizmetindeyiz," dediler yek bir sesle. Göğüslerine koydukları şapka ile yere kadar eğilme sırası bu sefer onlardaydı.

İlk seferinde çoktan batırmış olmam ikincisi için daha deneyimli olacağım anlamına gelmiyordu. Böyle bir şeye hazır olmak yüzüncü defasında da mümkün olmazdı, eminim. Hiçbir şey yapmadan kos-koca odanın neredeyse yarsını kendi hâkimiyetime sokmuştum. Bana hizmetimde olduklarını, onlara yol göstermemi söylerlerken asıl benim kayıp olduğumu göremiyorlardı. İtiraf etmek istemesem de ne yapacağımdan bihaber bir kız çocuğuydum hâlâ. Büyümemiştim. Her şey inanılmaz bir hızla gerçekleşip biterken büyümeye zamanım olmamıştı.

Tek yapabildiğimi yapmaya karar verip hâlâ süzölmeye devam ettiğim yerden aşağı baktım ve geri toparlanmalarını bekledim. Fakat başımı eğmek bir hataydı. Gözlerim bir anlığına karardı ve havayla kurduğum bu garip bağ kayboldu. Tıpkı sönen bir balon gibi şiddetle aşağı çekildim ama bana hızla yaklaşan platforma basmamla bu bağ dönmesi bitmedi. Aksine daha da şiddetlendi ve üstüne yeni yük bindirdiğim bacaklarım titredi.

"Gece Cadısı'na bir şey oldu," diyen çılgı duymasaydım her şeyin yolunda olduğunu düşünebilirdim belki. Algı mekanizmam tamamen kapanmış gibiydi ve kulağım, evet kulağım çınlıyordu. "*Tanrıça, biri ona yardım etsin.*" dedi telaşla bir başkası. "*Platformdan düştü düşecek.*"

Birden kilolarca ağırlamış başımı kaldırmaya çalıştım ve kırıştırdığım gözlerimin arasından Cecile'i gördüm. Kahramanca bir edayla korkuluğun üstünden atlamış ve Sisaundra gibi kendini aşağı bırakmaktansa büyüyle oluşturduğu kırmızı karolara basarak havada yürüyordu. Hatta yürümüyor, koşuyordu. O bana ulaştığında artık ayakta duracak hâlim kalmamış, sendeleyerek kucağına yapışmışım.

Yüzünde sıcak ama endişeli bir gülümsemeyle konuştu Cecile. "Kızıl Cadi'm, iyi misiniz?"

Şimdi Kızıl Cadi'yla alakam olmasa da daha iyi hissederek başımı salladım ve kolumun altına girerek geldiğimiz yolu geri çıkmamıza yardımcı olmasına izin verdim. Boşluktaki kısa yürüyüşümüzün ardından balkona inerken kenara toplanmış kadim cadılar yardımımıza koştu.

"Size sandalye getirmiştim," dedi Cecile ayaklarımız yere değeri değmez ve böylelikle boş sandalye gizemi çözülmüş oldu. "Biraz oturun da toparlanın."

Yerime kurulmam, endişelerini ve iyi dileklerini belirten kadim cadıları saygıyla başımdan savuşturmam epey bir zaman almışsa da zihnimde hâlâ aynı olayı kurcalıyordum: Burada benim için ciddi ciddi yer ayrılmıştı. Yakın zamana kadar okulun müdiresi olan Sisaundra'ya oturacak yer verilmez, profesörlerim ve en az bir kadim cadı kadar güçlü cadılar dahi aşağıda ayakta bekletilirken benim için, kadim cadılar katında bir sandalye verilmişti.

Ben daha buna inanmazken baygın bakışlarımla bir de benim oturacağım yerle ilgili yapılan kavgayı izledim. Kavgaya benim aşağıya gönderilmemle ilgili değil; aksine yukarıda hangi grubun arasında duracağım üzerineydi.

"Onun yeri burası Cecile!" dedi Müdire'yle tartışmış İluna cadısı öfkeyle. Kadının küçük bir köşkte cadılık eğitimi verdiğini hayal meyal hatırlıyordum. Troy'u okuluna almak istemediğinden bahsetmişti.

"Madam Karvou, üzgünüm ama o sadece sizin cadınız değil," dedi bulunduğum taraftan biri.

"Şu anda öyle. Gece Cadısı İlunalarla oturmalı," diye diretti kadın.

"Kızın hâline bir bakın. Bunlarla uğraşmanın sırası mı şimdi?" diye tısladı Cecile bana eğdiği kafasını hırçınca onlara çevirdiğinde. "Burada yer vardı, buraya getirildi."

"Ben de seve seve yerimi ona verirdim," dedi başka bir İluna.

"Şu an konumuz bu değil!" dedi İsobel sinirle. Sesini atışmaların arasından duyurabilmek için yükseltmek zorunda kalmıştı. "Bayan Handerson, Kızıl Cadı, Gece Cadısı; fark etmez. Şimdi hâlsiz düştüğün için kendini toparlaması için ona biraz zaman verin. Dönüşmek kızı tüketti."

Haklıydı. Aslında yaşadığım basit bir tansiyon düşmesiydi. Dönüşüm, cadılıkta her şeyde olduğu gibi enerji istiyordu ve bu enerjinin mideden geldiğine de artık aşınaydım. Tok karnına bile bedeni zorlayan bu dönüşümü, sabahtan beri ağzıma lokma koymadan gerçekleştirebilmem bile mucizeydi.

O sırada Rezene balkon katına çağrılmış, yanında büyük bira bardağına benzeyen bir kupayla çıkagelmişti. Bana bardağı uzattı ve Cecile, ben parmaklarımla kavrasam dahi bir ucundan tutarak içmeme yardımcı oldu. Yoğun kıvamlı sıvıyı bitirdiğimde içime yayılan ısı sayesinde gözlerimi yumdum ve geri yaslandım. Artık daha iyi hissediyordum.

Ama hayır. İyi hissedemezdim. Suçtu bu. Rahat bir iç çekmeye kalkıştığım anda yeni bir tokatla hayat karşıma dikilmeliydi. Sıradaki tokat öfkeden sinir küpüne dönmüş Calypso'dan geldi. Belki biraz dikkatli olsam daha Gece Cadısı olduğum ilk ilan edildiğinde onun yerinden kalkıp eğilenler arasında yer almadığını fark edebilirdim. Ya da benim uğruma yapılan tartışmanın her sözüyle yüzündeki tiksintinin büyüdüğünü, yerinde daha da huysuzlandığını. Ancak alaylı kahkahası sessizleşmiş odada parlayana kadar neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyordum.

"Hazretlerimiz öyle rahat edemedi. En kabağından bir minder koymalı değerli kaçının altına (!)." Sesi o kadar keskin ve aşağılayıcıydı ki sitemin bana mı yoksa diğerlerine mi olduğunu anlamak güçtü.

"Calypso ağzını topla!" dedi Madam Karvou öfkeyle. "Gece Cadımız ile böyle konuşamazsın."

Ve bu sefer Luviera gibi *o benim cadım değil* de diyemezdi. Calypso hınçla çenesini kaldırdı. "Lanet olsun Gece Cadımızla!" Öfkesi kontrolünü ele geçiriyor gibiydi. Âdeta gürliyordu. "Anlamıyorum Karvou, ANLAMIYORUM! Neden o? Neden burada bu kadar cadı duruyor-ken o? Hepimiz kendimizi kanıtlamadık mı? Gücümüzü böylesine ustaca kullanıp bu günlere sağ kalmadık mı? Tecrübelerimiz, bilgilerimiz birikmedi mi? Ben bu işe yaramaz kızın Hekate'ye sunabileceklerinin kat kat daha fazlasını verdim. Ben canım çıkana kadar Tanrıça'ya hizmet ettim. Ve burada aynını yapan onca cadı varken tutup da bu salak kıza tüm bunların verilmesi adaletli mi sence? Ben gerçekten anlamıyorum!"

"Tanrıça'mızın kararlarını sorgulamak sana düşmez! HADSİZ!" diye onu böldü İsobel öfkeyle. "Hiçbirimize düşmez. Bizler Hekate'nin kızlarıyız, dediğin gibi O'na hizmet eder, mükâfatımızı büyüyle alırız. Bu kadar. Fazlası O'nun bileceği iş."

"TANRIÇANA DA LANET OLSUN O ZAMAN!" Calypso artık hepten kendini kaybetmişti. Ayağa kalkmış, şapkasını bir kenara fırlatıp atmıştı.

Tanrıça'ya laf attığı anda tüm oda dehşetle iç çekti. Herkes bu saygısızlığın cezasız kalmayacağını biliyordu.

"CALYPSO! Kendinize gelin! Pişman olacağınız şeyler söylüyorsunuz." Bu sefer Luviera konuşmuştu. Cidden öfkelenmemiş olsa katıyen karışmazdı.

"BEN KENDİMDEYİM ZATEN! Gözüm asıl şimdi açıldı. Tanrıça'ya ilk giden bendim. O'na bunları anlatan da bendim. Yıllar öncesinde Hekate'yle ilk iletişime geçen bendim, ben! O'na anlattım. Bana gelen kehaneti söyledim. Sonun O'nun için geleceğinden ben bahsettim. O'na Titançe'den ben bahsettim. O'na Büyük Savaş'tan, Titanların yeni savaşından BEN BAHSETTİM! Böyle mi teşekkür edecek? Benim yerime bu yeni yetme kıızı mı seçilmiş ilan edecek? LANET OLASI, MANİPÜLE EDİCİ SÜRTÜK!"

Calypso son bir öfkeyle önündeki korkuluğa elini çarptı. Mermer iskelet etrafa saçılırken Calypso hırsıyla arkasını döndü ve sandalyesini yana itti. Ama büyüğü ve öfkesi öyle harlanmıştı ki ahşap sandalye odanın kubbesine savrulup parçalara ayrıldı.

Gökten kıymık yağmuru yağarken kalkıp onu durduran olmadı, olamadı. O anki öfkesiyle kimse onu karşısına almaya cesaret edemezdi. Kasırğa gibi esip geçmişti ve söyledikleri ardında daha büyük artçı depremler bırakmıştı.

Göğsüm heyecanla inip kalkıyordu.

Ne demişti; *Tanrıça'nın seçilmişti.*

Müdire'nin gücümün sınırsızlığından ve Hekate'nin dokunuşundan benzeri bir teoriyle gelmesi ayrıydı, Hekate'ye ulaştırılmış bir kehanet sonucunda ortaya çıkmış olmam ayrı. Bu gerçek olabilir miydi? Çoğu şeyi açıklardı. Oysa beynimin derinliklerinden gelen bir ses, bana bunun bu kadar basit olmadığını söylüyordu. Puslu bir anıda nedense bu düşünceyi yalanlayacak bir şeyler söylenmiş gibi geliyordu.

"Son yüzyılın en olaylı konseyi!" dedi Cecile hayretle yerine otururken ve bir süre odadaki kaosa kimse engel olmadı. Herkes kendi arasında olayı tartışıp birbirinden kopmuştu âdeta. Sanki onlar için bile bu kadarı fazlaydı.

Bir ihanet, bir kriz, iki kraliçe...

Sonunda konsey tekrardan toparlandığında epey bir vakit geçmişti. Gecenin ilerleyen saatleri gözümü gitgide uykuyla dolduruyor, saklamaya çalıştığım esnemelerle sık sık beni dürtüp duruyordu.

Geri dönerek belli başlı olayları tekrar anlatmam gerekti. Sonra tekrar ve tekrar. Fakat cadılar da en az benim kadar ilgisizdi. Benimle ilgili açığa çıkan hiçbir yeni şey artık onları şaşırtmazdı. Çünkü söz Calypso'nun ağzından bir kez çıkmış, onlar da sıkıca bu söze sarılmıştı: Seçilmiş.

Erin böyle olabilirdi, artık her şey makuldü. O *Tanrıça'nın Seçilmiş*i idi. Calypso'nun bahsettiği Büyük Savaş için seçilmiş silahtı. Kurtuluştu. Her şeyleriydi. Sinir nöbeti esnasında bir kadim cadının ağzından dökülmüş kısa ama vurucu cümleler detaylıca tartışıldı. Fazla ipucu yoktu ama kesinlikle bir şeyler vardı.

Calypso'nun dediklerine göre Hekate'nin asırlar sonrasında temasa geçtiği ilk cadı ben değildim, kendisiydi. Bu demek oluyordu ki kadim cadıya gelen bu kehanet o denli önem arz ediyordu. Hekate'nin sonunu belirten bir kehanetti sonuçta. Bir savaşın yaklaştığının habercisiydi. Şu anda bariz bir şekilde içinde bulunduğumuz, Titançe'nin serbest kalmasıyla başlayan savaşın. Titanlar Savaşı'nın.

Yeni tartışma oradan patlak vermişti.

"Titanları işin içine karıştıracaksa Tethys'i çok güçlenmeden yakalamalı ve Tartarus'a sürmeliyiz." diyordu Cecile. Konu kapalı isimler kullanılamayacak kadar karışık olduğundan özgürce Tethys diyorlardı artık. Ne de olsa bu odaya ne biri girebilir ne de biri buradan çıkabilirdi. Calypso ve Sisaundra bu duruma dâhil değillerdi.

"Haklı," diye onayladı başka bir Gorria cadısı. "Tethys işleri karıştırıp tarafına daha fazla kişi çekmeden ortadan kaldırılmalı."

"Hayır, saçma," diye kestirip atmıştı Movealardan biri. "Eğer Hekate bu kızı bize seçilmiş olarak gönderdiyse onu eğitmeli ve Tanrıça'nın bizi yönlendirmesini beklemeliyiz."

"Asıl senin bahsettiğin saçma!" diyordu bir Beltza cadı da. "Bu kızın eğitim görmesini bekleyecek olursak onlarca kez yenilmiş oluruz. Gece Cadısı da bizim cesetlerimizi toplayabilir ancak."

"Eğer bu saldırıyı gerçekleştirmek bu kadar kolay olsaydı Hekate yıllarca büyümesini bekleyeceği bir kızı seçmezdi. Tanrıça'nın planı buysa bize uymak düşer," diyen Isobel, en soğukkanlı konuşanlarıydı. Diğerleri büyük bir hararetle kapılmıştı çünkü.

"Evet ama düşman ne kadar güçlenirse kazanma şansımız o kadar azalır." Cecile ısrarcıydı.

"Tanrıça bunu biliyordu, buna rağmen kartlarını bu şekilde oynadı. Demek ki hamlesi sandığımızdan daha büyük olacak. Bayan Handerson'ın güçlerinin sınırlarını henüz göremedik, değil mi?" Luviera bu sözlerini Cecile bakarak değil doğrudan bana bakarak söylemişti.

"Kızı bekletmek riskli. Onun gücünden haberdar olan herkes peşine düşecek," dedi Madam Karvou. "Gücü kararlılığa sahip değil. Aldığı mektuplar da sadece cadı olmak zorunda olmadığını gösteriyor. Herhangi biri onu kendi safına çekip gücünden yararlanmayı isteyecektir."

"Ya da onu kendi liderleri yapmayı," diye onayladı başka bir Iluna cadı.

"Kızıl Cadı korunmalı. Onu açık hedef hâline getirirsek savunamayız ve seçilmiş kaybedersek savaşı da kaybetmiş oluruz." Cecile bunu söylerken elimi güven vermek istercesine tutmuştu.

"Bu yüzden de bu bilgiler asla bu odadan dışarı çıkmayacak. Kimse Kızıl Cadı'dan ya da Gece Cadısı'ndan haberdar olmayacak," dedi Isobel kendinden emin bir şekilde.

"Bu kadar kesin konuşuyorsan mühür büyüsü yapacak olmalısın."

Artık kimin kim olduğunu takip edemiyordum. Gözlerimi pinpon topu gibi oradan oraya koşturmaktan yorulmuştum. Her ne kadar tüm tartışma sadece balkon katında dönse de burada da fazlasıyla cadı vardı.

"Aynen öyle düşünüyorum. Bu konseyi resmi olarak dışarı kapalı bir hâle getiriyorum. Burada konuşulanlar, bunları bilmeyen kimseye anlatılamayacak. Sözle, yazıyla; hatta aklınızı bile okutamayacaksınız. Bu sır uzun bir süre saklı kalacak." Isobel Tarbundle'in konuşurken korkuluklara dayadığı ellerinden koyu renk enerji dalgaları yaylıyordu bile.

Kimsenin ne olduğumu bilemeyecek ve öğrenemeyecek olması çok güzeldi. Kendimi büyük bir yükten azat edilmiş gibi hissediyordum. Başkalarına içinde olduğum durumu anlatması zor olacaktı. Bunlar, en yakın arkadaşlarım için de geçerliydi. Onları bunun içine çekmiş olmak vicdanımı hiç rahatlatmıyordu. Belki bu sayede daha fazla belaya bulaşmaktan kurtulmuş olurlardı.

Sonra konuşma farklı bir yöne döndü. "Peki, Kızıl Cadı'nın kalacağı yer neresi olacak?" dedi Cecile'in yanındaki bordo kimonosu altın işlemelerle kaplı kadın. "Burada kalmamalı, Tethys'e uzun süre ev sahipliği yapmış bir okula ben o kadar güvenemem."

"Evet, benim Cadılık Malikânem bunun için birebir. Gece Cadısı daha güvende olacağı bir yere gitmeli," diye kendini ortaya attı Madam Karvou.

Bu sefer alayla gülme sırası az önce konuşan Gorria cadısındanaydı. "Ah, lütfen komik olma Karvou. Senin köşkün mü güvenli? Kızıl Cadı'yı oraya göndermek ölüme göndermekle aynı şey. Ben kendi tapınağım ve cadılık okulumdan bahsediyordum."

Madam Karvou alınmış gibiydi. "Benim malikânem de en az senin tapınağın kadar güvenli Arubara."

Kadın dolu bir kahkaha daha attı. "Ah, lütfen. Sen ve Fransız usulü büyün... Açık hava bile o köşkten güvenlidir."

"Saygı çerçevesinde konuş Arubara," diye uyardı Isobel Tarbunde. "Madam Karvou'nun okulu eh, söylendiği gibi o kadar da güçlü bir savunmaya sahip olmasa da prestijli bir eğitim kurumu. Ama tabii ki senin cadı okulun daha donanımlı bir güvenliğe sahip. Ne yazık ki Bayan Handerson, Vhartlox çatısı altında kalmaya devam edecek."

"Az önce kendin itiraf ettin. Benim okulum oldukça güvenli." Arubara ısrar ediyordu.

"Evet ama çok uzak. Vhartlox okullar bölgesinde ve her türlü ulaşım rotalarının kesiştiği bir yerde. Acil bir durumda daha kolay yardım gelebilir."

"Ne yani? Sırf yeri daha iyi diye müdiresi bile olmayan bir okulda mı bırakacağım Kızıl Cadı'mı?" Arubara bunu kendine hakaret almış gibiydi.

"Aslında durum tam olarak öyle değil Rubara," dedi İsobel. "Bunun gibi acil bir durumda şahsi emellerimi bir kenara bırakıp eski ve asli görevime döneceğim. Sisaundra'nın yokluğu diye bir durum yok çünkü artık ben varım. Vhartlox Cadı Akademisinde boşalan kontenjana geçiyorum. Bu okulun müdürü yeniden benim."

Bu ani gelişmeyle kendini tutamayıp tezahürat yapan ya da alkışlayan profesörlerinin sesini aşağıdan duyabiliyordum. Belli ki karara fazlasıyla sevinmişlerdi. Aslında ben de sevinmiştim.

Böylelikle riske giren Vhartlox kariyerim tekrar güvenceye alınmış oldu. Okuldan ayrılmıyordum. Hatta benim için neredeyse hiçbir şey değişmiyordu. Sadece çoğu konsey üyesi işlerini güçlerini bırakıp burada, Vhartlox'ta konaklamaya başlayıp benim korumamı sağlayacak ve savaşın gidişatını kontrol edeceklerdi. Fakat bu, okullar açıldıktan sonrası için geçerliydi.

"Ama Akademi birkaç haftaya bahar tatiline giriyor. Kızı evine göndermeyecek miyiz?" diye bir soru yöneltildi aşağıdan yukarıya.

Kadim cadılardan biri küçümseme dolu bir kahkahayla soruyu savuşturdu. "Bana kalırsa Bayan Handerson tatil hakkını uzun bir süreliğine kaybetmiş gibi görünüyor."

"Maalesef görüşünüze katılmıyorum," diye böldü İsobel. Zaten o söylediyse onun dediği gibi olacağı anlamına geliyordu. "O bir genç kız. Hâlâ çocuk ve atlatması güç şeyler yaşıyor. Şu anda güvenli bir kucağa ve zamana ihtiyacı var. Eminim ki annesinin yanında olmak, yaralarını sarması ve iyileşmesi adına yapabilecek en doğru şey."

"Daha bu köklü bir geçmişi olan şatoyu nasıl koruma altına alacağımızı bilmeden Kızıl Cadı'mızı evinde nasıl güvende tutabiliriz ki?" diye sordu Cecile telaşla.

"Tanrıça'mızın en büyük hünere, bir şeylerin üzerini güzelce örtbilmektir. Burada bir oda dolusu kadim cadı var. Onu saklayamayacağımızı söyleme bana. Ve elbette yanına bir gardiyan da verilecek. Gerekli her türlü önlemi alacağız." İsobel Tarbundle konuyu burada bu şekilde kapattı ve oklar en can alıcı ve son konu başlığına, tekrar Tethys'in üzerine çevrildi.

"Peki, Tethys," dedi bir Berdea. "Şimdi ne yapacak?"

"Saflarını sıkılaştıracağını söyledik ama bu O'nun önceliği değil," dedi Luviera bilmışlığı bile bana batarken. "Gece Cadısı'nın anlatımına göre Tethys'in ruhu kaçabildi, bedeni değil. Kendine bir kabuk arayacaktır."

"Bunun çok zaman alacağını sanmıyorum. Beni asıl sonrası korkutuyor," dedi biri.

Arubara devam ettirdi. "Evet, Tethys'in sıradaki hamlesi ne?"

Isobel kafasıyla onaylayarak dinlediği konuşmaya katıldı. "Tethys'in en çok istediği şey sizce ne? En başında O'ndan ne alındı? Ne uğruna buraya hapsedildi?"

"Ezeli Su'yu istiyor," dedi Luviera. "Çünkü o olmadan su üstünde tam bir hâkimiyete sahip değil."

"Ve Tethys bu yüzden ilk başta O'na ait olanı geri alacak. O bir Titançe. Eski Tanrılardan, en kudretli olanlardan. Bu güce geri kavuşması için sahip olması gereken Ezeli Su. Uğruna her türlü şeyi yapacağı tek şey. Ulaşmak için her yolu deneyeceği hedefi."

"O yüzden Tethys oraya gidecek," dedim, ben dahi o kadar kadim cadının arasında nasıl konuştuğuma inanamayarak. "Ezeli Su'yun olduğu yere, Ezeli Su'yla O'ndan söküp alınana!"

"Kayıp Şehir Atlantis'e."

Senin gücünü kullanabilmenin büyük bir ayrıcalık olacağını farkındalar. Bu yüzden yakınlarında tutuyorlar, tutacaklar. Yalanlarla uyutacaklar. Ve seni herkesten saklayacaklar.

Tethys – Deniz Kızının Şarkısı

31. BÖLÜM

YERALTI LEYDİSİ

Yatakhaneye ulaştığımda herkes çoktan uykuya dalmış olmalıydı. Tüm o konuşulanlardan sonra sessizlik üstüme bir külçe gibi çökmüştü. O kadar fazla şey açıklığa kavuşmuş ve yepyeni sorular yerlerini almıştı ki sindirmem epey bir zaman alacaktı. Bana eşlik etmesi için yanıma verilmiş ve susmak bilmeyen Rezene, çoğunlukla bu olanlara inanmadığından bahsetmişti. Şimdi onu geride bırakınca kazan olmuş kafamın içinde dönen düşünceleri daha net duyabilmeye başlamıştım. Bundan hoşlandığım söylenemezdi.

Ortak alanın loş ışığında bir süre öylece dikildim. Ay ışığı dışarıdan içeriye şeritler çekmişti. Holün yüksek tavanı, içimdeki sıkışma hissine iyi geliyor olmalı ki odama çıkmak istemedim. Cilası davetkâr bir şekilde parlayan deri koltuklara yürüdüm ve kendimi bırakmadan önce pelerinin ipini çözüp kollarıma akmasına izin verdim. Kırmızı olmadığı hâlde transparan kumaş bile lacivertin en gece tonuna bürünmüştü.

Iluna... Tanrım yarın yepyeni bir başlangıç olacaktı. Açıklanması gereken pek çok şey ve mühür yüzünden verebileceğim çok az cevabım vardı. Buna hazır olduğumu düşünmüyordum. Her kendimi toplamaya yeltendiğimde beni tüketecek yeni bir şey oluyordu. *Uyku*, diye iç geçirdim. Beni bu durumdan yalnızca uyku kurtarırdı. *Yarını yarın düşünürüm.*

Orada dalabilirmiş gibi geriye bıraktığım başımı kaldırdım. Boynumdaki sızı sandığımdan daha uzun süredir o hâlde, düşüncelerle cebelleştığimi söylüyordu. Ekşittiğim yüzüm eski hâline dönemeden bir esnemeyle büküldü. Ayağa kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye merdivene yöneldim. Mahmurluktan yaşaran gözlerimi ovuştururken *onu* son anda hissettim ve donakaldım. Damarlarıma işleyip beni yerime çivileyen bu korkuyu tanımamam imkânsızdı. Bu hayatla ilk onun sa-

yesinde tanışmıştım: Savunmasız ve aciz bir hâlde tehlikenin kucığına düştüğüm o ilk seferde.

Yere inik bakışlarım botlarından başlayıp yukarı doğru uzunca bir yol aldı. Tekleyen nefesim yüzünden istemsiz sarsılmalarla hiç acele etmeden *leylak rengi* gözlerini buldum. Artık eskisi kadar korkmamam gerekirdi. Onun üstüne çok daha korkunç şeyler yaşamıştım. Üstüne üstlük gücümü kullanmayı öğrenmiştim. Ama bunlar onun karşısında yeterli olacağı benzemiyordu. Ne demişti Morgana; *o çok yaşlı...* Aksine pürüzsüz teninden gençlik akıyordu. Onu benzi atmış yüzü ve gri saçları ele veriyor, araladığı soluk dudakların ardından sivrilerek uzamış iki dişi göz kamaştırıyordu. Diğer sıralanmış dişlerin kemiksi dokusundansa pırlantalardan kesilmiş gibi duruyorlardı. Şiddetle yutkundum. Keşke yapmasaydım. Bunun onu ne kadar kıskırtabileceğini unutmuştum.

"Constantine," dedim hecelerle bir alıp veremediğim varmış gibi normalden ağır bir şekilde. Bu sefer *nereden geldin, nasıl girdin* gibi sorularla vakit kaybetmeyecektim. Bırakın camı açık odamı, büyüyle korunan bir okula bile giriyorsa nasıldan çok kendi güvenliğim üstüne yoğunlaşmalıyım.

"Erin," diye karşılık verdi. Sesindeki ehli karanlık tını yine kontrolümü elimden alıyordu. Dudakları ukala bir gülümsemeyle büküldü. "Beni özledin mi?"

"Bunu unutmuşsun," dedi cevapsız sorusunun ardından. Elinde Ejderin Kalbi'nden kalanların bulunduğu kese vardı.

"Sen odama mı girdin?" *Tanrım*, Freya uyuyorken yanına girip nasıl eşyalarımı karıştırdı? Kızcağız ya uyansaydı? Constantine'in bir tüyden hafif ve sessiz hareket edebildiğini bilmek beni bu konuda yatıştırmıyordu.

"Bakıyorum da taşımızı almama konusundaki kararlılığın kınlanmış," diye geçiştirdi söylediklerimi.

"Beni bırakmamakta ısrarcıydı. Tabii, sen bunu çoktan biliyordun."

Gülümsedi. "Biliyordum. Fakat onu bu kadar hoyratça kullanacağını tahmin etmemiştim."

"Artık benim olduğumu söylediğin bir şey için sana hesap verecek değilim."

"Doğru söylüyorsun," dedi ve keseyi avucuma bıraktı. "Hesap vereceğin konu başka."

Ödemesinden bahsettiğini fark edince irkildim. "Daha fazla problem istemiyorum Constantine. Artık adıma aşına olan daha fazla kişi var ve büyük bir kısmı karşına almak istemeyeceğin kadimlerden oluyor," dedim tehditkâr bir sesle.

"Eminim onlar da acınası polis teşkilatı gibi *yeterince hızlı* olamazlar."

"Onlara ihtiyacım olduğunu kim söylemiş?" dedim bir kaşımı kaldırarak. Tüm bu zaman boyunca aşağıda tutup seri parmak hareketlerini gerçekleştirdiğim elimden lacivert bir ışık yayılmaya başlamıştı. Aynı zamanda kesenin içinde Ejderin Kalbi de parlıyordu. Sinsice vücuduna yayılmış büyü, Constantine'i hazırlıksız yakaladı. Ayaklarından başlayarak bedeni kristalize oluyordu. Tıpkı damarlarını kan yerine dolduran kristaller gibi, donuyordu.

Işın aslı Constantine'in bir gün geri geleceğini biliyordum. Bunu kendi ağzıyla söylemişti. Kütüphanede aylarımı geçirmişken bu kaçınılmaz karşılaşma için hiç hazırlık yapmamış olmam imkânsızdı. Cadılar vampirlerden üstündü. Onları etkisiz hâle getirebilecek de sayısız büyü vardı. Bunu onun soğuk ve sert görüntüsüne daha iyi uyacağını düşünerek özellikle seçmiştim.

"Bak sen... Küçük kız oynamaya gelmiş," dedi etkilenmişçesine. Bedeni katılaştıkça hâlâ serinkanlılığını koruyor, bir de üstüne eğleniyormuş gibi gülümsüyordu. "Ancak bugün buraya *yalnız* gelmedim. Bunu başka bir güne erteleyelim."

"Yalnız gelmedin mi? Kiminlesin?" dedim şaşkınlıkla.

"*Leydim* seninle tanışmayı daha fazla geciktirmek istemedi." Arkamdan adım sesleri gelirken çoktan etrafı kolaçan etmeye başlamıştım. Hızla sese döndüm.

Simsiyah giyinmiş bir kadındı. Yüksek topuklu botları, sımsıkı taytı ve deri ceketiyse motorcu çetesinden çıkmış gibi görünüyor; kabartılmış neon lacivert saçlarıysa her adımıyla gerisinde yaylanıyordu. Elinde destek almaktansa birilerini pataklamak için kullandığını tahmin ettiğim uzun bir bastonu vardı. Konuşana kadar onu önceden tanıdım.

ğımı fark edememiştim. Eski görünüşüyle arasında dağlar kadar fark olunca bu normaldi. "Sağ koluma karşı bu kadar acımasız olma ama. Ona bir şey olursa çok özlerim."

"Ca-Calypso?" dedim afallamış bir hâlde.

Kahkahayla güldü. "Ah, lütfen. Apokalips'i tercih ederim. Bana yalnızca o yaşlı cadalozlar Calypso der."

Bu ismi de bir yerden tanıdığımı fark ettim. "Apokalips... Esilya Yeraltı Loncasının lideri Apokalips mi?" Neden şapkasını çıkarıpatabildiğini ya da şimdi takmıyor oluşunu artık anlayabiliyordum. Loncadaki hiçbir cadı şapka kullanmazdı.

"Ta kendisi. Ama biz lideri demeyiz. Yeraltı Leydisi daha doğru olur," dedi arkamdan Constantine aralarında sevgiyle dolu yoğun bir bağ olduğunu hissettirircesine. Aşkla bir alakası olmayan bir bağ.

"Yüz yüze tanışmak bir onurdur Gece Cadısı," dedi Apokalips alayla. "İçerideki şovumu beğendin mi?"

"Şov?" Daha bilmediğim neler dönüyordu acaba? Her daha fazla şaşırمام dediğim anda haksız çıkmaktan yorulmuştum.

Apokalips kıkırdadı. "Hadi ama... Bence sandalyeyi çekip atmak fazla teatraldı. Yanılıyor muyum? Yine de gerici bunaklar Tanrıça'mıza sürtük dememe takıldıkları için farkı anlayamamışlardır."

"Rol mü yapıyordun? Ama neden? Konseyin karşısında suçlu konuma düştün. Sana ciddi bir ceza vermeyi düşünüyorlardı en son."

"Kıçımın kenarı! Bana fiske vurmaya bile cesaret edemezler. Onlarınki hep lafta. Tartışırılar, karşı koyarlar; hep ama hep hoşnutsuzlardır. Oysa karşılarına düzeltme, istediklerini yapma fırsatı çıkınca geri çekilirler. Kimse uğraşmak istemez. Tipik ikiyüzlü yaşlı kafası," dedi tiksintiyle. "Kısacası ayak bağı olmalarını istemedim. Bu işi onlardan daha uzun süredir, yalnız yürütüyorum ve şimdi kalkıp da bana bilmişlik taslamalarını çekemezdim. Anlıyorsun ya."

"Aslına bakarsan hayır, anlamıyorum."

"Benimle çalışmanı istiyorum Erin. Onları boş verip sadece benimle iş birliği yapmanı istiyorum."

"Bunu neden yapayım? Kadimlerin bana sağlayacağı güvenliği ve imkânları başka hiçbir yerde bulamam."

"Sanıyorum henüz Esilya Yeraltı Loncasının büyüklüğünü yeterince kavrayamamışsın. Kuralların ve baskının altında olmak istemeyenlerin ne kadar çok olabileceğini tahmin edemezsin. Lonca her türden yaratıklara ev sahipliği yapan devasa bir ağ ve dışarıda, bu küçük Vhartlox baloncuğunun dışında bizim sözümüz geçer."

"Diyelim ki öyle. Onlara, arkadaşlarıma ve bir yıl boyunca burada kurduğum hayata sırt çevirmem için yeterli bir sebep değil bu."

"Ah, elbette. *Burada kurduğun hayat...*" dedi imalı imalı. "Sana konseyde anlattığın şeylerin hiçbirine şaşırmadığımı söylesem? Bir tanesine bile."

"Bu konuda onu dinlesen iyi edersin," dedi Constantine arkamdan.

"Burada yaşadığın hiçbir şeyin mimarı sen değilsin sevgili Erin. Sen bir şey kurmadın, senin yerine kuruldu. Seni asla suçlamadım, biliyor musun? Kızıl Cadı ya da Gece Cadısı olman içlerini hafifletse de yine de onları içine soktuğun bu zor durumdan dolayı sana hâlâ kin günden diğer kadimler gibi değilim üstelik. Bunların hiçbirisi senin suçun değildi. Çünkü bunlar *on sekiz yıl önce* bana gelen kehanette bir bir yazıyordu." Cevabını çoktan bildiği bir soru sordu. "Tam olarak kaç yaşındaydın küçük kız?"

"On yedi," dedim şaşkınlıkla. "Yakında on sekize gireceğim."

"Dur tahmin edeyim. Doğum günün mayıs ya da haziran ayında?"

"Haziran."

"Bundan tam on sekiz yıl öncesi, mayıs sonuna denk gelen bir gün geldi kehanet. En iyi kahinlerimden biriydi. Kadın kehaneti söyledikten sonra öldü. Bu onu tamamen tüketmişti. Öyle güçlüydü ki... Aynı gün içerisinde Hekate'nin ziyarete gelmesi beni şaşırtmadı bile. Bunun olacağını daha o andan tahmin etmiştim."

"Bunun benim yaşımla ne alakası var ki?"

"Kafanı biraz çalıştır. Senin doğumundan hemen önce gelen bir kehanetle Hekate ne yapmış olabilir? Kendi hamlesini. Kendini koruyacağı hamleyi. Kendini bitirecek hamleyi... Bu bir oyunsa sen Hekate'nin hamlesisin Erin. Hekate'nin bu savaşı kazanmak için çıkageldiği plan sensin."

Dediği gibi kafamı çalıştırmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Bir gün için o kadar çok şeyle yüklenmişti ki artık çökmüş olmalıydı. "Bana ne tür bir anlam yüklemeye çalıştığını göremiyorum."

"Kehanette sadece Titaniçe'nin serbest kalacağı değil, O'nu senin serbest bırakacağın yazılıydı Erin. Sen kıyamet alametiydin. Sen *ölüm kokandın*.⁸⁴ Seninle ilgili iç açıcı hiçbir şey yoktu. Fakat Hekate olacakları öğrenmişti ve Kader Tanrıçalarıyla fazlasıyla haşır neşir olduğundan bunlara engel olamayacağını çoktan biliyordu. Ne yaparsa yapsın O, bu kehanetin bir parçasıydı, sen de öyle. Ve yapacağı her şey O'nu bu sonuca daha fazla yaklaştıracaktı.

"Ancak Hekate'nin büyük bir avantajı vardı. O dışarıdaydı ve kehaneti biliyordu. Titaniçe tıkalı olduğu delikte her şeyden bihaber otururken Hekate'nin plan yapmaya fırsatı oldu. Oyunun kurucusu O'ydu. Taşları öyle bir dizmeliydi ki sen üstüne düşen her şeyi yapıp Titaniçe'yi esaretinden kurtardığında oyun O'nun lehinde ilerliyor olmalıydı."

"Ben bir piyon muydum yani?" Bunca zaman yaptıklarımın yıkıcı sonuçları altında ezilmiştim. Vicdan azabından her gün kahrolmuş ama bunu sonuna kadar hak ettiğimi düşünerek gocunmamıştım. Şimdi öğreniyordum ki hiçbiri benim hatam değildi. Belki de ben bu hataları yapacağım için seçilmiştim. Rolü ben kapmıştım ve senaryoda yazanları harfiyen yerine getirmiştım.

"Piyon olarak kullanılan bir vezirdin diyelim," dedi Apokalips acıyan bir gülümsemeyle.

"Kullanıldığımı mı söylüyorsun? Titaniçe'nin tüm bu zaman boyunca haklı olduğunu mu söylüyorsun? Tanrım, aklımı kaçıracağım. Benim dışımda herkes neler olduğunun farkında mıydı yani?" Onun gibi ben de ismini üstü kapalı söylüyordum. Burada ikimizi de koruyan bir büyü yoktu ve eminim ikimiz de Titaniçe'yi bu konuşmaya ortak etmek istemezdik. Artık anladığım bir şey vardı: Oyun içinde oyun dönüyordu. Büyünün içine karıştığı her şeyin çok boyutlu olduğunu biliyordum ama bunun entrikalar için bile geçerli olduğunu düşünememiştım.

⁸⁴ Karakterin mozaiklerden ölülerin gücünü çalmasını kast ediyor. (Y.N.)

"Herkes? Tatlım, kehaneti yalnızca ben ve güvendiğim birkaç kişi biliyorduk ve köşe bucak seni arıyorduk." "Buldun da. Ben bulunduğumu anlamasam da sen tüm bunlar başlamadan önce ismime bile sahip-tin," dedim arkamdaki Constantine'e kaçamak bakışlar atarak. Sükûnetle gülümsüyor, hâlâ bozmadığım büyü yüzünden hareketsizce bizi dinliyordu. "Bunu nasıl yaptığını sorabilir miyim? Nasıl buldun beni? Hatırladığım kadarıyla taşı getiren kızlar da sana çalışıyordu. Çarpık bir oyunun daha kokusunu alıyorum."

"Ah, evet, o mesele... Bana yıllarca kök söktürdü durdu. Sonunda işe yaramasına ben bile şaşırmıştım." Apokalips iç geçirdi. "Kehanette senden o kadar üstü kapalı bahsediliyor ki... Ne ya da kim olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Yalnızca bir hitap seni diğerlerinden ayırt edebil-memizi sağladı: *Dişi Ejder*."

Gözlerini keseye doğru indirdi. "Beş yıla yakın gerçek bir dişi ejder bulacağımıza inanmıştık. Çabalarımız hiçbir sonuç vermeyince yaptığımız hatayı anladık. Bilmelisin ki kehanetin geldiği antik Kelt dilini çevirmesi biraz zorlu olabiliyor. Çoğu şeyin iki anlamı var. "Dişi" ve "Kalp" gibi. Bu sayede bahsedilenin Ejderin Kalbi adında efsanevi bir taş olduğunu keşfettik ve çok geçmeden de taşı bulabildik. Cümledeki diğer eylemlerin dişi eki almış olmasının sebebi ise *Ejderin Kalbi'ne sahip olanın* kastediliyor olmasıydı. Böylelikle asıl meseleye geldik. Sahibini bulmaya."

Aralıksız konuştuğundan kuruyan dudaklarını ıslattı. "Her yılın belli başlı zamanlarında Loncanın hizmetkârlarına bir oyun oynarız. Ejderin Kalbi'ni onlara verir ve bir adres vermeden teslimata çıkarırız."

"*Ejderin Kalbi sizi sahibine götürecektir*," diye onayladım o güne geri giderek. "Onlara böyle söylemiştin."

Başıyla onayladı ve devam etti. "Ancak onların bilmedikleri, güvenilir kolum Constantine'in her seferinde takipte olmasıdır. Onları kesinlikle izlenmediklerine ya da bu işte bir bityeniği olmadığına inandırırız ki her şey olabildiğince rastlantısal olsun. Bir umut taş, olta görevi görür de sahibini yakalar diye düşünürüz. Tam taşı birine verecekleri sırada da ortaya çıkan Constantine taşın sahibi olduğunu söyleyerek yanlış bir teslimatın gerçekleşmesini engeller. Ama aslında o da yemin tutup tutmadığını anlamaya çalışır. Alıcıyı test eder. Eğer ikna olma-mışsa oyun bir kez daha, farklı kişilerle başlatılır.

"Bunu o kadar çok yapmıştık ki yeni birilerini bulmak neredeyse imkânsız hâle gelmişti. O bahar, bizde staj yapan kızları belki acemi şansı tutar diye bir deneyelim dedik. Ve şimdi buradayız."

İnanamayarak keseye baktım. Böyle çetrefilli bir hikâyesi olduğunu hayal dahi edemezdim. Şimdi böyle bir enkazdan oluşuyor olması çok üzücüydü. O görkemli, adını hak eden hâlini görebilmelerini isterdim.

Sanki duymuş gibi elimdeki kese titredi. İçinde bir şey hareket ediyordu. Ejderha broş uçabildiğine göre bu ondan başkası olamazdı. Heyecanla keseyi açtım ve içindeki hareketliliğin sebebini görmeye çalıştım. Açılan kesenin ağzından dışarı fırlayan şeyin broşla bir alakası yoktu. Aksine yılan benzeyen silik bir figür görebilmiştim. Şimdi vücudumun üstünde öyle kıvrak hareket ediyordu ki gerçek bir yılan olmasından şüphelenmeye başlamıştım. Hevesini almış gibi elime döndüğünde neyle karşı karşıya olduğumu görebildim.

Tıpkı broş gibiydi ama elbette dönüşen renklerin gibi o da laciverte dönmüştü. Taşları daha küçük yuvalara oturarak pul pul sıralanmış ve yılanı bir gövdeyi oluşturmuş, kıvrılarak bileğime dolanmıştı. Ancak kafası bir yılan değil ejder kafasıydı. Bu bir su ejderiydi. Hatta belki *okyanus ejderi*... Benden izin alırcasına boynunu büktü ardından tenimde yeni yollar çizerek omzuma tırmandı. Oradan sıçradığı boynuma dolanıp bir choker kolye şeklini aldı.

Parmaklarım pulları istemsiz bir şekilde okşarken Apokalips güldü. "Biraz fazla manidar değil mi sence de?"

"Onu neden konseye getirmedim sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Konsey demişken... Hazır Doğruluk İksiri'nin etkisi hâlâ üstüneyken sana birkaç soru da ben sormak istiyorum," dedi keyifle.

İçimden lanet okudum. Eğer ilerisinde böyle zoraki bir sorgunun da yer alacağından haberdar olsaydım Luviera antidotunu verdiğinde dakikasında kafama dikerdim. "Bunun adil olduğunu düşünmüyorum."

"Sana yardım edebilecek birinden gerçekleri sakınmamanın nesi adaletsiz?"

"Çünkü bana yardım edip etmeyeceğini bilmiyorum. Senin tüm bunlardan çıkarın ne?"

Güldü. "Herkesin bir çıkarı vardır. Benimkisi Tanrıça'nın minnet borcu. Senin yanında yer alırsam istediğimi alacağıma inanıyorum."

"Üstü kapalı konuşmaktan, bu minneti ne için kullanacağını söylemeyeceğini varsayıyorum."

Başıyla onayladı ve koltuğu işaret etti. İkimiz oturduk, Constantine köşedeki heykellik görevine kaldığı yerden devam etti. Apokalips derin bir nefes alıp ilk sorusunu sordu. "Başına bunlar gelirken aynı zamanda hayatına giren enteresan birisi oldu mu?"

"Saysam gecemiz buna yetmez."

"Daha spesifik olayım o hâlde. Aşk yaşadığın biri var mı Erin?" Bu soru garip bir şekilde Constantine'in epey bir ilgisini çekmiş gibiydi. Cevabımı duymak için pürdikkat kesilmişti.

"Bu nasıl bir soru böyle? Size ne bundan?" dedim hırçınlıkla.

"Tanrıça seni özenle seçtiği gibi yakınlarındakileri de planına dâhil etmiş olabilir Erin. Sadece planının farklı bir uzantısı olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Kehanetinde yazmıyor mu bununla da ilgili bir şey? Hayatımdaki bazı şeyleri benden daha iyi bildiğin kesin," dedim sorusunu cevaplamaktan kaçınarak.

"Maalesef. Kehanette şimdiye kadar olanlar yer alıyordu. Yazılanlar çoktan gerçekleşti. Sırada bilinmezliklerle dolu bir gelecek var. O nedenle yardım et bana. Söyle; hayatında önem arz eden birisi var mı?" diye ısrar etti. "Mesela şu konseydeki çocuk. Dokunup bir anda ilk erkek cadı ilan ettiğin hani. Onunla aranda bir şey var mı?"

"Hayır, tabii ki!" diye ciyaktıdım istemsiz bir şekilde.

"O kadar emin olmamanı söylerim. Çocukla ilgili büyük bir potansiyel olmasaydı her anlamıyla *ilk* bir güç bahşedilmezdi," dedi imalı bir şekilde.

"Şimdi de olasılıklar üzerine mi konuşuyoruz?" dedim yüzüme içimdeki karmaşayı yansıtmamak için yoğun bir çaba sarf ederken.

Soruyu ilk sorduğu andan itibaren beynimde *lan* çanları çalmaya başlamıştı bile. Fakat ben bunu bilmelerini istediğimden emin değildim. Aramızdaki şeyin aşktan öte, büyümlü bir bağ olduğunu çoktan

biliyordum ve bundan onlara bahsetmek gibi bir planım yoktu. Onlar, çenesini ellerine dayayıp benim aşk hayatımı dinlemek isteyen Rezene gibi kayıtsızca sormuyorlardı bunu. Kullanılabilecek bir şey olarak görüyorlardı. Son bir yılını, hatta belki de tüm hayatını kullanılarak geçirdiğini az önce öğrenmiş biri olarak onlara bu küçük bilgi kırıntısını verecek değildim. Ian'la aramızda olanlar bize kalmalıydı. Bana ait olan, benim olan tek şey olarak kalmalıydı ve bunu düşünmek bile gözlerimi yaşartacak gibi oluyordu. Çünkü Ian'la son ayrılışımız kötü olmuştu. Elimde gerçek olan tek şeyin akubetinin bu kadar belirsizliğin içinde kalması canımı yakıyordu. Gerçeğimin yanlış olması canımı yakıyordu.

Bana uzun uzun bakan Apokalips sonunda pes etti ve başka sorulara geçti. *Konseyde ortaya çıkanlardan fazla rengim var mıydı? Şapka cinim hakkımda ne düşünüyordu? Elçiler tam olarak ne demişti? Son zamanlarda ilginç bir etkileşimim olmuş muydu?* "Sıra geldi en önemlisi olan sonuncu soruma," dedi Apokalips kabaca oturduğu koltukta öne doğru eğilirken. "Teklifimi kabul edip benimle iş birliği yapacak mısın? Bu karşı karşıya olduğumuz felaketle birlikte savaşacak, bizim tarafımızda olacak mısın?"

"Benden tam olarak ne istiyorsun?" diye sordum.

"Kadim cadıların burada sana kurduğu düzeni bozmayacağım. Böyle bir niyetim yok. Seni burada yakından izleyeceğim. Ama bir karar alınacağı zaman bana geleceksin ve benim sözümle hareket edeceksin. Onların değil."

Onu dikkatle süzdüm. *Hayır* bir cevap olarak kabul etmeyeceğini kavramam hızlı olmuştu. Hekate'nin minnetini istiyordu ve istediğini alana kadar da durmayacaktı.

Ağızımdan çıkanlara kendim de inanamayarak, "Tamam," dedim. "Kabul."

Apokalips'in âdeta gözlerinin içi parladı ve anlaşmamızın gereksiz detaylarını anlatmaya koyuldu. Ayrılma vakti gelene kadarsa susmadı. "Sağ kolumu artık serbest bırakabilir misin?" dedi son olarak. "Emnim dersini almıştır."

Constantine'in yorgun yüzüne bakarak gülümsedim ve "Umarım," diyerek büyüü çözdüm.

Gerinirken yüzünü buruştursa da tehditkârlığından hiçbir şey kaybetmemişti. "Bunun bir rüvanşı olacak."

"Olmasın," diye kestirip atsam da o gülümsedi.

"Olacak."

Süpürgesini hazırlamış Apokalips ikimize döndü. "Şu aranızdaki her neyse kesin de gidelim artık. Güneş doğmak üzere."

Constantine bir vampir olduğunu hatırlamış gibi hareketlendi ve cama gittiler. Apokalips kuru bir veda edip yapacaklarımıza dair yoğun bir şevkle yataktan dışarı uçtu. Süpürgesinin arkasına almadığı Constantine'in nasıl gideceğini merakla beklemeye başlamıştım ki o camın önünde bekledi. "Leydimin ilk sorusuna hâlâ net bir cevap vermiş değilsin," dedi sırtı dönük, başını hafifçe bana çevirmiş bir hâlde. "Var mı birisi?"

Bu sorunun ondan gelmesine şaşırmıştım. Oysa bu, serinkanlılığı-mı koruyup, "Yok!" dememe engel olmadı.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Güzel," dedi ve bin çarşaf aynı anda seriliyormuş gibi güçlü ses kulaklarımı doldurdu. Nutkum tutulmuş bir şekilde ona bakakaldım. Nasıl döneceğini biliyordum artık. Meleklerde görüleceklerin tam zıttı, simsiyah yarasa kanatları bayraklar gibi iki yana açılmıştı. Uzuri ona yarasa çocuk derken kelimesi kelimesine kast ettiğini düşünmemiştim. Beni kurtarıırken aramıza çekilen siyah perdenin aslında kanatları olduğunu şimdi fark ediyordum. Kısa bir duraksamanın ardından üstüne kocaman bir planör almış gibi kendini boşluğa bıraktı. Onu saniyeler sonrasında kanatları gökyüzünü döverecek metrelerce uzakta süzülürken gördüm ve kaybettim.

Sonunda titrek bir nefes verebilecek kadar yalnız kaldığıma emin oldum. Elim eteğin iç ceplerine sakladığım boş şişeyi kavradı. Bilmiyorlardı. Doğruluk İksirinin panzehrini içtiğimi bilmiyorlardı. Yalan söylediğimi bilmiyorlardı. Başta benim de onların yalan söylediğini bilmediğim gibi. Şimdi ikili oynama sırası bendeydi.

Hiç kimsenin tarafında değildim üstelik. Ne Hekate'nin ne de Titanice'nin... Ben yalnızca kendi tarafımdaydım ve kendi davamı çöz-meyi kafama koymuştum. Apokalips'in anlattıklarıyla gerçek, artık inkâr edilemeyecek bir hâl almıştı: Bir cadı değildim.

Ve ne olduğumu er ya da geç öğrenecektim.

On yedi yıl önce

"Hadi Debs, çok az kaldı! Son bir kez daha güzelim. Benim için," dedi adam merhametli bakışlarla. Karısının güç almak için ona sıkı sıkı tutunmuş, narin elinin üstüne parmaklarını kapadı. "Kızımız için."

Genç kadın, yatağında gücünün son kırıntılarını tüketmiş olsa dahi gülümsemeyi başarabildi. Kocası defalarca ona sezaryene geçebileceklerini söylemişti ama kadın *normal* doğumda ısrarcıydı. Bu çocuğun doğumunun normal denebilecek bir yanı yoktu. Saniyeler bunu açığa çıkarmak için sabırsızlıkla kıpırdanıyordu. İnsan evladının gözlerinin görebileceğinden apayrı bir olay dönüyordu aslında.

Bir öcü; Elçi, Büyü Öpücük'ü vermek üzere hasta odasına giriş yapmıştı. Sükûnetle anneye doğru yaklaşıyordu. Bebeğine onu başkalarından ayırt edecek gücü vermek üzere ağır ağır ilerliyordu yatağa doğru. Elleri, annenin şişkin karnını kavradı. Sanrılar arasına sıkışmış kadın, bir an onu görür gibi oldu ama umursamadı. Eğildi ve dudaklarını bebeğe doğru uzattı.

Tam öpücüğü kondurmak üzereydi ki odada başka bir varlık belirdi; Elçi'nin olup olabileceğinden çok daha kutsal bir varlık. İlahi enerjisi tüm odayı doldurdu. Bereketle parladı doğumhane. Hekate'ydi bu. Büyücülüğün ve cadıların Tanrıçası; Ay'da, Gece'de; gökyüzü, yer ve denizlerde payı olan Hekate... İhtişamı ve nuruyla güneş gibi doğmuştu yeni doğacak bebeğin üstüne. Fakat yapmak üzere olduğu şeyin nurlu bir yanı yoktu. Hatta felaketti kapalı avucunda tuttuğu.

Elçi'nin eğilmiş başının derisini tırnaklarıyla sıkıca kavradı ve geri çekti mahlukatı. Neye uğradığını şaşırarak olan öcünün açık ağzına tıktı elindeki tüm ateşlerden harlı parlayan turuncu ışık zerreciğini ve bir tepki vermesine bile izin vermeden geri yapıştırdı başını kadının karnına. Elçinin Öpücük'üne müdahale etti bu şekilde. Kadının karnına ateşler üfletti. Cehennemden en amansız ateşlerini doldurdu çocuğuna.

Kadının çığlıklarından önce öcünün canhıraş bağırışları yükseldi odada. Bir titredi, boğulmuş gibi boğazını tuttu. Çırpındı, kaçmak istedi sonra. Oysa onun zamanı sona ermişti artık. Bedeni, saniyeler

için de olsa barındırdığı gücü kaldıramadı. Kor parçacıklarına ayrıştı. Yandı Elçi. Kül oldu ruhu. Yok oldu.

Uzaktan olanları izleyen Hekate, planının gerçekten işe yarayabileceğine o an ikna oldu.

Su Ateş'i söndürür hikâyesi koca bir yalandı.

Su da yanardı.

Doğru Ateş'i bulursan Su, kül bile olurdu.

SON SÖZ

Sıkago'nun buz tanecikleri gibi hissettiren soğuk havasını içime çektim. Bir yıl uzakta kalınca kışların burada uzun sürdüğünü unutmuştum. Bunu hatırlamak bile yüzümde huzurlu bir gülümseme oluşmasını sağladı. Özlemiştim. Evimi, eski hayatımı. Benim olan; küçük, sorunlu ama bana ait yaşantımı.

Caddede durmuş, uzun kışındansa vızır vızır trafiğini unutmaya dünden razı olduğum arabaların önümüzden geçişini seyreliyordum. Arabalardan daha yakınımda vızıldayan kanat sesine döndüm. Critza hayranlıkla etrafı inceliyordu. Tüm bu soğuğa karşın azıcık örtünmüş, pastel tondaki turkuaz saçları ve floresan gibi teniyle animasyon filminden çıkmış gibi duruyordu.

Evet, konseyde bir gardiyandan bahsedildiğinde aklım bir anlığına savaşçılara oradan da bir umut lan'a gitmişti. Critza tamamen... Sürpriz olmuştu.

Varlığı insanlar için anlaşılması imkânsız olduğu için her yere soursuz benimle gelebileceği öngörülmüş, böylece daha rahat edeceğimiz söylenmişti. Critza'nun fıldır fıldır gözlerine bakarak bunun tam aksini düşünüyordum. Ama bugün, bu bile sinirlerimi bozamazdı. Anneme kavuşmak üzereydim.

"Gidelim mi?" dedi Critza yumuşak bir sesle.

"Gidelim," dedim ve caddenin karşısına geçtik. Apartman kapısının ardında kaybolmadan önce başımı kaldırıp yukarı baktım. Yüksek binalar arasında mekik dokuyan onlarca süpürgeli cadıyı benden başka gören yok gibi görünüyordu. Harıl harıl çalışarak üstümüzü hatta tüm Şikago'yu kapatan güçlü koruma kalkanları örüyorlardı. Büyülerinin birbirine karıştığını ve bir battaniye gibi gökyüzünü örtmesini izlemek ürperticiydi.

Bunun yanında bir de göremediklerim vardı. İlerideki apartmanlardan birinde küçük bir stüdyo daire kiralamakla meşgul olan Constantine gibi. Ya da mektubun üzerine eğilmiş, elindeki tüy kalemle saatlerce kâğıda mürekkep damlaları saçmaktan başka bir şey yazamamış düşünceli lan... Cadılar arasında mahsur kalmış zavallı Troy... Çıkacağı maceraya hazırlanan Fiona, sargılarını sıkılaştırırken ifadesiz yüzünden yaşlar süzülen Serene, ailesiyle notlarındaki milimetrik sapmalar için tartışan Freya... Sara kitaplarına gömülü. Rezene birkaç havuç doğrayarak rahatlamaya çalışıyor.

Kapıda bekleyen Critza'ya döndüm ve içeri girdim.

Uzun bir bahar olacaktı.

BİRİNCİ KİTABIN SONU

devam edecek...

TEŞEKKÜR

Teşekküre başlamadan önce henüz bitirmiş olduğunuz kitabın Harry Potter serisine bir özlem niteliğinde olduğunu bilmenizi isterim. Bunu ne saklarım ne de söylemekten utanırım. Aslına bakarsanız kendimi, çok da eskilere dayanmayan üniversite serüvenine başlarken kendi Harry Potter evrenimin içinde buluvermiştim! Çocukluğumu ve ergenliğimi okuyarak geçirdiğim serinin sahneleri, bir bir gerçeğiyle çakıştı ve ben hâliyle özledim.

Tarih kokan her şeyde olduğu gibi mistik bir enerji yayan Mimar Sinan... Bir Hogwarts değil ama eski ikiz saraylar, üniversite olmadan önceyse bir akademi... Çok da zor olmadı hani, Vhartlox gibi bir şeyle çıkagelmesi. Belki ne Harry'nin ne de Erin'in keşfettiği gibi bir büyü yok dışarlarda bir yerlerde ama ben anladım ki hep istediğim bölümüm Mimarlık ve sanat kokan bir yaşam, benim için büyüyle eş değerd. Benim büyümdü! Olivander'in Asa Dükkânı'nı aratmayacak sıkış tepişlikte sanat kırtasiyeleri, saatlerce sürse de değen çizimli dersler ve birbirinden marjinal hocalarım vardı artık. Ah o hocalar! Vhartlox profesörlerine ilham oldular. Ölümüne takıntılı, kuru kafa başlıklı bastonlusu mu dersiniz, Fedora şapkasını kapalı mekânda bile çıkarmayan bir 21. yüzyıl leydisi mi?

Ben de yazdım işte. Size yazdım. Farklı bir şekilde günlük tuttum belki de. Fakat en güzeli... Okundum! Sizler tarafından okundum ve sizler sayesinde fark edildim. Bana, bize, sayfalara dönüşmüş bir kitap verdiniz. O nedenle en büyük teşekkür sizin. En başından beri yanımda olan çok değerli okurlarımın... Hepiniz benim için paha biçilmezsiniz. İyi ki varsınız ve iyi ki var olacaksınız!

Bir zamanlar kitap almaya parası yetmeyen bir çocuktum. Onlar bana kitaplıklarını açtı: Ecem Çağla Kahraman ve Melisa Rigoli. Biz üç kafadar, aramızda döndüre döndüre bitirdik nice serileri. Bu alfabe-yi birlikte oluşturduk, kullandık. Birlikte hayal kurduk. Beni yazmaya onlar teşvik etti ve Wattpad platformunu bana ilk Ecem önerdi. Her

şeyi onlar başlattı yani. Teşekkür yetmezdi, ben de kitabımı ithaf ettim. Gelecekteki tüm kitaplarımı da ithaf etsem onlara az gelir.

Canım annem, anneannem, teyzelerim, kuzenim ve ablam... Güçlü, gözü pek ve ihtiyatlı Koç Kadınları. Bekâr anneler olarak verdiğiniz yaşam mücadelesi bana ilham oldu. Sizin sayenizde Vhartlox evreni kadın egemen bir sisteme sahip. Kadınlar için daha kolay bir dünya var orada. Umarım gelecekte de vardır... Beni bugünlere bu şekilde getirdiğiniz, kattığınız değerler için her birinize sonsuz teşekkür ederim.

Tamam, hızlanıyorum! Kitabımın Beta Okuyuculuğu görevini üstlenip son okumasını yapan Nisan Bilgin'e, Berna Su Berber'e ve Şevval Kot'a ayırdıkları zaman ve verdikleri emek için çok teşekkür ederim. Kızlarım harika bir iş çıkardı!

Hayatıma son bir yılda girip kalan yirmi yılında da varmış gibi yer edinen Elçin Eşin'e; sayesinde yazmaya çok ayrı bakmaya başladığım Işıl Gültekin'e; beni kristallerle tanıştıran, ansızın gönderdiği Instagram profilleriyle wicca/cadı konularında hayal dünyamı hep taze tutan Ezgi Özoğlu'na; kitabımın Kritik Partnerliğini üstlenen ve beni içine aşk koyma konusunda en çok şevklendiren Mürvet Kıbrıslıgil, namı diğer M.Rise'a; Buse Pendaz'a; kapağımı tam aklımdaki gibi tasarlayıp çizen dünya yeteneklisi Berkay Güney'e; bir çizir olarak yeteneğini en başında fark edip geliştirmem için çabalamış rahmetli resim öğretmenim Neşe Özbey'e; üniversiteye geçince eğitimime kaldığı yerden devam eden pek değerli Ferda Yüksel'e ve onunla çalıştığım için kendimi şanslı saydığım fakat onun için aynısını söyleyemeyeceğim(!) sevgili editörüm Nurdan Başalan'a; bana başta bu fırsatı tanıyan ve önerdiğim, denemek istediğim tüm farklılıklarda bana güvenip destek olmuş Ephesus Yayınlarının değerli sahibi ve genel yayın yönetmeni Mustafa Güneş'e teşekkür ederim.

Bir dahaki kitaba kadar hayatınıza bir tutam büyü dâhil edin!

Sevgilerimle,

Ekin S Koch

(Özleyenleriniz için, yazarınız; la-di-dabirdekitapüstündejellyfish-)